

တူနှိုင်းမဲ့ ကြည်ညိုဖွယ် မြတ်ဗုဒ္ဓ

နှင့်

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အလုပ်ပေးတရား

ပိုင်းလော့ဆရာတော် အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ
မိုးညှင်းသီရိကျောင်းတိုက်

တရားစခန်းဝင်ယောဂီများအတွက်သာ (သီးသန့်)

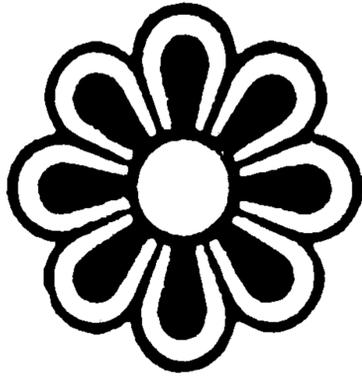
၆၄

အချိန်တိုင်း တွေးနေရင်း တာဝဖြောင်းနေသည်။

ပိုင်းလော့ဆရာတော် အရှင်ဂေယျပဏ္ဍိတ (မိုးကုတ်ဓမ္မကထိက)

မိုးညှင်းသီရိကျောင်းတိုက်

မိုးညှင်းသိင်္ဂီကျောင်းတိုက်ဆရာတော်
အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ
ဟောကြားတော်မူသော

တုနှိုင်းမဲ့ကြည်ညိုဖွယ်မြတ်ဗုဒ္ဓ

နှင့်

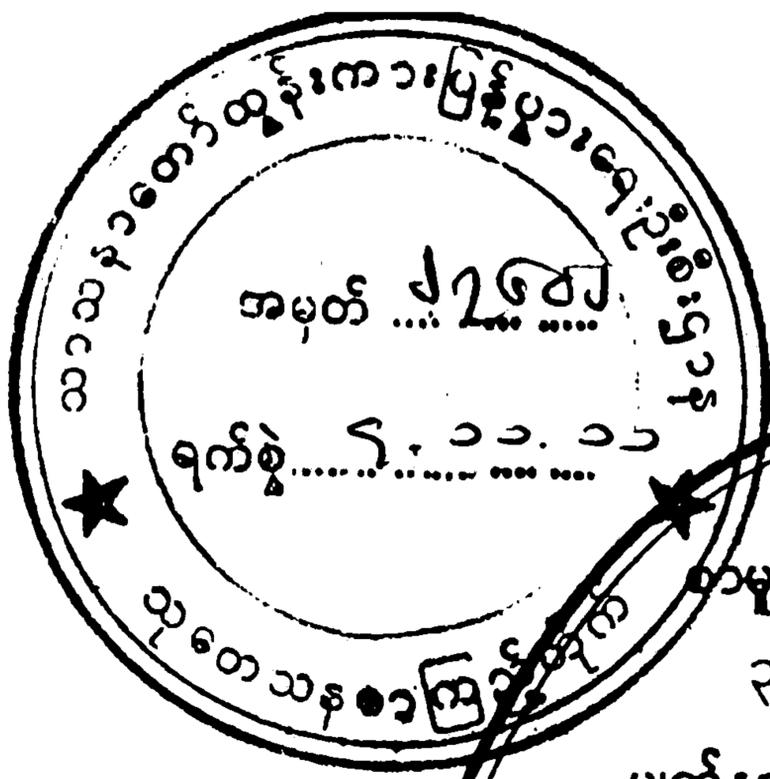
မြတ်ဗုဒ္ဓ၏အလုပ်ပေးတရား

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်အမည်

၂

.....
.....
.....

သို့

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၃၂၀၄၆၅၀၆၀၇

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၃၂၀၄၃၄၀၆၀၇

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဟင်္ဂ်း 'ယုံကြည်ချက်စာပေ'
အမှတ်-၁၁၁၊ ၃၃-လမ်း
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးဌေးလှိုင် (၀၂၄၅၃) 'ခရီးဖော်ပုံနှိပ်တိုက်'
၇၅၊ ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၆၆၁၄၆၅။

အပုံးဒီဇိုင်း

Stars

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

၂၀၀၆၊ အောက်တိုဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေ

၁၀၀၀

တန်ဖိုး

၁၀၀၀ ကျပ်

တုနိုင်းမဲ့ ကြည်ညိုပွယ် မြတ်ဗုဒ္ဓနှင့် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ....

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ အခန်း(၁)	စာမျက်နှာ
၁။	ပွင့်ခြင်း	၁
၂။	အလင်းလေးမျိုး	၃
၃။	တကယ့်တရားသားနှင့်သမုတ်တဲ့စကားခွဲခြားနားလည်ရန်	၅
၄။	ပညာအလင်း	၇
၅။	ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မအကျဉ်း	၁၀
၆။	ပြုနိုင်ခဲ့သောအရာ	၁၄
၇။	မျက်မြင်အထည်ခန္ဓာနှင့်ခန္ဓာငါးပါး	၁၈
၈။	ပညာအလင်းအစွမ်းပြချိန်	၂၀
၉။	လူမိုက်နှင့်ပညာရှိ	၂၅
၁၀။	မောဟနှင့်ပညာ	၂၈
၁၁။	ဗုဒ္ဓပေးခဲ့သော ဥပမာဝတ္ထု	၃၁

အခန်း(၂)

၁။	အတုမဲ့ပွင့်လင်းပုံ	၃၅
၂။	သာမန်လူအဆင့်မှ အတုမရှိအလင်းဓာတ်ပိုင်ရှင် ဗုဒ္ဓအဖြစ်သို့	၄၁
	(က) အရည်အသွေးကို ကျစေသောဓာတ်	၄၄
	(ခ) ဒါနအကျင့်	၅၀
	(ဂ) ပါရမီကျင့်စဉ်	၅၅
	(ဃ) သတ္တိကူးစက်ပုံ	၆၁
	(င) ရုပ်လက္ခဏာပြောင်းလဲလာပုံ	၆၃
၃။	ဝိပဿနာပညာလိုရင်း	၇၀
၄။	မြတ်ဗုဒ္ဓ၏အလုပ်ပေးတရား	၇၃
၅။	သစ္စာလေးချက်တစ်ပြိုင်နက်	၇၉
၆။	လက္ခဏာ ၃၂-ပါး ဘုရားရှိခိုး	၈၈
၇။	နိဂုံးချုပ်လက္ခဏာတော်ဘုရားရှိခိုး	၁၀၅
၈။	ငါးမာန်အောင်မြင် ဘုရားရှိခိုး	၁၀၀

အခန်း(၁)

ပွင့်ခြင်း

ဘုန်းဘုန်းတို့ ပထမတရားပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ဘုရားအကြောင်းကို အခြေခံ ကြည်ညိုပြီးမှ ဘာစွာလေးပါးတရားအကြောင်းကို သင်ရအောင် သေသေချာချာ ဝရုတစိုက် နာယူကြပါ။

ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာမှာ ‘ဗုဒ္ဓ’ဆိုတဲ့စကားတစ်ခု ပေါ်ပါတယ်။ ‘ဗုဒ္ဓ’ ဆိုတာသည် ဘာကိုခေါ်ပါသလဲလို့ မေးခွန်းထုတ်လိုက်တဲ့အခါ ‘ဗုဒ္ဓ’ဆိုတဲ့ စကားလုံးသည် ‘ပါဠိ’စကား ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာ(ဗမာ)စကားမဟုတ်ဘူးလို့ မှတ်ကြပါ။ ပါဠိကို အနက်ပြန်တဲ့အခါ ပါဠိတစ်ချက် အနက်ဆယ်ထွေလို့ ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ‘အနက်’ဆိုတဲ့စကားလုံး စကားကိုရအောင် ပြန်တဲ့အခါ အရေးအကြီး ဆုံးပါပဲ။ အနက်ပြန်တာ လွဲတဲ့အခါ နားလည်မှုလွဲပြီး ကျင့်တဲ့အခါမှာလည်း

လမ်းဆိုးတွေကိုလည်း သိနိုင်မယ်။ သဘောပေါက်ပြီနော်။ အဲဒီပမာပဲ ဒီအလင်း (၄)မျိုးထဲမှာ ရှေ့ဖော်ပြတဲ့ အလင်းသုံးမျိုးကိုတော့ အားလုံးဟာ သဘောပေါက် ကြပါတယ်။

သို့သော် ပညာအလင်းကိုတော့ ရှိတယ်လို့ ဘယ်သူမှ မထင်ကြဘူး။ သေသေချာချာမှတ်နော်။ ဘုန်းဘုန်းတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း မသိခင်က ပညာအလင်း ဆိုတာသည် တင်စားတာပဲလို့ ဒီလိုထင်မိတယ်။ တကယ်ရှိတဲ့ တရားလို့ မထင် မိဘူး။ စာပေတွေ လေ့လာရတယ်။ စာအုပ်စာပေတွေဟာ ပညာတွေပဲလို့ ထင်မိ တယ်။ အလင်းဆိုတာသည် တင်စားတာပါပဲလို့ ဒီလိုယူဆမိတယ်။

တကယ့်တရားသားနှင့်

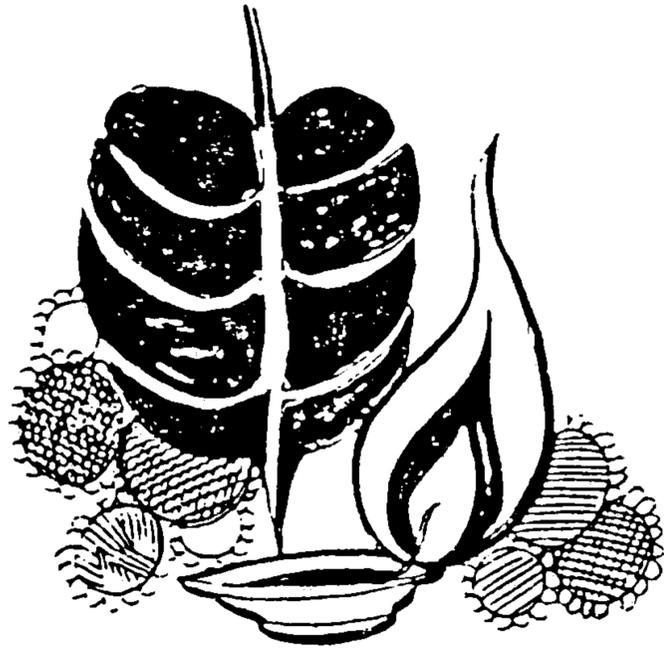
သမုတ်တဲ့စကား ခွဲခြားနားလည်ရန်

‘ပညာ’ဆိုတဲ့ စကားလုံးသည် တကယ်ရှိတဲ့ တရားသားမဟုတ်ဘူး။ ပညာသည် စကားလုံးတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ တကယ့် အရှိတရားက သပ်သပ်။ တကယ့်အရှိတရားကို ဘုရားက ‘ပညာ’လို့ သမုတ်တာ။ တကယ့်အရှိတရားက ‘အလင်းဓာတ်’တစ်မျိုး။ ပညာက ဘုရားပေးတဲ့ အမည်နာမတစ်ခု၊ သေသေချာချာ မှတ်ပါ။ ဥပမာပြောရအောင် အခု သိပ္ပံဆရာတွေရဲ့ လေ့လာချက် စမ်းသပ်ချက်တွေကို မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဖတ်ရတယ်။ ရောဂါပိုးတွေအကြောင်းကို နာမည်အမျိုးမျိုးပေးကြတယ်။ ဒါဟာ မေးခိုင်ပိုး၊ ဒါဟာ တီဘီပိုး၊ ဘာပိုး၊ ညာပိုး စသည်ဖြင့် အမည်အမျိုးမျိုးပေးကြတယ်။ ဒါကို ဖတ်ရင်းနဲ့ သဘောပေါက်မိတယ်။ လူတွေ သတိမထားမိတာနော်။ အဲဒီရောဂါပိုးတွေကို ပြုပါဆိုရင် အဏုကြည့်မှန်ဘီလူးနဲ့

ကြည့်တဲ့အခါ အသွင်သဏ္ဍာန်တစ်ခုဟာ အပြောင်းအလဲ ရှိနေတာကို မြင်နေရမှာပဲ။ သွေးထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို မြင်နေရမှာနော်။ အဲဒီပစ္စည်းဟာ စကားမှ မပြောဘဲ ကိုယ့်ဘာသာနဲ့ကိုယ် ကိုယ်နာမည်ပေးကြတာ သဘောပေါက်ကြလား။ သွေးထဲမှာရှိတာသည် ဘယ်မှာစကားပြောလို့လဲ။ ဒါကို ကိုယ့်အယူအဆနဲ့ကိုယ် ငှက်ဖျားပိုး၊ မေးခိုင်ပိုး၊ ဘီပိုး၊ စိပိုး စသည်ဖြင့် အမည်နာမ အမျိုးမျိုးပေးကြတယ်။ တကယ်ရှိတဲ့တရားသည် စကားမပြောဘူး။ ဒီတော့ အားလုံးသဘောပေါက်သင့်တာ ပညာဆိုတာသည် ခေါ်တဲ့စကားတစ်ခု၊ အခေါ်စကားနော်။ ပညာဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အခေါ်ခံရတဲ့သဘောက ဘာကိုခေါ်တာလဲ။ ဒါကို ဘုန်းကြီးတို့တတွေ သိဖို့လိုအပ်တယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြပါ။

အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်နေတာနော်၊ ဘုရားတရားတော် အင်မတန်နက်ရှိုင်းလွန်းလို့ ပြန်ပြောပါမယ်။ ပညာဆိုတဲ့စကားသည် အားလုံးက ခေါ်တဲ့စကား၊ နားလည်မလား၊ အခေါ်ခံရတဲ့ သဘောသည် ဘာကိုခေါ်တာလဲ။ ဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ ရှာရမှာ ရှာနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီမှာပဲ ဝိပဿနာတရားက ပါသွားပြီ။ အဲဒါသည် အဝိဇ္ဇာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ အဝိဇ္ဇာသည် ပညာရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်။ အဝိဇ္ဇာကို 'အမှောင်ဓာတ်' လို့ ခေါ်တယ်။ (သေသေချာချာ မှတ်နော်။)

တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီနေရာကို ဝိဇ္ဇာလို့လည်း ခေါ်သေးတယ်။ 'အလင်းဓာတ်' လို့ ပြတယ်။ ပညာကို ဝိဇ္ဇာလို့ခေါ်တယ်။ ဒီတော့ အဝိဇ္ဇာဆိုတာသည် 'အမှောင်ဓာတ်' 'သစ္စာမသိခြင်း' လို့ ပြဟယ်။ စကားတွေဟာ သေသေချာချာ မစဉ်းစားရင် တော်တော်ကိုပဲ လိုက်ရခက်တယ်။ ဒီတော့ ဘုန်းဘုန်းတို့ အနေနဲ့ ဘုရားရှင်အမိန့်ရှိတဲ့ ပညာအလင်းသည် ဘာကိုဆိုတာလဲလို့ သိဖို့လိုအပ်တယ်။

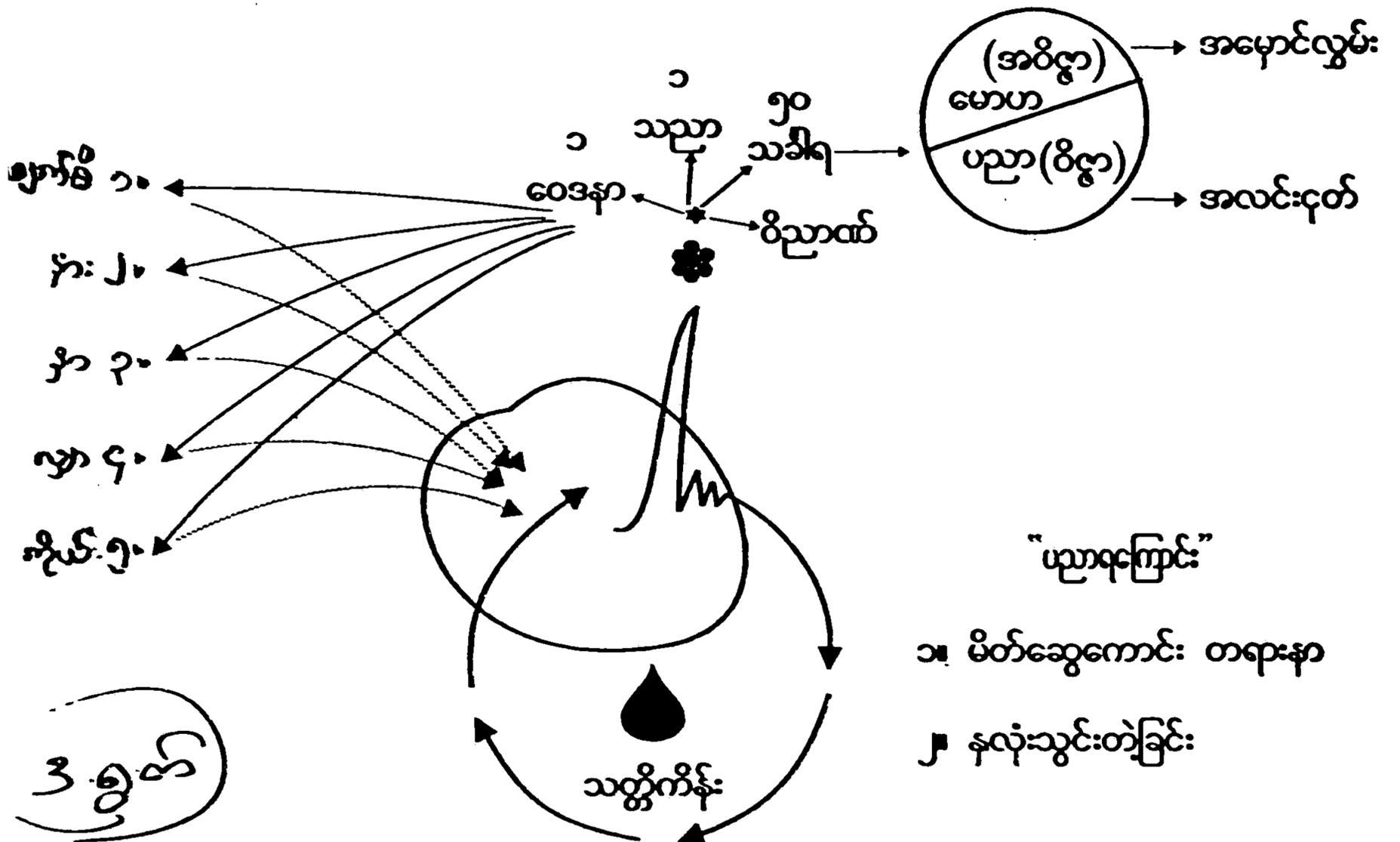
ပညာအလင်း

ပြန်ပြောပါမယ်။ အခုဘုန်းကြီးပြောတဲ့အလင်း(၂)လင်းသည် ဘာကိုလဲလို့ သိဖို့လိုအပ်တယ်။ ဒါသည် ဘုန်းကြီးစကားမဟုတ်ပါဘူး။ ပိဋကတ်သုံးပုံ အာဂုံ ဆောင်ထားတဲ့ ယောဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ အဆုံးအမပါ။ ဘုန်းကြီးတို့အစက ပညာအလင်းဆိုတာသည် တင်စားတာလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဆရာတော်ကြီးက ပညာ အလင်းသည် တကယ်ရှိတယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ပိဋကတ်တော်တွေဟာ အားလုံးသိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဓမ္မန္တာက္ခပေါင်း(၈၄၀၀၀)ရှိတယ်။ ဘုန်းဘုန်းတို့ အကုန် မဖတ်ဖူးပါဘူး။ ဒါတွေကို အာဂုံဆောင်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ရှိတယ်ဆိုရင် ရှိရမယ်။ သို့သော်လည်း ရှိပုံ၊ ရှိနည်းကို ဂယဏန သိဖို့လိုအပ်တယ်။ အဲဒါကို သင်ရ အောင်နော်။

၀ ပိုင်းလော့ဆရာတော် အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ

မောဟ၊ ပညာဆိုတဲ့ ပုံလေးချိတ်ရအောင်။

(ဝိဇ္ဇာ) အညာဏ်နှင့် အဝိဇ္ဇာ၊ ပညာနှင့်မောဟ

ဒါမှသာ ဘုန်းဘုန်းတို့ ကြည်ညိုလို့ရမယ်နော်။ နှုတ်တစ်ရာစာတစ်လုံး၊ စာတစ်ရာ ပုံတစ်ချပ်တဲ့ ရှေးပညာရှိကြီးတွေရဲ့ စကားရှိပါတယ်။ တနည်းအားဖြင့် ‘စကားတစ်ထောင် ပုံကောင်းတစ်ချပ်’ ပုံစံထုတ်တာဟာ အင်မတန် ထိရောက်ပါတယ်။ ပုံစံထုတ်တာ ပုံလေးတွေဆွဲတာသည် (Internation Language) ခေါ်တာ ပါပဲ။ တစ်ကမ္ဘာလုံး နားလည်တဲ့ ဘာသာရပ်တစ်ခုပဲ၊ ဝေါဟာရပဲ၊ ပုံကြည့်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်တိုင်ကို နားလည်ကြတာပါပဲ။

ပုံစံထုတ်သင်တာသည် အထိရောက်ဆုံးလို့ မှတ်ပါ။ ဘုရားရှင်အမိန့်ရှိ တာက ပညာဆိုတဲ့ သဘောတရားနဲ့ ဆန့်ကျင်သက် အမှောင်အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ သဘော နှစ်ခုရှိတာကို ဘုရားကအမိန့်ရှိခဲ့တာ။ တကယ်တော့ ပညာဆိုတဲ့ သဘောတရား အလင်းသည် စိတ်မှာယှဉ်တဲ့ အလင်းဓာတ်တစ်မျိုးကို အမည်ပေးခဲ့တာလို့ မှတ်ပါ။ စကားပပြောပါဘူး ဘုရားကပညာလို့ အမည်ပေးလိုက်တာနော်။ စိတ်မှာယှဉ်တဲ့ **◆အမှောင်ဓာတ်ကို** မောဟ အဝိဇ္ဇာလို့ ဘုရားက အမည်ပေးခဲ့တယ်။ ပြန်ပြောပါ မယ်။ မိမိတို့သဏ္ဍာန် စိတ်မှာယှဉ်နေတဲ့ အမှောင်ဓာတ်က အဝိဇ္ဇာမောဟ။ ဒီအဝိဇ္ဇာ မောဟ ဆိုတာသည် တရားသား မတုတ်။ စကားလုံးသာဖြစ်တယ်။ တရားသား ဆိုတာသည် စိတ်မှာဖြစ်တဲ့ အမှောင်ဓာတ်လို့ မှတ်ရမယ်။ ပညာဆိုတာ သည်လည်း တရားသားမတုတ်ဘူး။ စိတ်မှာယှဉ်တဲ့ အလင်းဓာတ် သာလျှင် တရားသား ဖြစ်တယ်။

ဒါကို တစ်ဖက်သားနားလည်အောင် သူ့အချိုးကူရာ ဆိုသလိုပဲ အမည် ပေးခဲ့တာ။ ရောဂါပိုးတွေကို အမည်မပေးဘဲ ထားမယ်ဆိုရင် ခွဲခြားလို့ သိနိုင်ပါ့ မလား...မသိနိုင်ဘူးနော်။ ဒီလိုပဲ စိတ်ကိုလည်း အဆစ်အပိုင်းလေးတွေနဲ့ ခွဲခြား ပေးခဲ့တယ်။ စိတ်မှာယှဉ်တဲ့ အလင်းဓာတ်ကို ဘုရားရှင်က ပညာလို့ အမည်ပေးခဲ့ တယ်။ အမှောင်ဓာတ်ကို မောဟအဝိဇ္ဇာလို့ အမည်ပေးခဲ့တယ်။ စိတ်ရဲ့ သဘောကို အကြွင်းမဲ့သိတာသည် ဘုရားတစ်ပါးပဲ ရှိပါတယ်။

ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာအကျဉ်း

စိတ်သည်မြင်ရတာ မဟုတ်သည့်အတွက်ကြောင့်နော်။ စိတ်ရဲ့မိရာဌာနကို ခုချိန်ထိ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ဘယ်နေရာလဲဆိုတာကို အတိအကျ မပြနိုင်ခဲ့သေးဘူး။ သို့သော် ဘုရားရှင်သည် ပြထားပေးခဲ့ပြီးပြီ။ သွေးလည်ပတ်တဲ့အချိန် နှလုံးအိမ်မှာ ဒီသွေးလည်ပတ်တဲ့အချိန် စိတ်မှိတ်တဲ့ နှလုံးအိမ်မှာ ဒီသွေးက ဖြတ်သန်းသွားခိုက်၊ အနည်းငယ် သောသွေး၌ ဖြတ်ခနဲပေါ်လိုက် ချုပ်လိုက်နဲ့ လျှပ်စစ် လက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုတာသိရတယ်။ ပေါ်တဲ့အခါမှာလည်း အကြိမ်နှုန်းဟာ ဘယ်လောက် ရှိသလဲဆိုရင် မျက်တောင်တစ်ခတ်မှာ ကုဋေပေါင်း တစ်သိန်း ကျော်ရှိတယ်တဲ့။ ဒီအတိုင်း နာလိုက်တော့ ပေါ့ပေါ့လေးလို့ ထင်ချင်ထင်ကြမယ်။

ဂဏန်းရေတွက်ကြည့်ရအောင် ခု၊ ဆယ်---သိန်းသန်း၊ ကုဋေနော်။ ဆယ်သန်းမှာ တစ်ကုဋေ၊ ဒီမှာပြတာက ကုဋေပေါင်းဟာ တစ်သိန်းကျော် မဟုတ် လား၊ ကြိမ်နှုန်းသည် မျက်တောင်တစ်ခတ်လေးမှာပြတဲ့ အကြိမ်နှုန်းနော်။

တစ်စက္ကန့်ရဲ့ လေးဆယ့်ရှစ်ပုံတစ်ပုံပဲရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အင်မတန် သေးငယ်တဲ့ မျက်တောင်တစ်ခတ် ကာလလေးမှာ သူ့ရဲ့အကြိမ်နှုန်းကို ဘုရားက အကြွင်းမဲ့ ရေတွက်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါသည် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကြီးရဲ့ ကြည်ညိုစရာအချက် ပဲ။

အခု ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီးတွေမှာ စာပေပညာကို ဆရာတော်တွေ သင်ကြားပေးနေကြရတာက မျက်တောင်တစ်ခတ်မှာ ကုဋေပေါင်းတစ်သိန်းကျော် ထဲက ဘုရားပိုင်းခြားပြထားခဲ့တာကိုပဲ သင်နေကြရတာနော်။ တစ်ကြိမ်ပေါ်တဲ့ အခိုက်မှာ ယှဉ်ပါတဲ့စိတ်မှာယှဉ်တဲ့ စေတသိက်တွေကို ဘုရားက အမျိုးအစား ခွဲထားတာ၊ အဲဒါကို ဘုရားကအသေးစိတ် ဟောခဲ့တယ် အဘိဓမ္မာဆိုတာ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ သတ္တဝါရဲ့ သဏ္ဍာန်မှာဖြစ်ပေါ်တဲ့ ဓမ္မသဘောပါပဲ။

စိတ်ရဲ့သဘောတရားဟာ မှတ်ပါ။ ဒီက(ပုံပြု)ကံရယ် စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ နဲ့ အညမညသဘောတဲ့။ ရုပ်နဲ့ အညမညဖြစ်ပြီးတော့မှ ဖြတ်ခနဲပေါ်ခွင့်ရတယ်။ သေချာမှတ်ပါ။ စိတ်ချည်းပဲ သပ်သပ်ပေါ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ **ကျောက်ခဲ နှစ်လုံးကို အားနဲ့ခတ်လိုက်တဲ့အခါ မီးထွက်သလိုပဲတဲ့။ မျက်စိနဲ့ အဆင်းတိုက်ချိန်၊ နားနဲ့ အသံတိုက်ချိန်၊ နှာခေါင်းနဲ့ အနံ့တိုက်ချိန်၊ လျှာနဲ့ အရသာတိုက်ချိန်၊ ကိုယ်မှာလည်း အာရုံကြောအဖျားလေးတွေကို လာတိုက်ချိန်၊ အာရုံ-ဒွါရတိုက်ချိန်မှာ သာလျှင် ဒီ(ပုံပြု)စိတ်၊ စေတသိက်တွေဟာ ဖြတ်ခနဲ သွားပေါ်တယ်။ သီးခြား သပ်သပ် စိတ်ကပြေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ဒီနေရာမှာ ယောဂီတော်တော်များများ မှားနေတာကို ပြင်ရမှာ။ စိတ်က သပ်သပ် ပြေးနေတယ်လို့ ထင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မပြေးနိုင်ဘူး။ မသွားနိုင်ဘူး။**

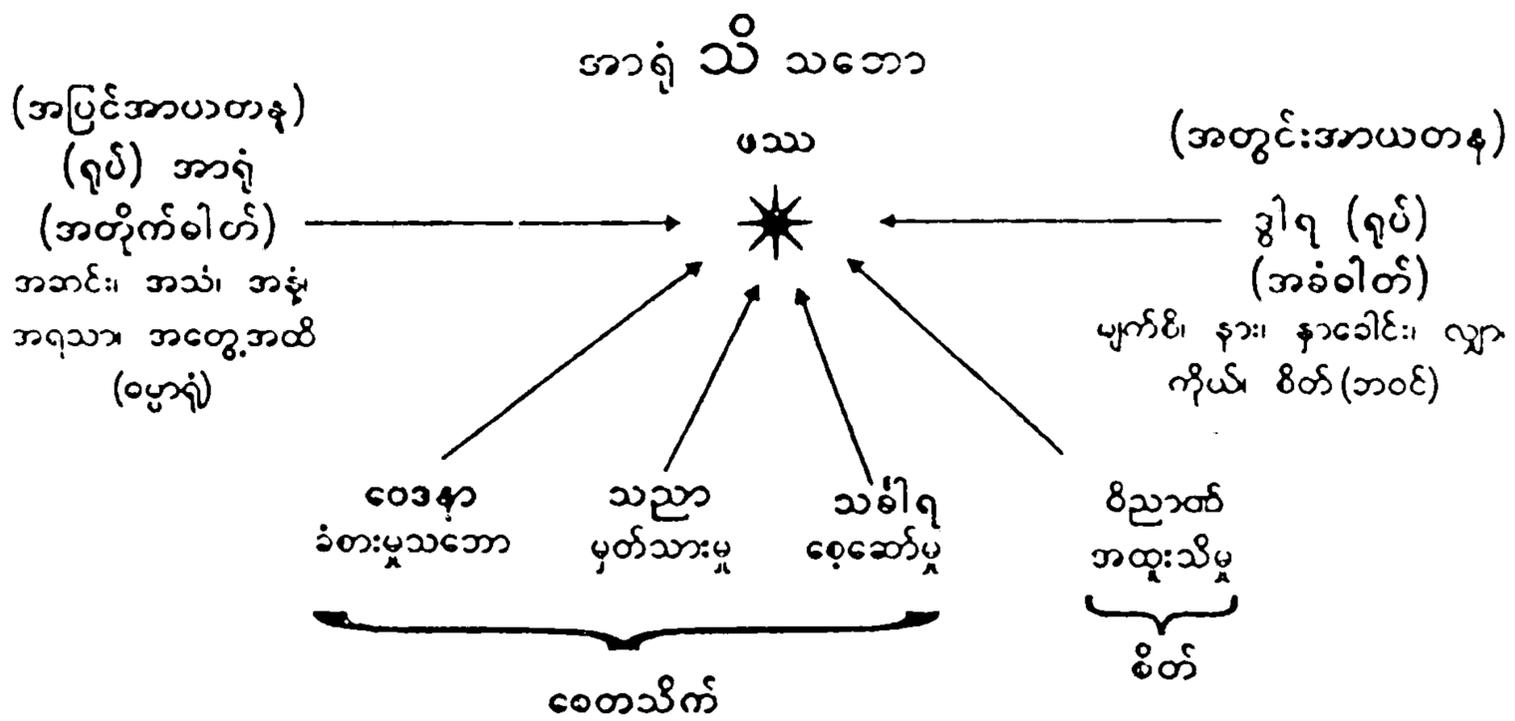
အာရုံသိတဲ့နေရာမှာ အာရုံ-ဒါရတိုက်ချိန်မှာ ဒီစိတ်စေတသိက်တွေဟာ သွားပေါင်းလိုက်ပြီးတော့ ဖျက်ခနဲပေါ်လိုက်ပြီးတော့ သိလိုက်တယ်။ အဲဒါဟာ ဘုရားပေးခဲ့တဲ့ အဘိဓမ္မာမှာ တကယ့်အရေးကြီးတဲ့ အပိုင်းပဲ။ နားကို အသံ တိုက်တယ်ဆိုပါတော့။ နားနဲ့ဆက်သွယ်ထားတာက ဒီ(ပုံပြ) နှလုံးသွေးနဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြား ဆက်သွယ်ထားတာကိုး။ နားမှာ အာရုံကြောရှိနေတာကို အသံလှိုင်းက လာတိုက်တယ်။ သို့သော် အိပ်ပျော်နေရင် ဘဝင်စိတ်ဖြစ်ပေါ် နေတယ်။ မသိဘူးတဲ့။ နိုးတော့မှ လျှပ်စစ်လို ဆက်သွယ်နေသောကြောင့် နားမှာ အသံတိုက်တယ်ဆို ဒီလေးခုက သွားပေါင်းပြီးသား ဖြစ်သောကြောင့် ဖြာခနဲ ဖြစ်သွားပြီး၊ နားနဲ့ အသံက ရုပ်၊ ပြီးရင် စေတသိက်တွေကို ဘုရားက အမည် ပေးလိုက်တယ်။ (၅၂)ပါးရှိတာကို ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရလို့ အမည်ပေးလိုက် တယ်။

ပုံကိုကြည့်လိုက်တော့ ဝေဒနာမှာ (၁)၊ သညာမှာ (၁)၊ သင်္ခါရမှာ (၅၀) လို့ အမည်ပေးလိုက်သေးတယ်နော်။ အဓိပ္ပာယ်က ထိုအာရုံကို ခံစားတာက ဝေဒနာ၊ မှတ်သားတာက သညာ၊ ဖြစ်အောင် စေ့ဆော်ပေးတာက သင်္ခါရ၊ အတွေး အသိအမှတ်ပြုတာက ဝိညာဏ်လို့ အမည်ပေးလိုက်တယ်။ ဝိညာဏ်ဆိုတာ ပင်မ စိတ်ရဲ့ အမည်တဲ့။ ဒီသုံးခု (ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ)က စေတသိက်ရဲ့အမည်လို့ အမည်ပေးထားတယ်။ နာမ်လေးပါးခေါ်ပါတယ်။ ခွဲလို့ မရဘူးတဲ့။

အာရုံ-ဒါရတိုက်ချိန်မှာ ဝေဒနာက ခံစားတယ်။ သညာက မှတ်သားတယ်။ သင်္ခါရက ဆွဲစုပေးလိုက်တယ်။ ဒါကို ဝိညာဏ်က အသိအမှတ်ပြုပေးတာဖြစ် တယ်။ အဲဒါတွေ ပေါင်းလိုက်ကာမှ အသိဖြစ်တယ်လို့ ပြတယ်။ ပြောချင်တာက အာရုံသိ တစ်ချက်မှာစိတ်ရော၊ စေတသိက်ရော၊ ရုပ်ရော တပေါင်းတည်းဖြစ်တဲ့ အတွက် သိတာပါ။

ဒါကြောင့် သိ-ဆိုရင် နာမ်အပြင် ရုပ်သဘောလဲပါတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ရုပ်-နာမ်တစ်ပါင်းတည်းဖြစ် တပေါင်းတည်းချုပ်လို့ပြောတာ။ သဘောပေါက်ရဲ့လား။ နည်းနည်း ဦးနှောက် စားသွားပြီလား။ မှတ်သာ မှတ်ထားပါ။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မယ်။ ပြောချင်တာက ဘုရားညာဏ်တော် ရဲ့ အဓိကကျက်စားရာ အကြီးမားဆုံး အခက်အခဲဆုံးအရာလို့ မှတ်ထားရ မယ်နော်။ ဝိပဿအခြေခံရှိပြီး သားဖြစ်တဲ့အတွက် တိုးပြီး သင်ရအောင်နော်။

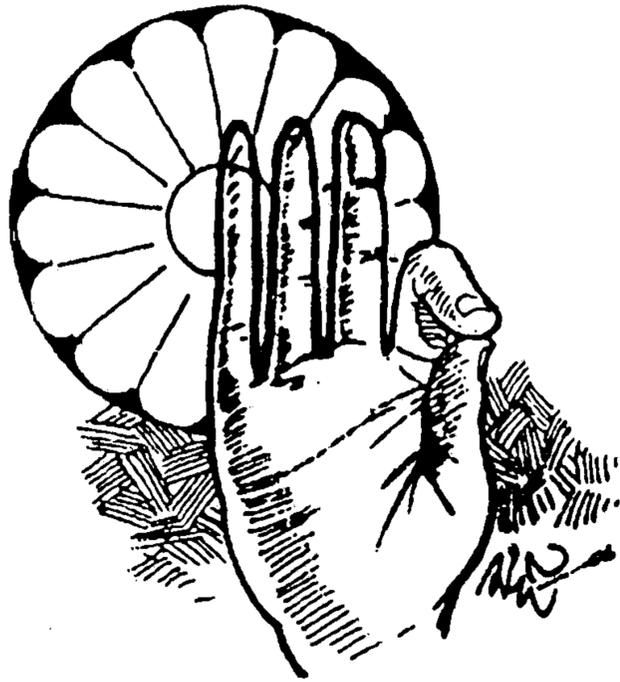
ခန္ဓာငါးပါးအမည်နှင့် ဖြစ်ပေါ်လာပုံ

ဥပမာ - ကောင်းကင်၌ လျှပ်စစ်လက်သည့်ပမာ

- ကျောက်ခဲနှစ်လုံးကို အားနှင့် ခတ်ပါက မီးထွက်သကဲ့သို့

ရုပ်	{	ရုပ်	=	ဖောက်ပြန်မှုသဘော	(ရေမြုပ်ကဲ့သို့)
အာရုံ သိ နာမ် သဘော	{	ဝေဒနာ	=	ခံစားမှုသဘော	(ရေပွက်ကဲ့သို့)
		သညာ	=	မှတ်သားမှုသဘော	(တံလျှစ်ကဲ့သို့)
		သင်္ခါရ	=	စေ့ဆော်မှုသဘော	(ငှက်ပျောတုံးကဲ့သို့)
		ဝိညာဏ်	=	အထူးသိမှုသဘော	(မျက်လှည့်ကဲ့သို့)

ဘုရားရှင်ပြုခဲ့သော ပြုနိုင်ခဲ့သောအရာ

ဘုရားဆိုတဲ့ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ပိုင်ရှင်ကြီးသည် အခက်ခဲဆုံး ဘာကို ဖော်ထုတ်လဲမေးရင် စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်တွေ ပေါင်းစပ်လို့ ‘သိ’ဆိုတဲ့ ‘သဘော တရား’လေးကို ဖော်ထုတ်တာဖြစ်တယ်။ ဟိုတုန်းက အရှင်နာဂသေနနဲ့ မိလိန္ဒာ မင်းကြီးက ဘုရားရဲ့ ပိဋကတ်တော်ကို အင်မတန် ဝါသနာပါလေ့လာပြီး အမေး ကောင်းလွန်းလို့ နောက်ဆုံးပညာရှင်ဖြစ်လာတယ်။

သူမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို တော်တော်များများ သံဃာတော်တွေဟာ မဖြေနိုင်ကြဘူး။ နောက်ဆုံး အရှင်နာဂသေန (ရှင်နာဂသိန်) ရဟန္တာမထေရ် ပေါ်လာတော့ အတိုချုံးပြောရရင် အမေး၊ အဖြေပြုကြတာပေါ့နော်။ မိလိန္ဒာပညာ ဆိုတဲ့ ပညာခက်ဟာ အလွန်အင်မတန် မှတ်စရာကောင်းတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို အလျှင်းသင့်ရင် ဖတ်ကြည့်ကြပေါ့။ အဲဒီမှာ အကောင်းဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုကို ကြည့်ရအောင်-

ရှင်နာဂသေနနှင့် မိလိန္ဒမင်းတို့၏ ပထမဆုံး စကားစစ်ပွဲမှာပင်
မိလိန္ဒမင်းရှုံးနိမ့်သွားရပုံ။

မိလိန္ဒာမင်းကြီးမေး- အရှင်ဘုရား၊ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော် ပိုင်ရှင်အကြီးဆုံး ဘုရားရှင်ပြုခဲ့တဲ့ ပြုနိုင်ခဲ့တဲ့အရာရှိပါသလား....?။
 အခက်ခဲဆုံး တရားဟာ ဘာကိုဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသလား။ ဘာကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ပါ သလဲတဲ့။ (တစ်နည်း)ဉာဏ်တော်ကြီးနဲ့ ဘာကိုဖော်ထုတ်ခဲ့သလဲလို့ မေးခဲ့ တာနော်။

အရှင်နာဂသေနမထေရ်- ရှိတယ်မင်းကြီး အာရုံ- သိတစ်ချက်မှာ စိတ်၊ စေတ သိက်၊ ရုပ်တွေပေါင်းစပ်တာကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်တဲ့။

ဘုန်းဘုန်း ခုနကပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေပါပဲနော်။ အာရုံသိတစ်ချက်မှာ ပေါ်တာတွေကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်နော်။

မင်းကြီး - နားမလည်ဘူးဘုရားတဲ့။ ဘယ်လောက် ခက်ပါသလဲ။

အရှင်နာဂသေန- ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကို လှေကလေးနဲ့သွားပြီး ပင်လယ် ရေကို လက်ခုတ်နဲ့ယူပြီး၊ ပင်လယ်ထဲမှာပေါင်းပြီး စီးဝင် တဲ့မြစ်တွေရဲ့ အရသာနဲ့ မြစ်ရေတွေကို ခွဲထုတ်ပေးပါလို့ ပြောတယ်။

ပင်လယ်ရေဟာ အင်န်ဓာတ်တစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်နော်။ အဲဒီအင်န်ဓာတ်ထဲမှာ မြစ်ရဲ့အရသာ ဥပမာဖြင့် ဧရာဝတီ ချင်းတွင်း၊ သံလွင် စသည်ဖြင့် ရှိတယ်နော်။ အဲဒါကို ပြန်ခွဲထုတ်ပေးပါတဲ့။

မင်းကြီး - မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘုရားတဲ့။ ခေါင်းခါတယ်။

အရှင်နာဂသေနမထေရ်- အဲဒါမှ လွယ်ရင် လွယ်ဦးမယ်တဲ့။ အာရုံသိတစ်ချက်မှာ
ဒီသဘောတရားတွေ ပေါင်းစပ်တာကို ဘုရားက ဟော
နိုင်ခဲ့တာတဲ့။ အမိန့်ရှိတယ်နော်။ ဥပမာပြောရအောင်။ ဘုန်းကြီးက အသံပြုလိုက်လို့
နားက ကြားလိုက်တယ် ဆိုပါစို့။

အာရုံဆိုတာသည် တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ အဆင်းအာရုံ၊ အသံအာရုံ၊ အနံ့
အာရုံ၊ အရသာအာရုံ၊ အတွေ့အထိအာရုံ၊ နောက် စိတ်ကူးမှာပေါ်တဲ့အာရုံ၊ အဲဒါကို
ဓမ္မအာရုံလို့ခေါ်တယ်။ (တစ်နည်း) ဓမ္မာရုံလို့ ခေါ်ပါတယ်။

‘ပြည်’ရွှေဆံတော်ဘုရားလို့ ပြောလိုက်မယ်။ စကားလုံးလေး(၆)လုံး
တည်းနော်။ နားထဲမှာ ကြားလိုက်တယ်။ ပြီးရင် ‘ကာလမခြား’ ဘုရားပုံပေါ်သွား
တယ် မဟုတ်လား။ နောက် ‘ဆယ်ထပ်ကြီးဘုရား’ ပေါ်တယ်မဟုတ်လား..?။
ဒါကို သိလို့ခေါ်တာပဲနော်။ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲလို့ မေးမယ်။ အဲဒီသိတဲ့
သဘောတရား ဖြစ်ပေါ်တာသည် ဘာကြောင့်ဖြစ်ကာလဲလို့ ဘုန်းကြီးကမေးမယ်။
စဉ်းစား။ နားရှိလို့ကြားတယ် ပြောမှာပေါ့။ အသံကြားတဲ့အချိန်လေးမှာ
ဘာတွေပေါင်းစပ်တယ်ဆိုတာကို ဘုရားကပြောတာနော်။ အဲဒီလို နားက
ကြားလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဘာတွေပေါင်းစပ်တယ်ဆိုတာ ဘုရားကဟောပြခဲ့တာ။
အဲဒါသည်ပင်လျှင် အခက်ခဲဆုံးအရာတဲ့။ သိပ္ပံဆရာတွေ ခုထိ စိတ်
ဘယ်မှာရှိမှန်းတောင် မသိသေးဘူး။ ခွဲဝေလို့ မရသေးဘူးနော်။ အဲဒါသည်
ဘုရားအရာလို့ မှတ်ပါ။ နားလည်ပြီလား။ ဒါသည် အခက်ဆုံးအရာတဲ့။

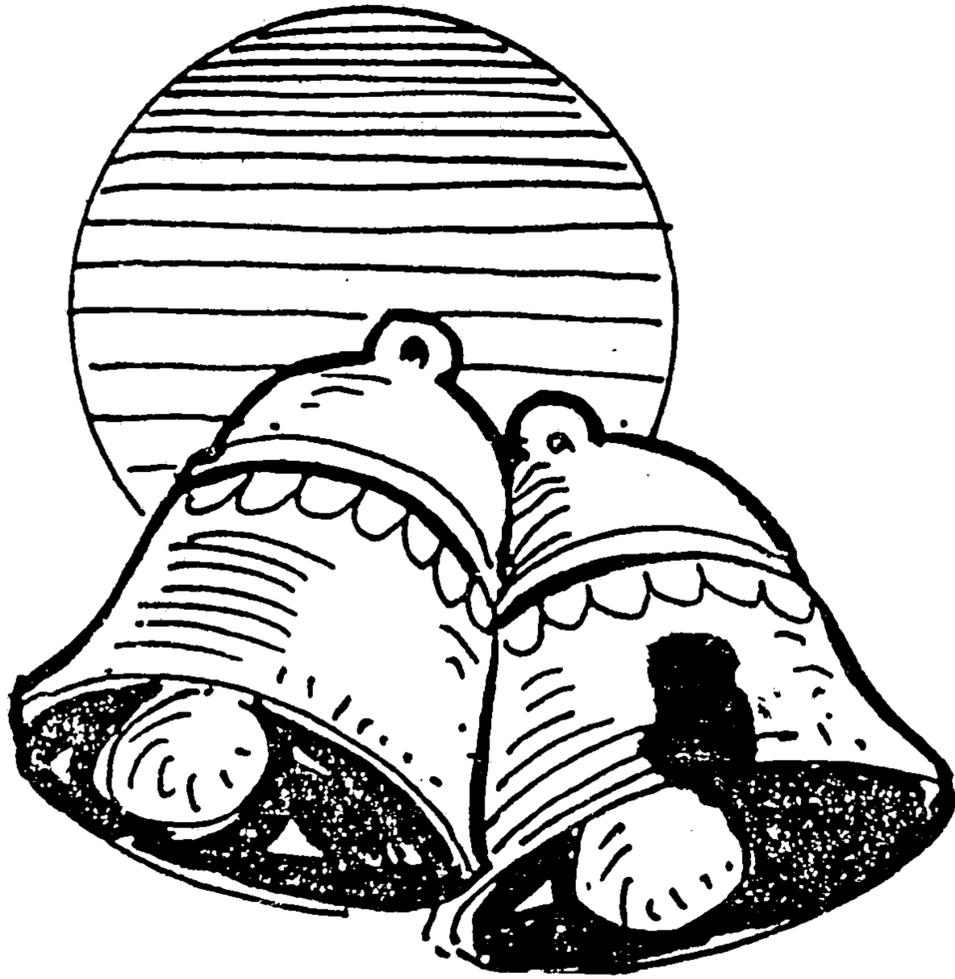
မၤကံၤမြင်အထည်ခန္ဓာနှင့် ခန္ဓာငါးပါး

အဲဒီမှာ အာရုံ-ဒါရကို ရုပ်လို့ခေါ်တယ်။ ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရသည် စေတသိက်၊ ဒါ(၃)ခု၊ ဝိညာဏ်သည် စိတ်ဆိုတော့ လေးခုဖြစ်မသွားဘူးလား။ (ဖြစ်)။ ဒီတော့ ဒီဘက်က ရုပ်ရယ်၊ ဒီက(ပုံပြု) နာမ်လေးခုနဲ့ လာပေါင်းတော့ ငါးခု၊ အဲဒီငါးခုပေါင်းစုမှ သိတာပါတဲ့။ အဲဒီငါးခုကို ပေါင်းလိုက်တာသည် ပါဠိလို ခန္ဓာလို့ခေါ်တယ်။ ခန္ဓာဆိုတာ အပေါင်းအစု၊ ဝိပဿနာပညာကို တဖြည်းဖြည်း တိုးသင်လာပြီ သတိထားပြီး နားထောင်ကြနော်။

ခန္ဓာဆိုတာ အပေါင်းအစုလို့ခေါ်တယ်။ ခန္ဓာစကားသည်ကား အပေါင်း အစုမှန်ရင် အကုန်သုံးလို့ရတယ်။ ဒီကိုယ်လုံးကြီးလည်း ခန္ဓာပဲ။ ဆံပင်၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်း၊ အစရှိသဖြင့် (၃၂)ခုသော ကောဋ္ဌာသ၊ နောက်ဆုံး ကျင်ကြီးကျင်ငယ်

အထိအောင် ပေါင်းစုထားတာအတွက် ဒါလည်း ခန္ဓာကြီးပဲ။ သဘောပေါက်လာ။
‘သိ’တစ်ချက်မှာ ပေါင်းစပ်တာသည် သဘောတရားငါးခုပေါင်းစပ်ထားတဲ့အတွက်
‘ခန္ဓာငါးပါး’ လို့ခေါ်တယ်။

ဒီကိုယ်လုံးကြီးသည် မျက်မြင်အထည်ခန္ဓာ၊ ခန္ဓာငါးပါး မဟုတ်ဘူး။ အာရုံ
ဒွါရတိုက်ချိန် သိ-သဘောတရားသာလျှင် ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်တယ်။ ဝိပဿနာသမား
သည် ခန္ဓာငါးပါးကို သဘောပေါက်ပြီး ရှုမှတ်ရမှာ၊ အခုယောဂီတွေ အများဆုံး
တွေ့နေရတာက ဒီကိုယ်လုံးကြီးကို ခန္ဓာငါးပါးထင်ပြီး ရှုနေကြတာကြောင့် ခရီး
မရောက်ကြတာ။ သေ.သေချာချာ မှတ်ကြနော်။ (မိုးကုတ်ဆရာတော်
ဘုရားကြီးက တစ်ခါတစ်ရံ ခန္ဓာငါးပါးတုံးကြီးလို့ ပြောတာက ‘သိ’
သဘောနဲ့ ဆက်နွယ်နေတဲ့ သဟဇာတ၊ နိဿယ၊ အညမည ပစ္စည်း
တွေကြောင့် ပရိယာယ်နဲ့ နားလည်ဖို့ ပြောတာမှတ်ပါ။) အထည်အတုံး
အခဲ ထင်နေရင် ဒိဋ္ဌိမက္ခာနိုင်ဘူးလို့မှတ်။

ပညာအလင်း အစွမ်းပြချိန်

ခန္ဓာငါးပါးသဘောတရားသည် အာရုံ-ဒွါရတိုက်ချိန်လေးမှာ ‘သိ’တစ်ချက် ဖြစ်လိုက်ပြီး ကာလမခြား မနောမှာထပ်ပြီး သိလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပျောက် သွားတယ်။ အဲဒါကို နောက်စိတ်က လက်ခံဆုံးဖြတ်တယ်လို့ မှတ်ပါ။ ဒီမှာ ပါလာပြီ။ နားလည်မလား။ လက်ခံဆုံးဖြတ်တာနော်။ ဆုံးဖြတ်ရင် ခုနကပြောခဲ့ တဲ့ အမှောင်နဲ့အလင်းဟာ အစွမ်းပြတော့တာပဲ။ ဒါသည် အရေးအကြီးဆုံးအချက် ပဲ။

ဥပမာ- လူတစ်ယောက်က မိမိကို ဆဲတယ်ဆိုပါစို့။ မခံချင်အောင် ပြော မယ်။ နောက်ဆုံးသတ်ချင်လောက်အောင် ကိုယ့်ကို ပြောဆိုဆက်ဆံတယ်ဆိုရင် နားမှာ မကြားရဘူးလား။ ကြားတယ်နော်။ နောက် မျက်စိနဲ့လည်း မြင်တယ်။

သုတေသနဝါကြည့်တိုက်
သုတေသနတော်ထွန်းကားပြန်ပွားရေးဦးစီးဌာန

တုနှိုင်းမဲ ကြည်ညိုဖွယ် မြန်မာ့အေးချမ်း ဖြစ်တန်ဖို့၏ ၂၁

ထရံခြားနေလည်း မနောမှာ အရိပ်ကပေါ်မနေဘူးလား။ ဒါကို ဘယ်လို ဖြေရှင်း
မလဲ။ စဉ်းစား။ ဒီမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတဲ့အခါ ခုနက ပြောတဲ့ အမှောင်နဲ့ အလင်း
(၂)ခုပေါ်လာလိမ့်မယ်။

စိတ်မှာယှဉ်တဲ့ အမှောင်များတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျရင် ရှေ့မှာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ
မတွေးနိုင်ဘူး။ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်တဲ့ကောင်၊ နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်
ထောင်ပြုမဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်ရိုက်ပစ်လိုက်ရော၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ကနော်။ ဒီအခါမှာ
တစ်ဖက်လူက သေသွားပြီ။ ဒီပြဿနာကရော အေးပြီလား။ မအေးဘူးနော်။
ကိုယ်လည်း အဖမ်းခံရမယ်။ ရုံးမှာလည်း အမှုရင်ဆိုင်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်သွားရမယ်။
ဒီလို၊ အဲဒီအခါ အလုပ်ပျက်ပြီး စီးပွားလည်း ကျမယ်။ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်လည်း
အာဃာတဖြစ်မယ်။ နောက်ဆုံး ထောင်ကျတယ်။ ဒီအခါ များစွာမဆင်းရဲဘူးလား။
အဲဒီ ကွင်းဆက်တွေသည် အမှောင်သမားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် ခံစားရတာ။

အလင်းသမားက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ အတွေးပုံကို ဖော်နိုင်တယ်။ သွားရိုက်
မိခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ ဆိုးကျိုးရဲ့နောက်ဆက်တွဲပုံကို ဖော်နိုင်တယ်။ ရှေ့မှာဖြစ်မယ့်
အကြောင်းအရာကို ပညာအလင်းနဲ့ ကြည့်မိနိုင်တယ်။ တကယ်တော့ ဆဲတယ်
ဆိုတာလည်း အချိန်ကာလတစ်ခုလောက်ပဲ ကြာတာဖြစ်တယ်။ ရှောင်သွားတာ
ကောင်းပါတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ အဲဒါသည် ပညာရှိ အလင်းဓာတ်နဲ့ မြင်နေတာ
ဖြစ်တယ်။

အဲဒီလို အတွေးပုံလေးတွေကို မှန်အောင်ဖော်တဲ့နေရာမှာ နေအလင်းနဲ့
ဖော်လိုရပါ့မလား။ လအလင်းနဲ့ရော၊ မီးအလင်းနဲ့ရော ဖော်နိုင်ပါ့မလား?။

(မဖော်နိုင်) စဉ်းစား၊ မဖော်နိုင်ဘူးနော်။ ဒါကြောင့် ဒါသည် ပညာအလင်းဖြစ်တယ် လို့မှတ်။ **ဒေါသဖြစ်လို့ မှောင်သွားရင် မြင်သေးလား** (မမြင်ရပါဘုရား)၊ သဘော ပေါက်ကြလား။

ဥပမာအားဖြင့် မောဟဆိုတဲ့ အမှောင်ဓာတ်ထဲမှာပါတာသည် ရာဂလည်း ပါတယ်နော်။ အုပ်စုနော်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတာသည် အမှောင်အုပ်စု လို့ မှတ်ပါ။ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် သားသမီးတွေရပြီးနောက် (တိုတို ပြောကြစို့)။ ယူခါစတော့ အဲဒါတွေ မပါဘူးတဲ့။ နောက်ပိုင်းမှာသိတာပေါ့။ အရေးကြီးတာ ဒီအမှောင်နဲ့ အလင်းပဲ။ အမှောင်ဓာတ်က ရှေ့မှာလာတာ မမြင် ဘူးပေါ့။ ရှေ့မှာဖြစ်မယ့် ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးတွေကို ပညာအလင်းနဲ့ အရှည် ကြည့်ရတာလို့မှတ်ပါ။ ပုစ္ဆာတစ်ခု ဘုန်းဘုန်းမေးမယ်။ တစ်လမှာ လစာတစ်သိန်း ရတယ်ဆိုပါစို့။ တစ်လကို လေးသောင်းပိုချင်တယ်။ တစ်နေ့ဘယ်လောက် သုံးရ မလဲ စဉ်းစားပြီး အဖြေထုတ်ကြနော်။

တစ်လဝင်ငွေဟာ တစ်သိန်းမှာ လေးသောင်းကို ဖယ်လိုက်ရင် ခြောက် သောင်းကျန်မယ် မဟုတ်လား။ ရက်(၃၀)ဆိုရင် တစ်နေ့ကို နှစ်ထောင်သုံးမယ်လို့ အဖြေမရဘူးလား ရပြီနော်။ အဲဒီလိုအတွေးပုံရိပ်တွေကို ဖော်တဲ့နေရာမှာ နေရဲ့ အလင်းနဲ့ ဖော်လို့ရပါ့မလား။

လအလင်းနဲ့ရော မီးအလင်းနဲ့ရော ဖော်လို့မရဘူးနော်။ ပညာအလင်းနဲ့ မှ ဖော်လို့ရတယ်မှတ်ပါ။ အဲဒီ အလင်းဓာတ်ကို ဘုရားပြောတာပါ။ အတွေးပုံရိပ်

တွေ ဆက်စပ်ဖော်နိုင်တာသည် ပညာအလင်းကြောင့် ဖြစ်တယ်။ သဘောပေါက် ပြီလား။

စီးပွားရေးလုပ်မယ်ဆိုပြီး ချောင်ကျတဲ့နေရာမှာ ဆိုင်သွားထွက်မယ်ဆိုရင် ရော ဒီဆိုင်ဟာ ရောင်းကောင်းပါ့မလား။ မကောင်းနိုင်ဘူးနော်။ တကယ်နေရာ ကောင်းကို ရွေးချယ်နိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ ရောင်းကောင်းမှာပေါ့။ ရှေ့ကို ဆက်စပ် တွေးခေါ်မှုမှာ အလင်းဓာတ်နဲ့သာ တွေးခေါ်နိုင်မှာပေါ့။ အမှောင်ဓာတ်နဲ့ တွေးခေါ် နိုင်ပါ့မလား။ မတွေးနိုင်ဘူးနော်။ ဒါကြောင့် အရာရာမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာသည် အရေးကြီးဆုံးပါ။ ဒါလေးမှတ်ထားပါ။ အဲဒါ ဘုရား တရားတော်မှာပါပြီးသားနော်။

ဒီတော့ အာရုံကို လက်ခံဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတာသည် စာမှာပါပြီးသား။ သမ္မုဒ္ဓိဇ္ဈိန်း သန္တိရုဏ မနောဒွာရဝဇ္ဇန်းလို့ ခေါ်တယ်။ လက်ခံတယ်။ စုံစမ်းတယ်။ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဒီပုံစံလုပ်မယ်လို့ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုး ကွင်းဆက်အမျိုးမျိုးက ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာသည် အမှန်၊ ကိုယ်ရုံးမှာကို မကြည့်ဘဲ မိမိရမယ့် အကြောင်းအရာကိုသာ ကြည့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သည် အမှားဖြစ်တယ်။ ဒီနေရာမှာပဲ ပညာမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ကွားခြားချက်၊ အရာရာတိုင်းမှာ ကွာသွားပြီ။

ဥပမာ- ချဲထိထိုးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုကြည့်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကိုယ်ရမှာပဲ ကြည့်တယ်။ ဘယ်လောက်ဖိုးထိုးရင်တော့ ဘယ်လောက်ရမှာလို့ပဲ တွက်တယ်။ တချို့ရှိတာ ပေါင်ထိုး၊ အိမ်ပေါင်ထိုးနော်၊ မပေါက်တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ၊ ဘာကွာ လဲဆိုတော့ အတွေးဆုံးဖြတ်ချက်ကွာတာ၊ မရခဲရင် ဘာနဲ့အစားထိုးမလဲဆိုတဲ့ အတွေး မရှိဘူး။ 'မောဟ' အမှောင်ဖုံးနေတယ်။

လောဘများတော့ အမှောင်အောက် ရောက်သွားတယ်နော်။ ပညာ
 ရှိကတော့ စဉ်းစားတယ်။ မရဘဲရင် ဘာနဲ့အစားထိုးမလဲပေါ့။ ရှေ့မှာပြစ်မယ့်
 လမ်းကောင်း လမ်းဆိုးကို ပညာအလင်းက ကြည့်တယ်။ အမှောင်သမားမှာတော့
 မကြည့်နိုင်ဘူးလို့မှတ်ပါ။

လူမိုက်နှင့် ပညာရှိ

တစ်နည်းအားဖြင့် မှောင်တာကို မိုက်တယ်လို့ခေါ်တယ် မဟုတ်လား။ တစ်ချို့ မိုက်တယ်လို့ပြောတယ်နော်။ သူတို့မှာ ပညာအလင်းဓာတ်မဝင်နိုင်တော့ မိုက်တာပေါ့။ ဒါဖြင့် နှစ်လုံးထိထိုးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လင်းတာလား၊ မှောင်တာလား (မှောင်တာပါဘုရား) သူတို့ကို ပညာရှိခေါ်မလား လူမိုက်ခေါ်မလား (လူမိုက်ပါ)။ နှစ်လုံးထိထိုးတဲ့သူတွေ ဒီလိုပုံစံဆို မဟုတ်သေးဘူးနော်။ မိုက်တဲ့ခါတ်ကိန်းနေ တာကိုး။ မိုက်တဲ့ဓာတ်ဟာ စိတ်မှာယှဉ်ထားတော့ ဒီ(ပုံပြု)အသွေးအသားမှာ ဖုံးသွားတာမို့ ဒီအချိန်မှာ သူကို လူမိုက်လို့ခေါ်တာပဲလေ။

လူမိုက်နဲ့ ပညာရှိဆိုတာ တခြားမှာသွားမရှာပါနဲ့။ မော်လမြိုင်ဘက်မှာ ရဟန္တာသွားတဲ့ ဂျိုးဂျိုးကျဆိုတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးရှိတယ်။ အဲဒီဆရာတော်

ရေးခဲ့တဲ့စာတွေကို ဖတ်ရတော့ တအားသဘောကျတယ်။ လူမိုက်နဲ့ပညာရှိ ဆိုတာ တခြားသွားမရှာပါနဲ့။ မိမိသဏ္ဍာန်မှာ ဖြစ်နေတာပါတဲ့။ တစ်ခါတခါရံ တအားမိုက်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ တအားလင်းတယ်။ နှစ်ပိုင်းဖြစ်နေတာနော်။ ချဲထီ တွေပေါက်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး လောဘတွေတက် မတရားထိုးပစ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီ အချိန်မှာ အမှောင်ဓာတ်တွေဖုံးပြီးနေတော့ တစ်ကိုယ်လုံးကို သဟဇာတ အညမညပစ္စည်းသဘောနဲ့ ဆက်နွယ်သွားမယ်။ ဒီအချိန်၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အမှောင် ဓာတ်တွေဖုံးပြီး လူမိုက်ကြီးဖြစ်နေတာပေါ့။

အလင်းဓာတ်လွှမ်းမိုးချိန်၊ ဒီအချိန်မှာ ဘုရားဟောတော်မူတာက ကုသိုလ် ဓာတ်ပေါ့နော်။ အဲဒီဓာတ်နဲ့ မိဘဆရာသမား၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကြံည့်ပြီး၊ စေတနာ မေတ္တာအပြည့်နဲ့ နှလုံးအေးအောင်လို့ဆိုပြီး၊ ပေးပျော်တဲ့ပီတိကို ထည့်မယ်ဆို (တစ်နည်း)ပေးပျော်တဲ့သတ္တိကို ထည့်မယ်ဆိုရင် တကယ်ချမ်းသာပါတယ်လို့။ အမှန်ကိုသိတယ်ဆို အလင်းဓာတ်ကရနေပြီ။ ကိုယ်ရတဲ့ပိုက်ဆံ (သို့) လှူဖွယ်ရာ တစ်ခုကို တစ်ပတ်တစ်ခါလှူမယ်။ တစ်လတစ်ခါ လှူမယ်လို့စိတ်မှာ ရည်မှန်း စုထားပြီး လှူတဲ့အခါ မပျော်ဘူးလား။ ပျော်နေမှာပေါ့။

အဲဒီအခါ ကျိန်းသေချမ်းသာမှာ အမှန်ပါပဲ။ လမ်းမှန်ကို သိလို့သာ ပညာ ရှိဖြစ်တာ။ ဘုန်းကြီးတော့ လမ်းမှန်ကို ပြတော့ထားခဲ့ပြီနော်။ ပြန်မိုက်ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ အမှန်တကယ်တော့ အချိန်ပိုင်း လူမိုက်၊ အချိန်ပိုင်းပညာရှိ ဖြစ်တာပါ။ အမြဲတမ်းမိုက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခု-ဒကာတွေ တရားနာချင်စိတ် ဖြစ်တယ်။ ဘုရားရဲ့တရားတော်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိတာသည် အလင်းဓာတ်

ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီအချိန်မှာ ပညာရှိပဲပေါ့။

တီဗွီ(TV)ကြည့်၊ ဗီဒီယို(VEDIO)ကြည့် ဘောလုံးပွဲကြည့်ပြီး အားမလို အားမရဖြစ်နေတယ်ဆို၊ ဒီချိန်မှာ လူမိုက်ဖြစ်သွားပြန်ရော၊ အချိန်ပိုင်း လူမိုက်၊ အချိန်ပိုင်းပညာရှိ၊ အမြဲတမ်းမိုက်နေတာ မဟုတ်သလို၊ အမြဲတမ်း လင်းနေ တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သဘောပေါက်ပြီလား။ လူတွေမှာ မိုက်တဲ့အချိန်နဲ့ လင်းတဲ့အချိန် ဘယ်အချိန်က ပိုများနေလဲ စဉ်းစားကြ။

(မိုက်တဲ့အချိန်က များပါတယ် ဘုရား)

အလင်းဓာတ်များတဲ့ လူတစ်ယောက်သည် ဒါဟာ လောကီဘက်က ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ လွဲတာကိုပြောတာပေါ့။ လောဘများတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ လောဘလွန်အောင် ကျင့်မယ်ဆိုရင်တော့ လောကုတ္တရာပြောတာနော်။ လောက+ ဥတ္တရ လောကကို ဖောက်ပြန်မှုမှ လွန်မြတ်ခြင်းဆိုတဲ့ နယ်ပယ်သည် ဘုရားပွင့်မှ ပေါ်တာပါတဲ့။ ဘုရားဆိုတာသည် ‘ဗုဒ္ဓ’၊ ‘ဗုဒ္ဓ’ဆိုတာသည် ‘ပွင့်ခြင်း’ဒီပညာ အလင်းသည် အမှောင်ဓာတ် အလင်းဓာတ်ဖောက်ပြန်မှုမရှိ၊ ရာနှုန်းပြည့်အမြဲ အလင်းဓာတ် ဖောက်ပြန်မှုမရှိ၊ ရာနှုန်းပြည့် အမြဲအလင်းဓာတ် ရရှိထားတာက ‘ဗုဒ္ဓ’။ အတုမရှိ ပညာအလင်းပွင့်နေတာမို့ ဗုဒ္ဓလို့ မှတ်ကြပါ။ အရှင်မြတ်ကြီးရဲ့သဏ္ဍာန်မှာ အတုမရှိ ပညာလင်းပွင့်ခြင်းကြောင့် ဗုဒ္ဓလို့ အမည်ပေးလိုက်တာတဲ့။ ကိုယ်တော်တိုင် ဝန်ခံတော်မူတာဖြစ်ပါတယ်။

မောဟနှင့်ပညာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်းအခြေခံ

အမှောင်ဆို အမှောင်ကြီးပါလား။ အလင်းဆို အလင်းကြီးပါလား၊ ပါလား။ တစ်ခါတလေ ဘုရားရှိခိုးရတာ ရင်ထဲအေးချမ်းလိုက်တာ ဒီလိုနော်။ တစ်ခါ တစ်လေ ကျတော့လည်း အော်ဟစ်ပြီး ဒေါသတွေဖြစ်လို့။ တစ်ခါတလေကျတော့ လည်း အဲဒီလိုဒေါသထွက်ရမှာကို ရှက်တယ်။ ဖြစ်ကြတယ်နော်။ ဒါသည် မိုက်တဲ့ အခါ တအားမိုက် ပညာအလင်းရှိတဲ့အခါ တအားရှိနဲ့ လူတွေစိတ်ဟာ မငြိမ်ဘူး နော်။ နှစ်ပိုင်းဖြစ်နေတယ်။ ဒီလို မဟုတ်လား။

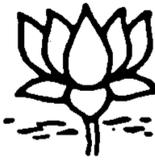
ဒါသည် ဘာကြောင့် ဖြစ်နေတာလဲလို့ အကြောင်းရှာရမယ်။ လူတွေ စိတ်မှာ အမှောင်နဲ့အလင်းသည် ဘာကြောင့် ယှဉ်ပါလည်းဆိုတော့ စိတ်မှာမို့ဖြစ်တဲ့

စိတ်အမှီခံဖြစ်တဲ့ အမှီခံရဲ့သွေးမှာ,ရုပ်တွေမှာ သတ္တိကိန်းနေလို့ပါတဲ့။ အဲဒီသတ္တိဟာ ကြောက်ရတယ်။ သေသေချာချာ မှတ်ကြပါ။ ဒီခေတ်အနေနဲ့ ဥပမာပေးစရာတွေ များတော့ အင်မတန်ကောင်းတယ်။ ကက်ဆက်ထဲကို သိချင်းတိတ်ခွေ ထည့်လိုက် တယ်။ ဖွင့်တဲ့အခါ တရားသံထွက်ပါမလား(မထွက်)၊ အဲဒီ အတိုင်းပဲမှတ်ပါ။

ဘာကြောင့် သတ္တိကိန်းလည်းဆိုတော့ မျက်စိနဲ့ နားသည် အဓိကပဲတဲ့။ မြင်နေ ကြားနေရတာတွေသည် အမှောင်ဓာတ်များတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အပြောအဆို အမူအရာတွေကို မြင်ပါ ကြားပါများရင် အခွေဖမ်းသလိုပဲ အဝိဇ္ဇာအမှောင်ဓာတ် ဟောဟအမှောင်ဓာတ်တွေပဲ ကိန်းတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဘုရားရှင်ဟာ သတ္တဝါ တွေရဲ့ကြီးပွားချမ်းသာမှု အကြောင်းကို ဟောကြားပါဘုရားလို့ မင်္ဂလသုတ်မှာ တရားတောင်းတဲ့အခါ အဲဒီအချက်တွေကို ဟောပြခဲ့တာ။ ‘အသေဝနာစဟလာနံ’ က စဟောတော့တာပဲ။ အမှောင်ဓာတ် အမှိုက်ဓာတ်များတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အပြော အဆို အမူအရာတွေကို နှလုံးမသွင်းနဲ့တဲ့ ဒီကစတယ်။

ပညာဓာတ်များတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အပြောအဆို အမူအရာတွေကို နာယူ ပြီး နှလုံးသွင်းပါတဲ့။ ဒါတွေသည် သတ္တဝါတွေရဲ့ကြီးပွားကြောင်း အခြေခံအချက်ပဲ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရေးချင်တာရေးကြပါစေ။ ဘုရားဟောကိုကျော်လို့ မရပါဘူး။ ဒီအချက် တွေကို ကျော်လို့မရပါဘူး။ ဒါသည် အခြေခံအကျဆုံးအချက်ပါပဲ။ အသိမှန်မှ အကျင့်မှန်မယ်။ နားလည်ပြီလား။

ဒီတော့ အကြွင်းမဲ့ အမှောင်နဲ့အလင်းကို နည်းလမ်းအမှန်ဆုံး သဘာဝ
 နိယာမအမှန်ကို သိသွားတာသည် ‘ဗုဒ္ဓ’တစ်ပါးပဲရှိတယ်။ ဖြည့်စရာ နှုတ်စရာ
 မရှိအောင် သဘာဝအကျဆုံးကို သိတာသည် ဘုရားတစ်ပါးပဲ ရှိပါတယ်လို့မှတ်ပါ။
 ဘုရားဟော မှန်သမျှသည် ဖြည့်စရာမရှိ ပြင်စရာမရှိ နှုတ်စရာမရှိဘူး။ ဘုရား
 ကိုယ်တော်တိုင် အာမခံပြီးသားနော်။

ဗုဒ္ဓပေးခဲ့သော ဥပမာဝတ္ထု

ကျေးညီနောင်ဇာတ် ဥပမာအနေနဲ့ ပြောရအောင် ကျေးသားပေါက်လေး (၂)ကောင်၊ အပျံသင်ခါးလေးပေါ့။ တစ်နေ့ မုန်တိုင်းဘိုက်လို့ လေထဲသွင့်ပါ သွားတယ်။ တစ်ကောင်က ဓားပြတွေနေတဲ့ လက်နက်ပုံပေါ်မှာ သွားကျတယ်။ တစ်ကောင်ကတော့ ရသေ့နေတဲ့ကျောင်းသစ်နဲ့မှာ သွားကျတယ်။ အဲဒီ ပန်းပုံပေါ် ကျေးလေး(၂)ကောင်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာတယ်တဲ့။ တစ်နေ့ အဲဒီ တိုင်းပြည်က ဘုရင်ဟာ သမင်လိုက်ရင်း ရထားထိန်းနဲ့နှစ်ယောက် နယ်ကျော်ပြီး ဓားပြတွေနေတဲ့နယ်ထဲ ရောက်သွားတယ်။ အရိပ်ကောင်းတဲ့ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှာ ဘုရင်ကြီးဟာ ဖောဖောနဲ့ နားနေတယ်။ အဲဒါကို ဓားပြတွေ မွေးထားတဲ့ ကျေးသားလေးက မြင်တယ်။ မျက်စိက မြင်တယ်။ နားက

ကြားတယ်။ ရိုက်ခတ်တာပေါ့ နော်။ အမှောင်သမားဆိုတော့ မြင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အပတ်အစားက လှလိုက်တာ လာကြ လုကြ သတ်ကြဟေ့ဆိုပြီး ဓားပြမိတ်ဆွေ တွေကို ခေါ်တယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတယ်။ တပြိုင်နက် ကံမြောက်တာပဲ။ အဲဒါကို တဏှာ ဥပါဒါန် ကံလို့ခေါ်တယ်။ တွဲလျက်ပါလာတာ။ နံပါတ်(၂)အကွက်ကတော့ မနောအထိ ပေါ်လာတဲ့ အာရုံတွေကို ပြောတာ။ အာရုံသိတယ်ဆို ငါးမျိုး ပေါင်းထားတာပဲ။ သိတာကို ပြောတာနော်။ သိတာကို ဒီက(ပုံပြ)ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါ အဝိဇ္ဇာဖုံးလို့ရှိရင် တဏှာ ဥပါဒါန်ကံ ဒီဘက်ကိုသွားမယ်။ သူ့မှာ အမှောင်ဓာတ်က များလွန်းတော့ သတ်ဖို့လောက်ပဲ။ ဒီထဲမှာ (ပုံပြ) သတ္တိကိန်းထားတာကိုး။ သူ့မှာ လူမြင်ရင် သတ်ဖို့ လုဖို့လောက်ပဲ မှတ်တမ်းကရှိထားတော့ ဘုရင်ကြီးကိုမြင်တော့ သတ်ဖို့ လုဖို့ လောက်ပဲရှိတယ်။ ဘုရင်က ဒီနေရာဟာ အန္တရာယ် မကင်းဘူးဆိုပြီး ထွက်သွား တယ်။ ဓားပြတွေကတော့ ဘုရင်ကို ဘယ်သတ်ရဲပါ့မလဲ။ မထိရဲဘူးပေါ့။

တခြားတစ်နေရာကို ထွက်သွားတော့ ကျောင်းသစ်နန်းတစ်ခုကို ရောက် သွားတယ်။ ဒီအချိန် ရသေ့တွေက သစ်သီးရှာသွားနေတော့ မရှိဘူးပေါ့။ ကျေးသား လေးကောင်ကောင်ထည်း ရှိတယ်။ ဘုရင်ကိုမြင်တော့ ဒီနေရာမှာ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကပုံ မတူဘူး။

“မြတ်သောမင်းကြီး ကောင်းသောလာခြင်းဖြစ်ပါစေ” တဲ့။ ဒီရေက အေး ပါတယ်။ သစ်သီးက ချိုမြိန်ပါတယ်။ သောက်ပါဦး၊ သုံးဆောင်ပါဦး။ ကျွန်တော်မျိုး မှာ လက်မပါလို့ မပေးနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပြောတယ်။ ဟိုကျေးသားလေးနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာ တူရဲ့လား။ မတူဘူးနော်။ ဘုရင်ကြီးက အံ့သြသွားတယ်။

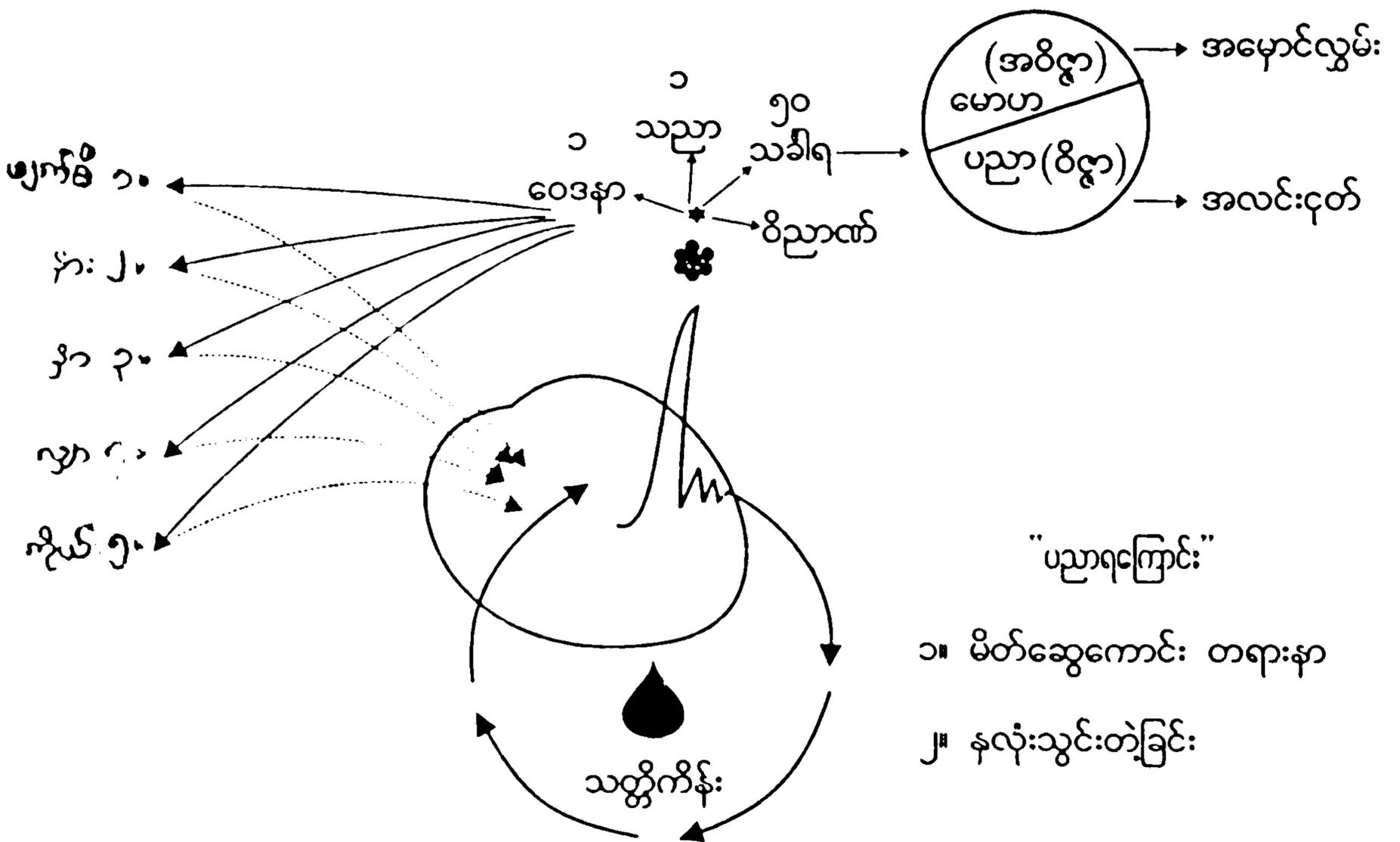

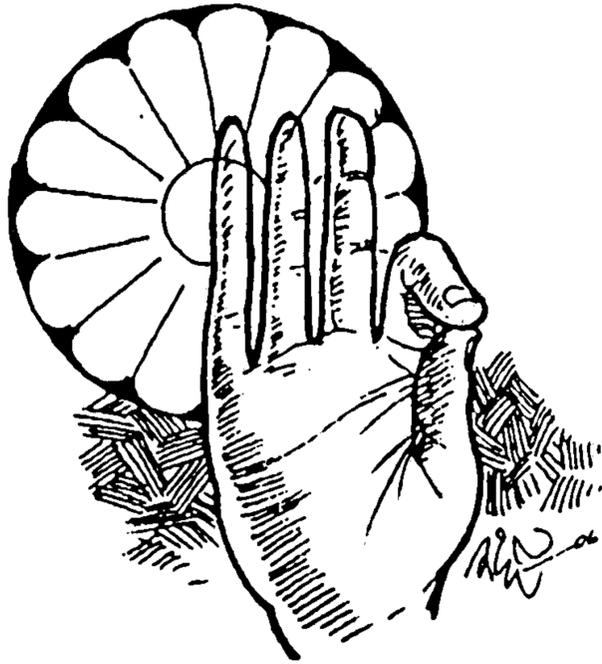
ခုနက ကျေးသားလေးက မိုက်လိုက်တာ။ ဒီကျေးလေးက လိမ္မာလိုက်တာလို့ ပြောတာနော်.....။

“မင်းကြီး သူနဲ့ကျွန်တော်ဟာ ညီအစ်ကိုအရင်းပါ။ သူက မိုက်တဲ့သူတွေ နဲ့ပေါင်းသင်းနေရလို့ မိုက်မဲနေတာ။ ကျွန်တော်မျိုးကတော့ ပညာရှိနဲ့ ပေါင်းသင်း နေရတာမို့ လိမ္မာတာဖြစ်ကြောင်း ပြန်လျှောက်ထားတယ်တဲ့။ (တသွေးသားထဲ နော်)သို့သော် ဒီက(ပုံပြ)ကြားရတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းကွာလို့ပါ။ နှလုံးသွင်းတာ ကွာလို့ပေါ့။ လူတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာလည်း မတူဘူး။ တစ်ကမ္ဘာ လုံးကို ပြောတာနော်။ မောဟသတ္တိ များများကိန်းထားရင် ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ အမှောင်ဓာတ်ပါသွားပြီ၊ အမှားဖြစ်သွားပြီ၊ ပညာသတ္တိများတယ်၊ အလင်းဓာတ် များတယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ မှန်သွားပြီ။ သတ္တဝါတွေရဲ့ ချမ်းသာဆင်းရဲ

သည် ဒီအပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်။ သဘောပေါက်ပြီလား။

တစ်လောကလုံး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အရည်အချင်းကွာတာသည် ဒါကြောင့် ပါပဲ။ ကျန်တာမရှိပါဘူး။ ဆုံးဖြတ်ချက် ချတဲ့နေရာမှာ အလင်းဓာတ်များရင် အရှည် ကြီး ချမ်းသာမယ်။ အမှောင်ဓာတ်များတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာတော့ ချမ်းသာခြင်းဟာ တိုတာပေါ့။ ဘုန်းဘုန်းပြောတာကို သဘောပေါက်လောက်ပါပြီ။

အခန်း(၂)

‘ဗုဒ္ဓ’ဆိုတဲ့ ဘုရားရှင်၌ ပညာအလင်း အတုမဲ့ပွင့်လင်းပုံ

ဘုရားရှင်ရဲ့ အသွေးအသားမှာရှိတဲ့ သတ္တိဟာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့သတ္တိ၊ အလင်းဓာတ်ကို အားပေးတဲ့ ကုသိုလ်ဓာတ်တွေ များစွာထည့်ထားတယ်။ ဘုရားရှင်ကျတော့ ပညာအလင်းဓာတ်ဟာ အတုမရှိ လင်းလောက်အောင် သတ္တိက ပါလာတယ်။ တစ်ပါးတည်း ကျင့်တဲ့အခါ အတုမရှိလင်းတော့ အမှောင်ဓာတ် အဝိဇ္ဇာလုံးဝမရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လောက်အထိ လင်းသလဲမေးရင်၊ ဒီပင်္ကရာ ဘုရားရှင်ပဲ နမူနာထား၊ (မှတ်ချက်။ ။ ဘုရားရှင်တိုင်း အတုတုပဲ။ သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓိသမသမာလို့ ခေါ်တယ်။ ဘယ်ဘုရားရှင် ကိုးကွယ်ရင်ဖြင့် ဆုတောင်းပြည့်တယ်။ ဒီလို မသတ်မှတ်နဲ့ ဒီလိုမခွဲခြားနဲ့။ ဘုရားတိုင်းဆုတောင်း ပြည့်ပါတယ်။ သီးခြား

ခုတောင်းပြည့်တဲ့ ဘုရားသပ်သပ်ဆိုတာ ရှိသလား။ မရှိဘူးနော်။

တချို့က နာမည်ဆန်းဆန်းပေးမှ ဘုရားကိုသွား ကြည်ညိုကြတာရှိတယ်။ ဒါမိဘုရားက ဘုရားမဟုတ်တာ ကျနေတာပဲ။ ဒီလိုမလုပ်ကြပါနဲ့။ ဂေါပကတွေ သည်း လူများများလာအောင်ဆိုပြီး ဘုရားကိုနာမည်ဆန်းဆန်း သွားပေးတာမျိုး သုပ်ကြနဲ့နော်။ ဘုရားက အတူတူပဲ။ သဗ္ဗေဗုဒ္ဓါသမသမာဆိုတဲ့အတိုင်း ဘုရား ဝိုင်းဟာ အတူတူပဲ။ အရေးကြီးတာ မိမိရဲ့စေတနာက ဘုရားပေါ်နားလည်ပြီး ခြည်ညိုတတ်ဖို့ပဲလိုတယ်။ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ရပါသော် သည်းပဲ နှလုံးသွင်းလွဲရင် ဖူးခွင့်မရဘူး။ ရုပ်ပွားတော်ကို တကယ်ကြည်ညိုပြီး က်ဝင်ထင်ရှား ရှိသကဲ့သို့ ပူဇော်လိုက်ရင် ဂုဏ်တော်တွေပွားမယ်ဆို ဘုရား စစ်ကို ဖူးရသလိုပဲ။ ကုသိုလ်ဓာတ်တွေရနေပြီ။ သေသေချာချာ ပူဇော်ကြပါ။

ဒီပဏ္ဍိတ မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်က သုမေဓာရှင်ရသေ့ဟာ အလျား ကက်ပြီး ဗျာဒိတ်ပန်းဆင်တဲ့အချိန် အသက်ပါပေးပြီး ဘုရားကို ပူဇော်တာကို သားလုံးသိပြီးပြီနော်။

ဘုရားရှင်ရဲ့ သဏ္ဍာန်တော်မှာ တန်ပြန်အလွန်များတဲ့ စွမ်းအားတွေကို ပြည့်ဖြည့်ထားတာလို့မှတ်။ သုမေဓာရသေ့ဟာ ဘုရားရှင်ကို မြင်တဲ့အခါ သက်ပါပေးချင်တာ။ အသက်ပေးသင့်တယ်ဆိုပြီး အလျားမှောက်တာ။ ဘက်မှာပါလာတဲ့ သံဃာလေးသိန်းလောက်ပါတယ်နော်။ သေချင်သေပစေ ချားအတွက် အသက်ပေးမယ်ဆိုပြီး အလျားမှောက်ပြီး ခန္ဓာနဲ့အသက်ကို

ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က သဒ္ဓါတရားထက်သန်လှသော
သုမေဓာရှင်ရသေ့အား ဗျာဒိတ်ပေးနေပုံ။

လျှာတာ။ အဲဒါကို သုမေဓာရသေ့ဟာ ကြက်သီးမွှေးညှင်းထလောက်အောင် ပီတိ
ဖြစ်ပြီး အသေခံတယ်။ တကယ်ပျော်ပြီး ဘုရားကို အသက်ပါလျှလိုက်တယ်။
အဲဒီ စေတနာရဲ့ အရှိန်အဟုန်ဟာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး။

အဲဒီလှိုင်းကို ဘုရားရှင်က မြင်တော်မူတယ်။ ဥပမာ မိုးလေဝသ ကြေငြာ
သလိုပဲ အမှတ်တမဲ့ဆိုတော့ မဆန်းဘူးထင်တာ။ တကယ်တော့ ဆန်းကျယ်
တယ်။ မိုးကတော့ မရွာသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်နေ့ရွာမယ်ဆိုတာကို ပြောနိုင်
တယ်။ အခိုးအငွေ့ပဲ ရှိသေးတယ်။ လေဖိအား အနည်းအများပဲ ရှိသေးတယ်။
အမှတ်တမဲ့ကြည့်ရင်တော့ ပေါ့ပေါ့ပဲထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်ဆန်းတယ်။
အဲဒီ ဥပမာလိုပဲ ကံရဲ့အရှိန်ကို မမြင်ရဘူး။ ဓာတ်ရိပ် ဓာတ်ခိုး အရှိန်ပဲ ရှိသေးတယ်။
အဲဒီအရှိန်ဟာ ဘယ်အချိန်မှာ အစိုင်အခဲဖြစ်ပြီး ဘုရားဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဒီပက်ရာ
မြတ်စွာဘုရားရှင်က မြင်တယ်။ သိတယ်တဲ့။

မိုးလေဝသခန့်မှန်းတာကမှ လွယ်ဦးမယ်။ ဘုရားကို အသက်
ပေးချစ်လိုက်တဲ့ စေတနာကံရဲ့ ရိုက်ခတ်လိုက်တဲ့ ကံအရှိန်အဟုန်လှိုင်း
သည် ဘယ်အချိန်မှာ အစိုင်အခဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဉာဏ်တော်နဲ့
ဖောက်ပြီးမြင်တယ်။ ပညာအလင်းနဲ့ ပညာအလင်းသည် ဉာဏ်၊ ဉာဏ်ဆို
ကာသည်လည်းပဲ တူရာအလင်းကို ပြောတာပါပဲ။ အရှုဉာဏ်ဆိုတာ
ဒီပညာစေတသိက်အလင်းကို ပြောတာပါပဲ။ မှတ်ထားပါဦး။ လေးသင်္ချေနဲ့
ကမ္ဘာတစ်သိန်းဆိုတဲ့ အချိန်ကာလအရှည်ကြီးကို လှမ်းမြင်တယ်နော်။
အဲဒီအချိန်ကျ ဘဒ္ဒကမ္ဘာဆိုတာ ပေါ်မယ်။ အဲဒီကမ္ဘာမှာ ဂေါတမအမည်ရှိတဲ့

လေးဆူမြောက် ဘုရားရှင်ဖြစ်မယ်တဲ့။ အတိအကျ ဘုရားရှင် က ဗျာဒိတ် ပေးခဲ့တယ်။

တစ်သင်္ချေသည် တစ်နောက်မှာ သုညအလုံးပေါင်း တစ်ရာလေးဆယ် ရှိတဲ့ ကမ္ဘာတွေနော်။ အဲဒီလို အစုလေးစုအပြင် အစွန်းထွက် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါသေးတယ်။ အဲဒီကျမှ ဘုရားပေါ်မယ်ဆိုတာလည်း မြင်တယ်။ လေးဆူမြောက် ဘုရားဖြစ်မယ်ဆိုတာလည်း အတိအကျဟောပေးခဲ့တယ်။ အဲဒါသည် ဘာအလင်း လဲဆိုတော့ ပညာအလင်းကြောင့်ပါပဲလို့ မှတ်ပါ။ အသာလေးရယ်နော်။ အတုမရှိ လင်းသောကြောင့် ဗုဒ္ဓဖြစ်ပြီဆို ဝန်ခံတာလေး သဘောပေါက်ပြီလား။

ဘုန်းကြီးတို့တတွေကျတော့ မနက်ဖြန် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိသလား။ မသိဘူး။ အဝေးကြီးပဲနော်။ အဲဒါကွာတာပဲ။ တစ်ခါ စီးပွားရေးကောင်းအောင် ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ အတိအကျသိလား မသိဘူး မဟုတ်လား။ ဘုရား ဟောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်ပြီးမှ ဪ...ဒါဟာ တကယ်ဟုတ်ပါ သလား။ ဒါနခဏ်းနဲ့ ဒါနကုသိုလ်ပြုမှ တူသောအကျိုး ပေးလာမှာပါလား။ ဒီ ကုသိုလ်သတ္တိရှိမှ သတ္တိမဲ့တဲ့စိတ်က စွမ်းအားရှိမှ ကြံတိုင်းအောင်မှာပါလားလို့ အခုသဘောနည်းနည်းပေါက်လာပြီ မဟုတ်လား။ ဘုရားပေးတဲ့ အလင်းဓာတ် နည်းနည်းတော့ ဝင်လာပြီပေါ့။ သတ္တိကိန်းလာပြီလို့ ပြောရင်ရပြီ။ လမ်းစတော့ ရပြီ။ အသိမှန်ဖြစ်ပြီဆို ကျင့်တော့...။

ဒါဖြင့် အတုမရှိ အလင်းဓာတ်ပိုင်ရှင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးဟာ ဓာရဏပရိတ်မှာ အာဝေဏိကဂုဏ်တော်ဆိုတာ သီးခြား ဂုဏ်တော်ခေါ်တယ်။ တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးထဲမှာ အနာဂတ်အဖို့ ဘုရား ဉာဏ်တော်အလင်းကို ပိတ်ဆို့နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိပါဘူး။ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်တဲ့ အကျိုးကို အဆုံးအထိ ဘုရားက အသေးစိတ်မြင်နိုင်တယ်။ အတိတ်ကို ပြန်ကြည့်လည်း ဘယ်သူမှတားဆီးပိတ်ပင်လို့ မရဘူး။ အလင်းဓာတ်က ဖောက်ထွင်းအကုန်မြင်နိုင်တယ်။ ဒါဟာ ကြီးမားတဲ့ ဘုရားရဲ့ ဉာဏ်တော်ကြီးလို့ မှတ်ရမယ်။

ဒီအလင်းရှိတဲ့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ စိတ်ကိုလည်း ပြန်ပြီး ဒီအလင်းဓာတ်နဲ့ ဖောက်ထွင်းသိခဲ့တယ်။ စေတသိက်ကိုလည်း ဖောက်ထွင်း သိခဲ့တယ်။ ဉာဏ်ဆိုတဲ့ ပညာအလင်းနဲ့ မောဟဆိုတဲ့ အမှောင်အဝိဇ္ဇာကိုလည်း ဘုရားရှင်က ပိုင်းခြားပြနိုင်ခဲ့တယ်။ အတုမရှိ ပညာအလင်းပိုင်ရှင်လို့ မှတ်ရမယ်။ ဒါကို ‘ဗုဒ္ဓ’ပညာအလင်း ပွင့်ခြင်း လို့ခေါ်တာ အားလုံးရပြီနော်။

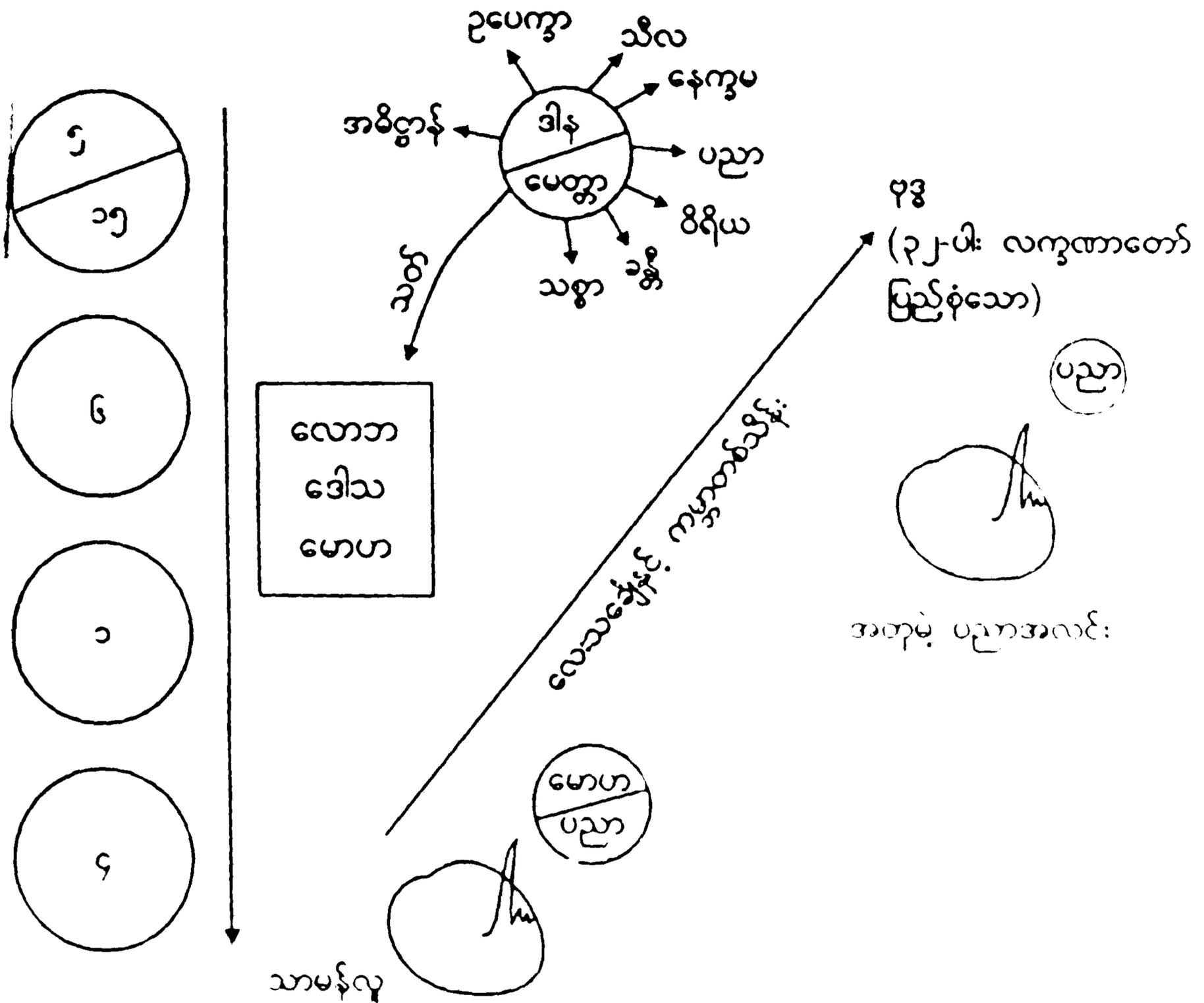
**သာမန်လူအဆင့်မှ အတုမရှိ အလင်းဓာတ်ပိုင်ရှင်
ဗုဒ္ဓအဖြစ်သို့**

တစ်ခါ ဘုန်းကြီးတို့ ဗုဒ္ဓဖြစ်ပေါ်ပုံအကြောင်းရင်းကို ပြန်ရှာရမယ်။ ရှာတဲ့ အခါမှာ ဒီက(ပုံပြ)ပင်မစိတ်ရဲ့ စေတသိက်လည်း ဟုတ်ပါပြီ။ ရုပ်လည်း ဟုတ်ပါပြီ။ သို့သော် သာမန်ရိုးရိုးလူတစ်ယောက်က အရည်အသွေး အမြင့်ဆုံး ပညာအလင်း ဆုံး ဖြစ်သွားအောင် ဘယ်ကစပြီး ကျင့်ပါသလဲလို့ ကျင့်စဉ်တစ်ခုလိုတယ် စဉ်းစား ကြပါ။ အရေးကြီးလာပြီ။ ♦ ဒီက(ပုံပြ)အလင်းဓာတ်ဟာ အတုမရှိလင်းပြီးတော့ အလင်းဓာတ်ကို ဖြစ်စေတဲ့ စိတ်ရဲ့ မှီရာရုပ်ကလည်း အရည်အသွေး အကောင်းဆုံး ဖြစ်လာဖို့အတွက် ဘုရားရှင်သည် သာမန်ရိုးရိုးလူက စခဲ့ရတယ်။

ဘယ်ကစကျင့်ခဲ့သလဲဆိုတာ ဘုန်းဘုန်းတို့တတွေ သိဖို့အင်မတန် လိုအပ်ပါတယ်။ ဒါသည် သိရမယ့်အချက်ပဲ။ ဒီအမေးကို အားလုံးအတွက် အာနန္ဒာမထေရ်က မေးခဲ့တယ်။ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပါ။ ဆရာတော်ကြီးတွေ ဂါထာရွတ်၊ ရွတ်နေတာ ရှိပါတယ်။ ရွတ်ပြလိုက်ရင် ကြားဖူးတယ် ဖြစ်သွားမယ်။ အဲဒီဂါထာကတော့ “ယေစဗုဒ္ဓါ အတိတာစ၊ သမုဒ္ဒဝါဠုကုပမာ၊ ဒါနံဝ အာဒိကတ္တာ၊ သမ္မောဓိံ စ ဘန္တိတေ” တဲ့။ ရေစက်ချတဲ့အခါတိုင်း ဆရာတော်ကြီးတွေ ရွတ်၊ ရွတ်နေတာ များပါတယ်။

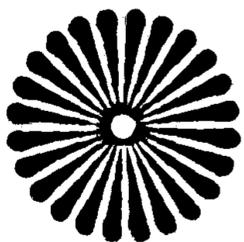
အာနန္ဒာ ပွင့်တဲ့ဘုရားပေါင်းဟာ သံသရာရှည်တော့ သမုဒ္ဒရာ သဲစုပမာ ပြုအောင် များပါတယ်တဲ့။ အဲဒီဘုရားအားလုံးသည် ဒါနတရား အစထားပြီး ကျင့်ကြလို့ ဘုရားဖြစ်ကြတာတဲ့။ ‘ဗုဒ္ဓ’ဖြစ်သွားတယ်။ အစွမ်းပြည့်သွားတာသည် သေသေ ချာချာမှတ်ပါ။ ဒါနက စခဲ့တာပါပဲ။ ဒါနသည် အကျင့်ပဋိပတ် တစ်ခုပါပဲ။ ကျင့်ရတယ်။ ဝိပဿနာနဲ့မထူး။ သူကလည်း ကျင့်ရတာပဲနော်။ ဒါနဆိုတဲ့ သဘောတရားသည် ပါရမီမြောက်တဲ့ဒါနကို ပြောတာပါ။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်နဲ့ အမှတ်တမဲ့ ပြုလိုက်တဲ့ဒါနကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။

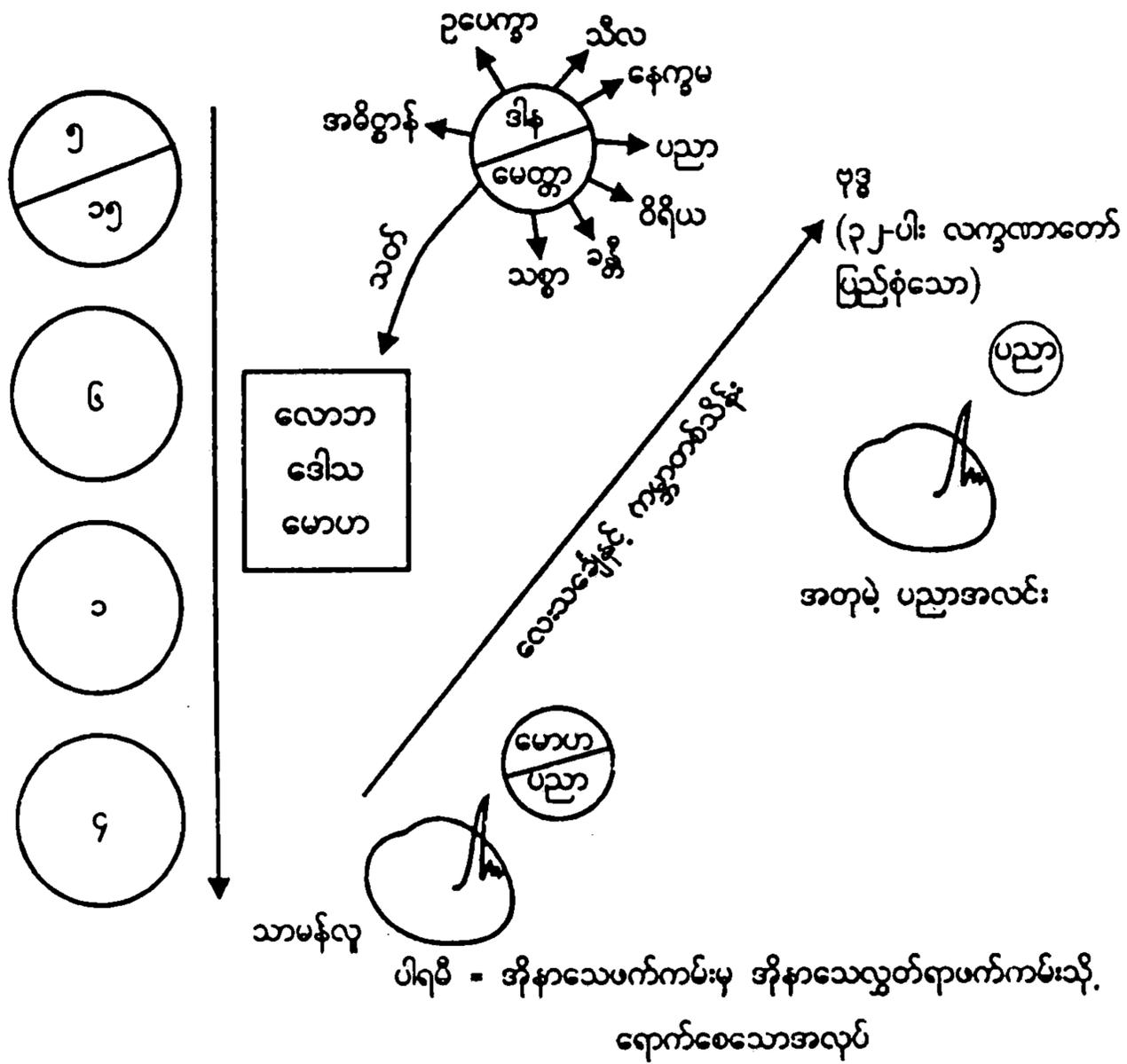
စွမ်းအားတွေပြည့်ပြီး အို၊ နာ၊ သေ ဘက်မှ အို၊ နာ၊ သေ လွတ်ရာ ဘက်သို့ ရောက်တဲ့အလုပ်မျိုး ဖြစ်ရမယ်။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အထိ ဦးဆောင်တဲ့ ဦးတည်တဲ့ ဒါနမျိုးဖြစ်ရမယ်။ ဘယ်လိုကျင့်သလဲမေးတော့ အရည်အသွေးကို ကျစေတဲ့ တရားတွေကို ဒါနကဖျက်ဆီးနိုင်တယ်တဲ့ ပုံလေးဆွဲရအောင်။

ပါရမီ - အိုနာသေဖက်ကမ်းမှ အိုနာသေခွက်ရောက်ကမ်းသို့

ရောက်စေသောအလုပ်

သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ အရည်အသွေးကို ကျစေသောဓာတ်

သတ္တဝါတို့ရဲ့ အရည်အသွေးကို တဖြည်းဖြည်းကျစေတဲ့ ဓာတ်ရှိပါတယ်။ ဗြဟ္မာနှစ်ဆယ်၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၊ လူ့ဘုံတစ်ဘုံ အပါယ်လေးဘုံမှာ လူဆင်းရဲ၊ နတ်ဆင်းရဲ၊ အပါယ်ဆင်းရဲကို ဖြစ်စေတဲ့ဓာတ်၊ အကုသိုလ်ဓာတ်ကို ပြောတာပါ။ ဒါတွေသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟရယ်၊ မောဟဆိုတာသည် စိတ်မှာယှဉ်တဲ့ အမှောင်ဓာတ်ကို ပြောတာပါ။ အဲဒီအမှောင်ဓာတ်သည်လည်း ဒီသွေးနဲ့ဆိုင်ပါတယ်။ မှိတ်ရုပ်နဲ့ဆိုင်တယ်။ ဒီမှာရှိတဲ့သတ္တိနဲ့လည်းဆိုင်ပါတယ်။ အာရုံ-ဒါရတိုက်လို့ မနောမှာ ပေါ်လာတဲ့အခါကျရင် ငါ့ခေါင်း၊ ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့ခြေ ပြီးရင် ငါ့ပတ်ဝန်းကျင် လို့ ထင်လိုက်ကြတယ်။ ဒါဟာ အရိပ်ကို အကောင်ထင်တယ်လို့ခေါ်တယ်။

ပေါ်တဲ့ အမူအရာအရိပ်ကို အကောင်ထင်ပြီးတော့ ငါ့ပစ္စည်းလို့ သတ်မှတ် လိုက်တယ်။ အဲဒီလို သတ်မှတ်တယ်ဆိုရင်ပဲ ငါ့ပစ္စည်းအတွက် ကွက်လပ်လေး တွေ ပေါ်လာတယ်။ ဘာလုပ်ရဦးမယ်ပေါ့။ အဲဒီလို ပေါ်လာတာသည် အာရုံတွေကို ကပ်ငြိမ်စေတဲ့ သဘောတရားမို့လို့ ‘လောဘ’ လို့ခေါ်တယ်။ အယူပဲရှိတယ်။ သူလို ချင်တာပဲ တွေးတယ်။ မရရင် ပူတယ်။ ရပြန်တော့လည်း လျော့သွားမှာစိုးလို့ ပူပန်ရတယ်။ ဒီလို သူ့ရှင်ထဲမှာ ဘယ်အေးပါလိမ့်မလဲနော်။

အိမ်ရှင်မတွေ့ဆို ပိုဆိုးသေး။ ကိုယ့်ရဲ့ ခင်ပွန်း ရာထူးကျမှာစိုးလို့ ရာထူး မတက်မှာစိုးရတာနဲ့။ ပြီးရင် ဘုရားစဉ်ရှေ့မှာ ရွတ်ရ ဖတ်ရတာနဲ့။ အပျိုတုန်းက ဒီလောက်ရွတ်မိချင်မှ ရွတ်မိမယ်။ ရာထူးကြီးတဲ့ လူဆို ပိုရွတ်တယ်။ ဘုရား ကြည်ညိုလို့ ရွတ်တာဟုတ်ပါ့မလား။ ပူလို့ စိုးရိမ်လို့ ရာထူးကျမှာ ရာထူး မတက်တာ ကြောက်တာကိုး။ ဘုရားကြည်ညိုတာထက် ကိုယ့်အတွက်ဆိုတဲ့ လောဘ က ပါ၊ မနေဘူးလား။ သတိမထားမိလို့သာ၊ ပါတယ်နော်။ အပူသည် “ဒေါသ” ရွတ်ဖတ်နေချိန်မှာတောင် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို မခွဲခြားတတ်တာ။ ရွတ်နေရင်း နဲ့ တစ်ချို့ ကုသိုလ်မရတာတွေ အများကြီးပဲ အကုသိုလ် ရောမွန်းမသိဘူးပေါ့။

ကုသိုလ်စစ်စစ် ဖြစ်မလာဘူး။ ရောနေတယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ အောင်ဖို့အတွက် ဘုရားကို အသုံးချသလို ဖြစ်နေတာမို့ လောဘရောနေတယ်။ ဥပမာဖြင့် ကိုးနဝင်းကြေအောင် (၉)ခေါက်ရွတ်မှ ဖြစ်မှာတို့၊ (၁၁)မီးငြိမ်းအောင် (၁၁)ခေါက်ရွတ်တာတို့ ပါသေးတယ်။ တချို့ အခေါက်ရေပြည့်အောင်လို့ ပုတီးစိတ် ရင် မြန်မှမြန်၊ ပြီးချင်လွန်းတော့။ တချို့ပုတီးစိတ်ရင် အရဟံကို ရွတ်တဲ့အခါ

ဒန်၊ ဒါန်၊ ဒန်၊ ဒါန်တောင်ဖြစ်ကုန်တယ်။ မြန်လွန်းလို့ မြန်လွန်းလို့။ အဲဒီလောက်
ဆို ဘယ်လိုလုပ် ရင်ထဲအေးပါ့မလဲ။ မအေးဘူးနော်။ ကုသိုလ်ဘယ်အပြည့်ရမလဲ။
တချို့ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာကို မခွဲခြားတတ်ဘူးနော်။

အဲဒီလို အပူဓာတ်ထွက်တယ်ဆိုရင် ဆေးပညာနဲ့လည်း ကိုက်တယ်။
ဘုရားဟောတာနဲ့ ကိုက်ညီတယ်။ အဲဒီလိုဆို အရောင်အသွေးတွေဟာ ဒီသွေးတွေ
မှာ သတ္တိကိန်းသွားတာ မဟုတ်လား။ အပူဓာတ်ကြောင့်နော်။ အသစ်၊ အသစ်
အစားထိုးတဲ့ရုပ်တွေက မှောင်လာတယ်။ အရည်အသွေးညံ့လာတယ်။ စိတ်တွေ
ကြမ်းတမ်းလာတယ်။ အဲဒါကို မောဟ အမှောင်ခေါ်တယ်။ အပူဓာတ်ထွက်
လာတယ်။

အရောင်အသွေးကို ဘုရားကဟောထားပြီးသား ဒေါသအပူဖြစ်တယ်ဆို
မီးခိုးရောင် မှောင်သွားတယ်။ နှလုံးအေးပြီး ကြည်လာရင် အဝါရောင်ဖြစ်ပြီး
လင်းလာတယ်။ ဘုရားရဲ့ရောင်ခြည်တော်က လင်းပြီးတောက်ပြောင် ဖြူဖွေးနေ
တယ်။ ကိလေသာ စင်ကြယ်သွားလို့ တအားအေးချမ်းလို့ပေါ့။ ပူလို့ရှိရင်
မှောင်လာတယ်။ အမှောင်ဓာတ်ကို မောဟလို့ ဘုရားရှင် မိန့်ခဲ့တာပါ အားလုံး
မှတ်ကြပါ။ အာရုံတွေကို တွေးရင်း တွေးရင်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေနဲ့ ဖြစ်နေတာ
(တနည်း) ကိုယ်ကြုံတွေ့နေတာတွေသည် ကွာဟနေတဲ့အခါ တနည်းအားဖြင့်
ဖြစ်ချင်တာနဲ့ဖြစ်နေတာ ကွာဟချက်တွေ များလာတဲ့ လောဘရယ်၊ ဒေါသရယ်၊
မောဟရယ်ဆိုတဲ့ အမှောင်ဓာတ်တွေ ဖုံးလာပြီ။ ဒါဆို အရည်အသွေးတွေ
ကျလာပြီပေါ့။

ဒါဆို မှတ်ပါဦး။ အညမညဘဲတဲ့။ သူ့သတ္တိက စိတ်ကျက်စားမှားလို့ မှောင်လာပြီဆိုရင် တစ်ပတ်ပြန်လည်ပြီ အမှောင်ဓာတ်ပိုလာပြီ။ အညမညဘဲ မဟုတ်လား။ နှစ်ကြာသွားတော့ အရည်အသွေး ကျသထက်ကျပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် တွေ လွဲကုန်တော့တာပဲ။ အမြင်တွေ ကျဉ်းမြောင်းကုန်တယ်။ သဘော ပေါက်ပြီလား။

ဓာတ်မီးထိုးကြည့် သိတယ်နော်။ အလင်းအားနည်းရင် အလင်းရောင်ရဲ့ နိမိတ်ကျဉ်းမနေဘူးလား။ မီးအားများရင် နယ်နိမိတ်ကျယ်မလားဘူးလား။ ကျယ်တယ်နော်။ ဒီအတိုင်းပဲ မှတ်ပါ။ စိတ်က ဆုံးဖြတ်ချက်တွေချတဲ့အခါ ဘက်စုံ ကို မကြည့်တော့နိုင်ပဲ အမြင်ကျဉ်းမြောင်းသွားတယ်။ အဲဒီလို အပူဓာတ်များလာ ရင် စိတ်အင်အားတွေပါ လျော့လာပြီး အမှောင်ဓာတ်များသွားတယ်။ ပြီးရင် တိတ်ခွေများလို့ပဲ နှစ်ကြာသွားခဲ့ရင် အပူဓာတ်များတဲ့ တိတ်ခွေတွေဟာ ဟောင်း သွားရင် အသံမစွဲတော့ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ လူတွေမှာလည်း မေ့တတ်လျော့တတ် လာတယ်။ အသက်ကြီးတဲ့ သူတွေလည်း သူငယ်ပြန်ကုန်ရော။ အပူဓာတ်များ တော့နော်။ အဲဒါတွေသည် ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အပူဓာတ်များလွန်းလို့ပါ။

လောဘကြောင့် ဒေါသ အပူတွေပါတယ်။ ပြီးရင် မောဟအမှောင်ပါ၊ ပါတယ်။ ရွှေဟင်္သာတောရဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ အသက်(၁၀၂)နှစ်ရှိပြီ ရွှေကျင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်ကြီး ခန္ဓာဝန်ချတဲ့အခါ ရဟန္တာလိုသမုတ်ကြတယ်။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားလို့ပဲ ပျားတွေအပြင်၊ ငှက်တွေလာတယ်။ အဲဒီဆရာတော် ကြီးဟာ သူငယ်မပြန်တဲ့အပြင် သူများစိတ်အကြံတောင် သိသေးတယ်။ ဒကာ

တစ်ယောက် ဆွမ်းကပ်ချင်တာ စိတ်ထဲက လျှောက်တယ်။ မနက်ဖြန်လိုကပ်မှာ ဒီနေ့လိုလျှောက်တယ်။ ဆရာတော်ဘုရား မနက်ဖြန်နေ့ဆွမ်း ကပ်ချင်လိုက်တာ လို့ စိတ်မှာလျှောက်နေတယ်။ ဆရာတော်က လမ်းလျှောက်လာပြီး အဲဒီဒကာရဲ့ နာမည်ကို အဲဒီစာရင်းမှာ ရေးထားပေးလိုက်တာလို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဝေးကြီး က စိတ်နဲ့ပြောနေတာကို သိတာနော်။ သူ့နာမည်ရေးထားတာကို သူမသိဘူး။ နောက်နေ့ ဆွမ်းချိုင့်လာပို့တော့မှ သူ့နာမည်တွေပြီး ဝမ်းသာသွားတယ်။ မေးလည်း မမေးရဲဘူး။ ဆွမ်းစားပြီးမှ ဆရာတော်ကြီးကပြုံးပြီး သီလ, သမာဓိ, ပညာတွေ ပြည့်ကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်ကတော့ သူများစိတ်အကြံသိတာ မဆန်းပါဘူးတဲ့။

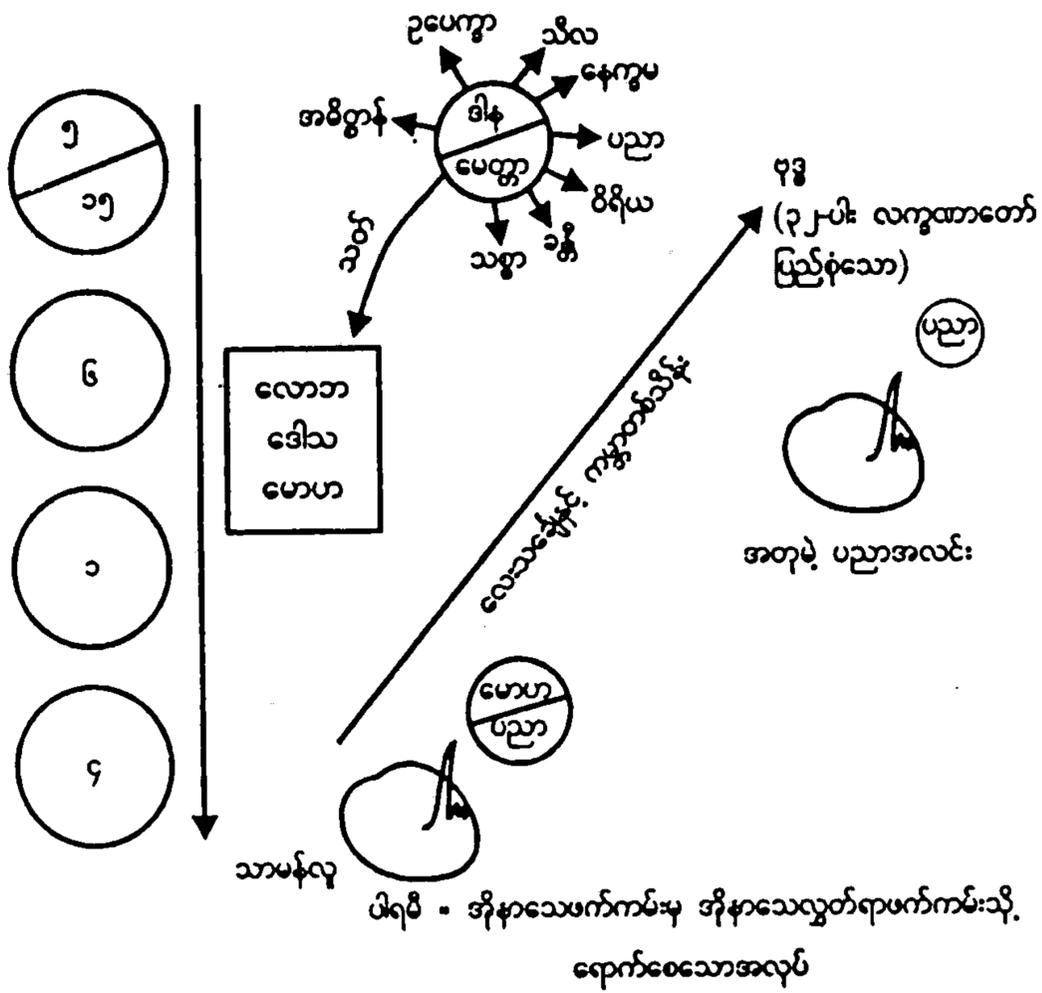
ဘာကွာသလဲမေးတော့ အအေးဓာတ်ကွာတယ်လို့ မှတ်ပါ။ အမြဲတမ်း နှလုံးအေးပြီး ကုသိုလ်ဓာတ်တွေ ပြည့်တဲ့အခါ ဟော်မုန်းတွေအားကောင်းလို့ ရုပ်တွေကြည်လင်ပြီး အလင်းဓာတ်တွေ ထွက်လာတယ်။ အဲဒီမှာမှ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကျင့်ဆိုတဲ့ ဝိပဿနာပညာပါကပ်တော့ ပြောစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။

ဝိပဿနာအကျင့်ကို ခဏထား။ ဒီသုံးမျိုးကိုသတ်တဲ့ အခြေခံနည်းပညာ သိဖို့လိုအပ်တယ်။

အားလုံးမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းမကင်းကို ပြန်ကြည့်ရအောင် တွေးပြီဆိုတာနဲ့ ငါကစတယ်။ ငါ့အိုး, ငါ့အိမ်လို့ မတွေးကြဘူးလား။ တွေးမယ် နော်။ အဲဒီအခါ ကိုယ့်အိုး၊ ကိုယ့်အိမ်၊ ကိုယ့်စီးပွားရေးကို တိုးအောင်စဉ်းစား မှာလား။ လျှော့အောင်စဉ်းစားမှာလား။ (တိုးအောင်...)ဟုတ်တယ် တိုးအောင် များအောင်ပဲ တွေးကြမယ်။ စွန့်တဲ့စိတ်ပါရဲ့လား မပါဘူးနော်။

မေဿန္တရာမင်းကြီးဘဝ၌ သားနှင့်သမီးကို စုဂဏာပုတ္တားကြီးအား
လှူဒါန်းနေပုံ။

ဘုရားပစ္စေကာအလောင်းလျှာတို့ အလေးထားကျင့်ခဲ့ရသော ဒါနအကျင့်

ဒါနခဏ်းကိုကြည့်ရအောင်။ ဒါနမှာ အခြေခံမေတ္တာပါရတယ်တဲ့။ မိမိပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ မနောမှာပုံဖော်ပြီး ကပ်မနေဘူး။ တစ်ဖက်သားစိတ်တိုင်းကျ ပျော်သွားအောင် လိုအပ်တာကိုပေးပြီး ထပ်တူခံစားပျော်နိုင်တယ်။ လျှူဒါန်းပေးကမ်းလိုက်တဲ့ အခါ၊ မောဟပါ ပယ်ပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနခဏ်းဟာ ပေါ့ပေါ့မဟုတ်ဘူး။

သတ္တဝါအားလုံးကို အောက်ပြန်ကျစေတဲ့ သတ္တိကို ဒါနခဏ်းက ပယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ သဘောပေါက်ပြီလား။ အရေးကြီးပါတယ်။ ဂရုစိုက်နားထောင်ကြပါ။ ဘာကိုပဲလျှူလျှူ တကယ့်ဒါနစစ်စစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ ခွေးတို့ကြောင်တို့ကို အစာကျွေးတာကအစ စိတ်ထားပုံဟာ အင်မတန်အရေးကြီးပါတယ်။

သူတို့ရင်ထဲမှာ ဘာလိုလဲဆိုတာ မြင်အောင်ကြည့်ရမယ်။ ရအောင်ရှာကြရမယ်။ အမေနေရာကနေ နေလိုက်ပေါ့။ သူလည်းပျော်သွားအောင်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဆိုပြီး ထမင်းကို သေသေချာချာ နယ်ပြီးကျွေးမယ်။ ပေနေတဲ့ ပန်းကန်လေးကို လည်း ဆေးလိုက်ဦး။ ကိုယ်လည်း ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်ပန်းကန်နဲ့ မစားချင်သလို သူလည်း စားချင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အသိနဲ့ ပန်းကန်လေးသေချာဆေးပြီးကျွေး၊ နောက် သူစားတာကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေခဲ့ရင် ဒီဓာတ်ဟိတ်ကိုရပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာ စွမ်းအားဝင်လာပြီ။ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟတွေ သည် ဒီက(ပုံပြု)မောဟရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်။ ဒါသေသွားပြီ။ ဒါမလာတော့ဘဲ ပညာ အလင်းလာပြီ။ အဲဒီမှာ စဝင်တော့တာပဲ။ သတိကိန်းပြီ။ ဒါနတစ်ခါပြုတိုင်းပြုတိုင်း ဝိပဿနာပညာမဂ်ဉာဏ်ထိအောင် သူကဦးတည်သွားနေတာပဲလို့ မှတ်ပါ။ ပညာ စေတသိက်အလင်းဟာ မဂ်ဉာဏ်နော်။ ပညာအလင်းသည် ရင့်ကျက်လာပြီဆို မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအကျင့်ကို ပြောင်းလို့ရှိရင် မဂ်ဉာဏ်ဖြစ်သွားတယ်။

ဒါနခဏ်းသည် ဝိပဿနာဘက်ကို ဦးတည်သွားနေတာ မဂ်ဉာဏ်ဘက် ကို ဦးတည်သွားနေတာလို့မှတ်ပါ။ ဒါကို မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒါနတရားကို အပေါ်စားထင်နေတယ်။ ကိုယ့်လူတွေက ဒါနတရားကို အပေါ်စား ထင်နေ ကြတာကိုး။ ဘုရားပစ္စေကတွေက ဒီကစ၊ကြတယ်။ ပါရမီဖြည့်ကြတယ်။ သိပ်နူးညံ့တယ်။ ရေလေးတစ်ခွက်ကို တိုက်တာကအစ စွမ်းအားရအောင် မတိုက်တတ်ကြဘူး။ တစ်ဖက်သားမှာ ရေ ဘယ်လောက်ငတ်နေသလဲ ဆိုတာ ကြည့်ပြီးခံစားရသေးတယ်။ ရေအေးအေးလေး သောက်လိုက်ရရင်

သူဘယ်လောက် ပျော်သွား မှာပဲဆိုတာ ခံစားပေးရတယ်။ ထပ်တူ ခံစားပေးရတယ်။ ကိုယ်တိုင်သောက်လို့ ရင်ထဲအေးသွားသလို ခံစားပေး တတ်ရတယ်။ အဲဒီလို ခံစားပေးမှုဟာ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ်းသွားတယ်ဆို ရပြီလို့ မှတ်လိုက်ပါ။ နည်းတဲ့ကုသိုလ် မဟုတ်ပါဘူး။

ခုနပြောတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ သေသွားပြီနော်။ သူတို့သေပြီ ဆို စွမ်းအားက တန်းဝင်တာပဲ။ သဘောပေါက်လား။ အဲဒီနည်းတွေကို အကြိမ် များစွာ ထည့်ရတယ်။ ယူရတယ်။ အဲဒီလိုစွမ်းအားဖြည့်ထားမှသာလျှင် ပါရမီ ဒါနဖြစ်တယ်။ လုပ်နည်းသိပြီ မဟုတ်လား။ တချို့ထင်ပေါ်ချင်တာ ပါသေးတယ်။ ဆိုင်းပုတ်လေးပေါ် ရေးလိုက်ရင် ငါ့ကို လူတွေသိမှာပဲ။ ဒီနေရာမှာ ငါလျှူမယ်။ အဲဒီကစတာပဲ။ အမှတ်တမဲ့မို့ မသိလိုက်ကြဘူးနော်။ နာမည်ကြီးချင်တာ ရှေ့ကကိုး။ ထင်ပေါ်ချင်တဲ့စိတ် နာမည်ကြီးချင်တဲ့စိတ်က များလွန်းတဲ့အခါ တချို့ ကိုယ့်နာမည်သေးသေးလေး ရေးမိတယ်ဆိုပဲ စိတ်ဆိုးတာရှိသေးတယ်။ ဒီတော့ ဝခက်ပေဘူးလား။

ကိုယ့်ရဲ့ အလျှူမှာ ဘယ်အအေးခတ်ရှိပါမလဲ။ အအေးခတ်မလာတော့ ဘူးနော်။ လွဲမနေဘူးလား(လွဲ.....)ဟုတ်တယ်။ အဲဒါမျိုးဟာ စွမ်းအားမတက်ဘူး။ ပါရမီမဖြစ်ဘူး။ ငှက်ကလေးတွေလည်း သေသေချာချာကျွေးပါ။ အကောင်သတ္တဝါ အကြီးအသေးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ အဓိကအချက်ဟာ စေတနာထားတတ်ဖို့က အဓိက ပါပဲ။ စာကလေးတွေကျွေးလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ မနက်စောစော အိပ်ယာနိုးတော့ သူတို့လည်း မိသားစုနဲ့ပဲလေ။ သူ့မိသားစုအတွက် ကားဖို့ရှာရတာပေါ့။ ဆန်တို့

ထမင်းတို့ ခွက်လေးတစ်ခုကို အမြင့်မှာ လုပ်ပေးထားတော့ သူတို့လည်း အန္တရာယ် ကင်းတယ်။ အမိုးလေးလုပ်ပေးထားတော့လည်း မိုးလုံလေလုံပေါ့။ သူ့အမျိုးတွေ ခေါ်လာပြီး စားကြတာကြည့်ပြီး ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလဲ။

ဒီချိန် ကိုယ့်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟလည်း သေသွားတယ်။ စွမ်းအား တွေဝင်တော့တာပဲ။ တူသောအကျိုးပေးလာဦးမှာနော် ကိုယ့်အတွက် ရှာဖွေရတာ လည်း မခက်တော့ဘူး။ စိတ်ညွတ်တိုင်း အသာလေးရနေတာပဲ အဲဒါကို ကိုယ်က ကျင့်တတ်ရမယ်။ ဟိုတုန်းကမသိလို့ မှားနေတာတွေသည် ဘုန်းကြီးတို့မှာ အပြစ် မကင်းဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဆိုတော့ လှူတန်းတာ ဝါသနာပါကြတယ်။ ဒီအခါ

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

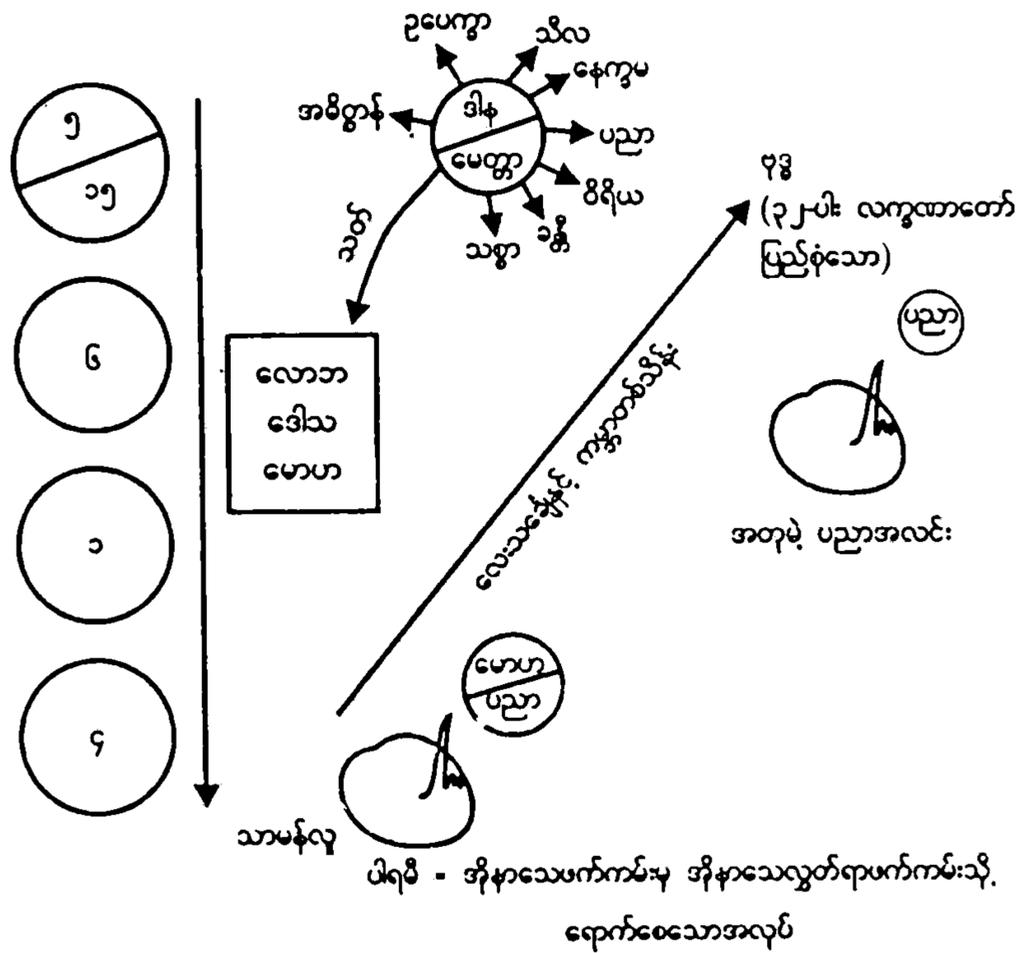
သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဆိုပြီး သံဃာကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ အသက်ထက် ဆုံး မှီဝဲဆည်းကပ်ပူဇော်ပါ၏ဘုရားလို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား။ အရှင်ဘုရားတို့ လမ်းပြပါလို့ ပြောထားတာ ဘုန်းကြီးတို့ မဟောလို့မသိရင် ဘုန်းကြီးတို့မှာ အပြစ် မကင်းဘူး။ သံဃာများဘက်က လမ်းပြပေးခဲ့ပြီနော်။ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြတော့ သဘောပေါက်ပြီလား။

ဆရာဒကာဆိုတာ အပြန်အလှန် ရှိတာကိုး။ ဒကာတွေက ကိုယ့်ကို လှူနေကြတယ်။ ဒါကိုစားတယ်။ အားတဲ့အခါ ဒီတရားကို လေ့လာမှတ်သား ရတယ်။ ဒကာတွေ ပြန်သင်ပေးရတယ်။ ကျွန်းကိုင်းမှို ကိုင်းကျွန်းမှိုလို့ခေါ်တယ်။

ကျင့်ကြံတော့နော်။ နောက်ဆုံးပိတ် ကိုယ့်သားမယား ကိုယ့်လင်သား၊ သားသမီး၊
 ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ကျွေးရမယ်။ ဒီလိုင်းကိုရအောင် ရှာရမယ်။
 ကျွေးတတ်ရမယ်နော်။ ချက်ရင်းတန်းလန်းလည်း ပျော်နေရမယ်။ စားတဲ့အခါ
 မှာလည်း ဘေးကကြည့်ပြီး ပျော်နေရမယ်။ ဒါဆို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ
 သတ်နေတာ။ စွမ်းအားဝင်နေတော့တာပဲ။

အဲဒီလိုလုပ်တာ ပေါ့သေးသေးမထင်နဲ့ စွမ်းအားကြီးတယ်လို့ မှတ်ပါ။
 ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်သာ ကျွေးတတ်ဖို့လိုပါတယ်။ တို့အနေနဲ့ စားတဲ့အချိန်ဟာ
 ဆယ်ငါးမိနစ်၊ နာရီဝက်၊ အလွန်ဆုံး တစ်နာရီပေါ့။ ဒီကာလလေးကို ကိုယ်က
 စေတနာအပြည့်ထားပြီး ကျွေးတတ်တယ်ဆို ကုသိုလ်ပါရမီများစွာဖြစ်ပြီပေါ့။ ဒါကို
 အလှူသေးတယ် မထင်နဲ့ အလှူကြီးပေးလိုက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ဒီစွမ်းအားတွေ
 သာဝင် အလှူသေးသေးလေးလည်း ကြီးမားတဲ့စွမ်းအားဝင်တယ်လို့ မှတ်ရမယ်။
 သဘောပေါက်ပြီနော်။

အဆန်လမ်းအတွက် ဒါနအစပြုသော ဆယ်ပါးသော ပါရမီကျင့်စဉ်

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ အလောင်းတော် ဘဝမှာ ဉာဏ်ကြီးတော့ ဖောက်ထွင်းသိသွားခဲ့တယ်တဲ့။ တော်တော်တော့ မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ အဆန်လမ်းခေါ်တယ်။ အဆန်လမ်းကို စတာပဲနော်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မောဟ၊ ပညာ၊ အားတွေသည် သူလို ကိုယ်လိုပဲ ထားလိုက်ပါဦး။ သို့သော် ဖြတ်သန်းစဉ် ကာလက လေးသင်္ချာနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း အဲဒီကာလတွေကို ဖြတ်သန်းရတယ်။ ဖြတ်သန်းတာက ဒါနအစရှိတဲ့ ဆယ်ပါးသောပါရမီကျင့်စဉ်နဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်။

တဖက်သားကို စိတ်ဝင်စားပြီး လိုချင်တာကို စဉ်းစားပေးရတယ်။ ကိုယ်လိုချင်တာတွေကို ရပ်ထားတယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေကို ရပ်ထားပြီး

သူများဖြစ်ချင်တာကိုကြည့်ပြီး ဖြည့်ပျော်တာတဲ့။ ကြာတော့ အအေးဓာတ်တွေ ထွက်လာပြီး ကိုယ်လိုချင်တာတွေစရာမလိုဘဲ အကုန်ပြည့်တယ်။ သေသေချာချာ မှတ်ပါ။ ချမ်းသာချင်ရင် အလွယ်လေးပါပဲ။ ကိုယ်လိုချင်တာ လျှောက်တွေးပြီး ပူနေရင်တော့ စွမ်းအားတွေကျလာမှာပဲ လိုချင်တာဝေးသွားမှာပဲ။ သူများလိုချင်တာ တွေးပြီးပေးပျော်နေမယ်ဆို ကိုယ်လိုချင်တာပြည့်လာမှာပဲ။

တကယ် ပညာရှိတွေက ပြောတယ်။ မလိုချင်မှရတာတဲ့ ဆုတ်ရင်ကွဲတယ်။ ကျဲရင်လုံးတယ်။ အများထင်တာနဲ့ ပြောင်းပြန်နော်။ နှုတ်ခမ်းများလိုပဲ ထိဆိုရင် ပိုဝေးသွားတယ်။ တအားအော်ရင် ပိုလို့ တောင် ဝေးသွားသေးတယ်။ မထိနဲ့ဆို ထိပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။ ဟုတ်မဟုတ် လက်တွေ့လုပ်ကြည့်လေ။

(ပရိတ်သတ်ပြုံး)

ကိုယ်လိုချင်ကာတွေ ခဏမေ့ထားပြီး တဖက်သားလိုချင်တာ စိတ်ဝင်စားပေး။ အမေ အဖေ ဆရာသမားနဲ့ လက်လှမ်းမှီတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကျေးဇူးရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေ အပေါ် စိတ်ဝင်စားပြီး သူ့ရင်ထဲပျော်သွားအောင်လို့ မေတ္တာအခြေခံပြီးထားလိုက် အနုခမ်းပါသွားပြီ။ ကိုယ်လျှူအိန်းတာကို ပျော်ပြီး စိတ်ကနှစ်ထားလိုက်။ သိလလည်း ဆောက်တည်ရမယ်။ အဲဒီလိုဆို စွမ်းအားတွေဝင်လာပြီဆို သူဟာသူ အဆင်ပြေလာတော့တာပဲ။ ပြန်ကြည့်စရာမလိုဘူး။ ဒီစွမ်းအားရဲ့သတ္တိက ဆွဲပေးလိမ့်မယ်။ ဒါကို မသိလို့ လူတွေ မျက်စိလည်နေကြတာပါ။

ဒါကြောင့်မို့ “အရင်လို လမ်းအိုလိုက်ရမယ်” ရှေးအစဉ်အလာ ဘုရား၊ ပစ္စေကတွေ အားလုံးလျှောက်ခဲ့တဲ့ လမ်းပါပဲ။ ဒါနပြုရင် ပါရမီဆယ်ပါးဆိုတာ ပါ၊ ပါတယ်။ စိတ်ဆိုတာ နှစ်ခုမဖြစ်ကောင်းဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ပညာအလင်းရယ်၊ မေတ္တာအအေးဓာတ်ရယ် ဖြစ်သောကြောင့် သိမ်မွေ့နေသောကြောင့် သီလလည်း လုံပြီးသား ဖြစ်နေပါတယ်။ ကာယကံ ဝစီကံ မသောင်းကျန်းဘူး။

ပြီးရင် နိက္ခမဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေမှာ နှစ်မျောနေတာကနေ လွတ်မြောက်တာကိုပြောတာ။ ပိုက်ဆံရှိရင် ဘာလုပ်မယ် ဘာလုပ်ဦးမယ် စသည်ဖြင့် မိမိလုပ်ချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ တွေးပြီးနေတာ ကို ကာမဂုဏ်ခေါ်တယ်။ သူများကို ပေးပျော်တဲ့အခါ အဲဒီစိတ်လာသေးလား။ မလာဘူးနော်။ ဒါသည် နိက္ခမဓာတ်ပါပဲ။ နိက္ခမ ခေါ်တယ်နော်။

ပြီးရင် ပညာအလင်းဓာတ်လာတော့တာပဲ။ နောက် ဝီရိယ အားစိုက် တာသည် အထက်ဆန်သော အားစိုက်မှုသာ ဖြစ်တယ်။ အောက်ကို စုန်တာ မဟုတ်ဘူး။ မိုးလင်းပေါက် ဗီဒီယို (VEDIO) ကြည့်တာတို့ ဖဲချတာတို့ ဘောလုံးပွဲ ကြည့်တာတို့ဟာ အစုန်ဝီရိယ ခေါ်တယ်။

“ခန္တီ” သည်းခံခြင်းကို ခေါ်ပါတယ်။ ခြင်ကိုက်ခံပြီး ဘောလုံးပွဲ ထိုင်ကြည့်တယ်ဆို အဲဒီခန္တီကို အဆန်ခေါ်မလား၊ အစုန်ခေါ်မလား၊ စဉ်းစား။ နေရာအနှံ့နော်။ မအိပ်ဘဲ ချဲထိုင်တွက် ဇက်ကြောတွေ တက်ပြီးနေတယ်။ အဲဒီခန္တီ ဝီရိယမျိုးတော့ အစုန်ပဲသွားမှာ ရှိတယ်နော်။ အလှူဒါနပြုဖို့ မနက်စောစောထပြီး

အလုပ်လုပ်တာ။ စိတ်မှာပျော်ပြီးနေရင် ပင်ပန်းတာ သည်းခံပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လုပ်ကိုင်နေမယ်ဆို အဲဒါမျိုးကိုမှ အဆန်ခန္တီလို့ခေါ်မယ်။ ဘုရားရှိခိုးလည်း ညောင်းတာ မေ့ပြီး ရင်ထဲလည်း မေ့နေတယ်။ ဒါဆို အဆန်ပါရမီ အဆန်ခန္တီ ခေါ်တယ်။

အခုတရားနာတာ တစ်နာရီတောင်ရှိပြီ။ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေတာသည် အဆန် ဝီရိယခေါ်တယ်။ ဝီရိယက အားစိုက်တယ်လို့ခေါ်တယ်။ ကိုယ့်ယောဂီတွေ ကြည့်ပြီး ဘုန်းဘုန်းအားရပါတယ်။ ဘုန်းကြီးက မင်းသားလည်းမဟုတ်။ ကတုံးနဲ့ပြ ဒါကို တစ်နာရီလောက်ထိုင်ပြီး နာယူနေတော့ ရှေ့ကထိုင်ဟောနေရတာ တော်တော် အားရတယ်။ ဒီလို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ဘုန်းကြီးကိုကြည့်ပြီး နားထောင် နေတာသည် အဆန်ခေါ်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဘုရားတရားတော်ကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပြီး ဟုတ်ပါလားဆိုတဲ့ သတ္တိတွေ ဝင်သောကြောင့် အဆန်လို့ခေါ်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ အဆန်ခန္တီဝီရိယနော်။

ပြီးရင် သစ္စာတဲ့။ ဟန်ဆောင်တာ မပါတော့ဘူး။ ဖြောင့်စင်းတယ်ပေါ့။ ရိုးရိုးဖြောင့်ဖြောင့်လေးရယ်။ မာနမပါဘူး။ ဘုန်းကြီးကလည်း ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်း သင်ပေးတယ်။ အသုံးချတာမဟုတ်။ ဒကာ ဒကာမတွေဆီက လိုချင်လို့ ဟောတာ မဟုတ်။ ဒကာတွေကလည်း ဘုန်းကြီးကို အသုံးချဖို့ မလိုပါဘူး။ ချဲ့နံပါတ် ပေးတယ်ဆို။ ဘုန်းကြီးပြောသမျှ လိုက်ရေးလိုက်မှတ်မှာပေါ့။ အဲဒါသည် အယူ သမားမို့ မဖြောင့်စင်းဘူး။ ဥပမာ-ချဲ့နံပါတ်ပေးတတ်တဲ့ ဘုန်းကြီးတွေ ခေါင်းကုတ် တယ်ဆို (၂၂)ကောက်လိုက်တာပဲ။ ခေါင်းကို ပွတ်လိုက်မိလဲ သုံညတစ်လုံး

အပိုင်ဆိုပြီး ကောက်ချင်ကောက်တယ်။ အလုပ်ကို ရှုပ်နေတာပဲနော်။ တစ်ခါ ရရင် ဘယ်၍ဘယ်မျှ လှူရမယ်ဆိုတာ ပါသေးတော့ မဖြောင့်စင်းဘူးပေါ့။

ဒကာတွေအပေါ် အသုံးချတာမပါဘဲ စေတနာမေတ္တာအပြည့်နဲ့ ဖြောင့်စင်း စွာဟောပြတယ်။ နာကြတယ် လှူဒါန်းကြတယ်၊ သစ္စာခေါ်တယ်။ ယောဂီတို့ အနေနဲ့ လှူဒါန်းချိန်မှာ အပူမပါမေတ္တာသက်သက် အတွင်းအပြင် ဖြောင့်စင်းနေတာကြောင့် သစ္စာပါရမိ ခေါ်ပါတယ်။

“အဓိဋ္ဌာန်”မိမိစိတ်ကို အခိုင်အမာ တည်ဆောက်တာပါတဲ့။ အခိုင် အမာ တည်ဆောက်ခြင်း။ တစ်နာရီ ပြည့်အောင်နေမယ်။ ဒီလိုဖြစ်အောင်လှူမယ်လို့ ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ထားတဲ့အတိုင်း ခိုင်မာအောင် လုပ်တာကို အဓိဋ္ဌာန်ပါရမိ ခေါ်ပါတယ်။ မေတ္တာကတော့ အဓိက ပါပါတယ်။

ဥပေက္ခာ အခုတရားနာနေဆဲအချိန် လှူနေဆဲအချိန်မှာ အိမ်စီးပွားရေးကို မေ့မနေဘူးလား။ အကြွေးတွေ ရှိနေတာရော မေ့နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒါသည် ဥပေက္ခာဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲ (ပြောလိုက်လို့မှ ပေါ်လာရင်တော့ မသိဘူး။)

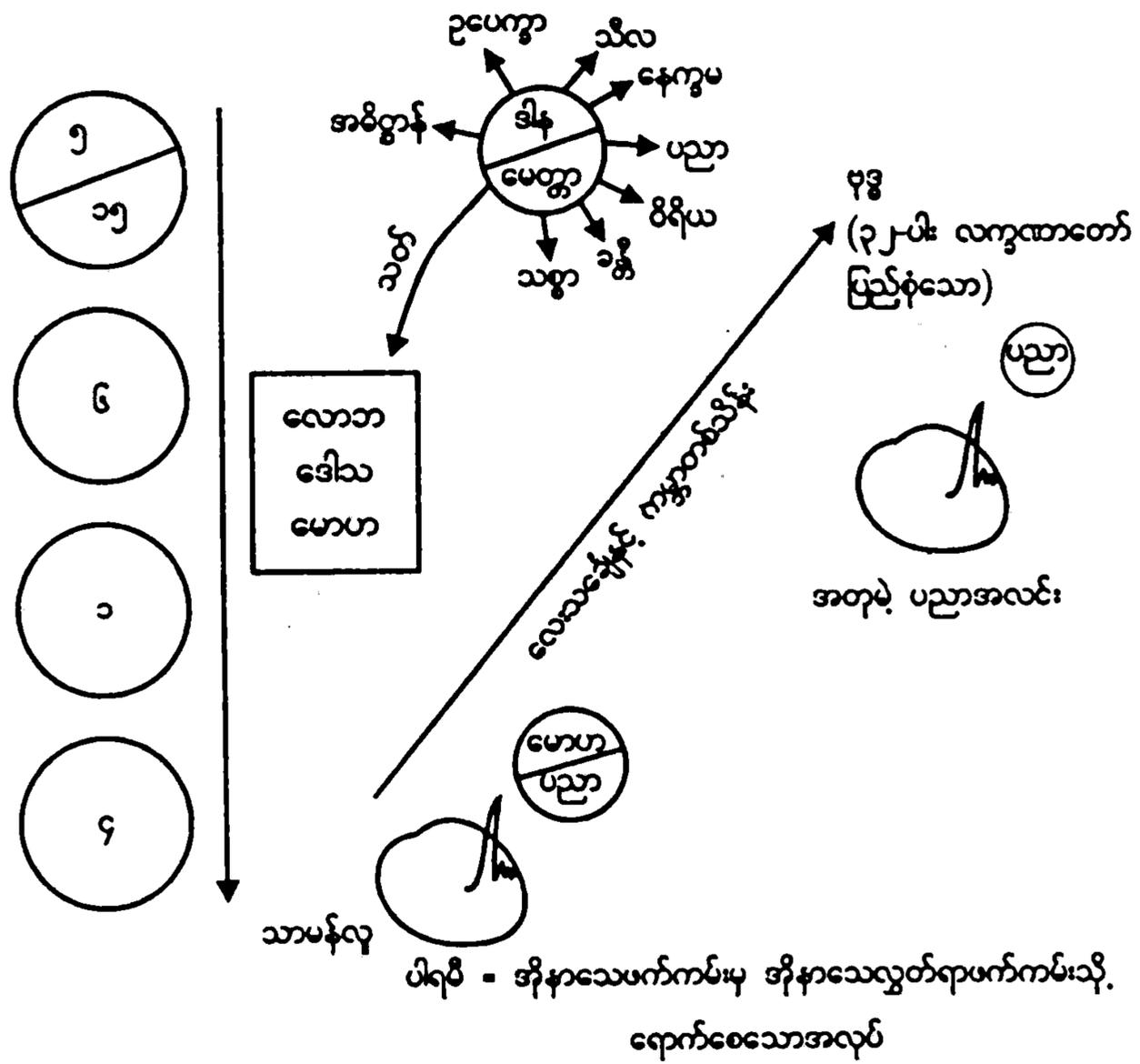
စိတ်ဟာ နှစ်ခုမဖြစ်ကောင်းဘူး။ နှစ်စိတ်မဖြစ်ကောင်းဘူး။ တစ်ခုကို ဝင်စားနေတယ်ဆို နောက်တစ်ခု မဖြစ်ကောင်းဘူး။ တပြိုင်တည်း နှစ်ခုမှ မဝင် ကောင်းဘဲ။ ဒီမှ စိတ်ဝင်စားပြီး အားပြည့်တဲ့အချိန်။ ကျန်တာလာပုံမလား။ ဥပေက္ခာပါရမိခေါ်တယ်။ အဲဒီသတ္တိတွေသည် ဒါနတစ်ခါပြုရင် အကုန်ပါသွားတယ်။ ဒီတော့ ဒါနအစထားပြီး ဆယ်ပါးသော ပါရမီကိုပစ်ပြီးတော့ အခြားသော

နည်းဖြင့် ချမ်းသာရန် နည်းလမ်းမရှိဘူးလို့ အပြီးမှတ်သားထားကြပါ။

အလောင်းတော်ကြီးအနေနဲ့ ကျင့်တဲ့နေရာမှာ ဒီအဆင့်တွေကျတော့ တအားမြင့်သွားပြီတဲ့၊ ရိုးရိုးမဟုတ်တော့ဘူး။ တစ်ဖက်သားကို မေတ္တာအပြည့် ထားတဲ့နေရာမှာ အစွမ်းကုန်ထားတယ်။ သားသမီးကို ပေးရဲတယ်ဆိုတဲ့ သတ္တိဟာ နည်းတဲ့သတ္တိ မဟုတ်ပါဘူး။ အသက်ပါပေးရဲတာကိုး။ အမျိုးတော်သည်ဖြစ်စေ၊ မတော်သည်ဖြစ်စေ အားလုံးကို မေတ္တာအပြည့်ထားပြီး ပေးလှူရဲတယ်။ အားလုံး အတွက် စိတ်ချမ်းသာမယ်။ ပျော်မယ်ဆို အသက်ပါပေးရဲတယ်။ ဒီလောက်ထိ အောင် မေတ္တာအင်အား ကြီးမားတယ်နော်။

အဲဒီ အအေးဓာတ်ကို ထုတ်တာပဲ။ ဒီက အအေးဓာတ်ဟာ ရိုးရိုးမဟုတ် ဘူး။ အသက်ပါပေးပြီးတော့ ချစ်တဲ့မေတ္တာနဲ့ထုတ်တဲ့ အအေးဓာတ်ပေါ့ပေါ့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီက ဟိုမုန်း(HOMONE)ရဲ့ သတ္တိစွမ်းအားတွေက သူများနဲ့မတူတော့ဘူး။ အဆင့်တအားမြင့်သွားတယ်လို့ မှတ်ရမယ်။ အလင်းဓာတ် တွေလည်း ပိုတော့တာပေါ့။ ဘယ်လောက်ကြာအောင် တည်ဆောက်ခဲ့သလဲဆိုရင် လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း နည်းနည်းမဟုတ်ဘူး။

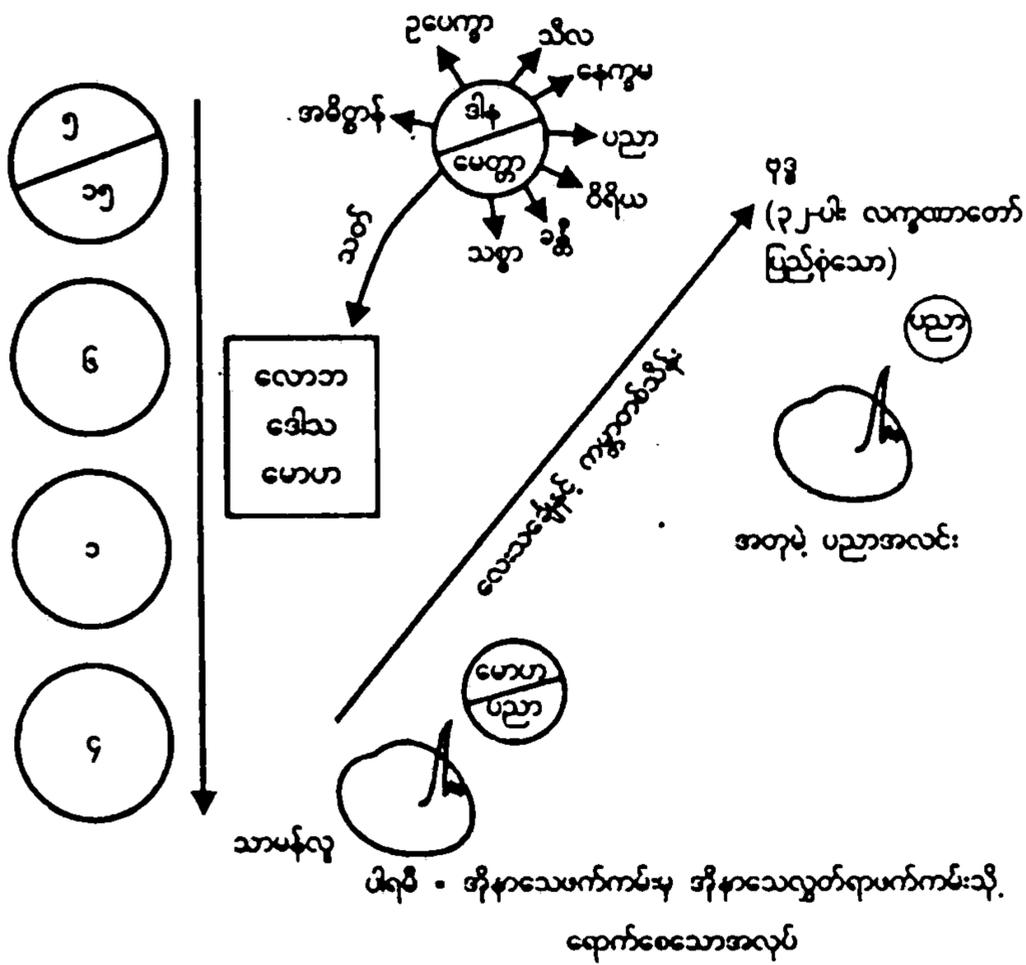
ဘဝအဆက်ဆက် သတ္တိကူးဆက်ပံ့

ဒီနေရာမှာ မေးစရာတစ်ခုရှိမယ်။ ဒီကိုယ်လုံးက ကိန်းတဲ့သတ္တိဟာ နောက်ကိုယ်လုံးကို ဘယ်လိုကူးဆက်သလဲ။ စဉ်းစားကြ။ ဒီမှာကိန်းတဲ့သတ္တိဟာ သေရင် ပါမသွားဘူးလား။ ပါတယ်နော်။ ဒါဆို နောက်ဘဝ ဘယ်လိုကူးသလဲ စဉ်းစားပြေကြပါဦး။ ခက်တော့ခက်သားနော့။ သတ္တိကိန်းတယ်ဆို နောက်ဘဝ ဘယ်လို ကူးသလဲ ဒီမေးခွန်းဟာ တော်တော်ပြေရခက်တဲ့ မေးခွန်းနော်။ ဒါကို ဘုန်းကြီးကို ခေါင်းကိုက်လောက်အောင် စဉ်းစားခဲ့ရတယ်။ သို့သော် ဘုရားက အသာလေးပြေပေးခဲ့တယ်။ “အပင်မှမျိုး၊ မျိုးမှအပင်၊ သစ်ပင်နဲ့ မျိုးစေ့လိုပဲ ဖြစ်တယ်တဲ့။”

လူတစ်ယောက်ဟာ သေခါနီးကာလမှာ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် သတ္တိအကောင်းချည်း ရှိနေမယ်ဆိုရင်၊ အဲဒီ သတ္တိအရှိန်နဲ့ သေသွားခဲ့ရင်၊ ဟိုဘက် မှာသွားပြီး သန္ဓေမှီတဲ့အခါ အဲဒီသတ္တိပါ သွားတာပဲလို့ မှတ်ပါ။

ဥပမာ-ပိန္နဲသီးတို့၊ သရက်သီးတို့ကို စားပြီးတဲ့အခါ အစေ့လေးမကျန် ဘူးလား။ ကျန်မယ်နော်။ အဲဒီအစေ့လေးကို ကိုင်ကြည့်လေ။ အပင်ပါရဲ့လား။ (မပါ)။ သို့သော် သူ့မှာသတ္တိတော့ပါနေတယ်။ ဒါကို ရေမြေကောင်းမှာ ချစိုက်လိုက် တဲ့အခါ ဒီမျိုးစေ့ဟာ ပြန်ပေါက်တာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီဥပမာလိုပဲ ဘဝအဆက် ဆက်မှာ ကောင်းတဲ့ သတ္တိတွေကိုထည့်လိုက်တာ၊ အဆင့်မြင့်သထက်မြင့်အောင် ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် ပါရမီတွေ ဖြည့်ကျင့်လိုက်တာ နောက်ဆုံး (၃၂)ပါး သော လက္ခဏာတော်ကြီး ပေါ်လာတယ်။ လက္ခဏာဆိုတာ အမှတ်အသား ပြောတာနော်။ ဘုရားဖြစ်နိုင်တဲ့လက္ခဏာ (၃၂)ပါး ပြည့်စုံသွားတယ်။

ကုသိုလ်ဇာတ်သတ္တိအရှိန်ကြောင့် ရုပ်လက္ခဏာ ပြောင်းလဲလာပုံ

သေသေချာချာမှတ်နော်။ မေတ္တာအအေးဓာတ်ရဲ့ စွမ်းအားကို အခြေခံပြီး မိခင်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ သွေးစက်ကစပြီး အမြှုပ်အသားစိုင် ခက်မာငါးဖြာအထိ ဖြစ်လာပြီး မျက်လုံးပုံတည်ဆောက်တဲ့အခါ ဒီအရှိန်အဟုန်က တစ်ဖက်သားကို မေတ္တာနဲ့ကြည့်ခဲ့တာ များတဲ့အတွက်ကြောင့် မျက်စောင်းမထိုး မျက်မှောင်မကျို့ဘဲ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြည့်တယ်။ အလွန်အင်မတန် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကြည့်ပြီးပေးချင်တဲ့ စိတ်ကများတယ်။ အဲဒီမေတ္တာမျိုးဖြစ်သောကြောင့် မျက်လုံးက အင်မတန်လှတယ်။ အလှဆုံးဖြစ်တယ်။

တစ်ဖက်သားကို အတင်းပြောမယ်။ မျက်စောင်းထိုးမယ် မျက်မှောင်ကျို့
 တယ်ဆို မျက်လုံးက မလှတော့ဘူးလို့ ပြောချင်တာ။ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ခြင်း
 အားဖြင့် အရင်ဘဝက သတ္တိတွေကို မြင်နေရတယ်။ လူတွေမှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
 မျက်လုံးအနေအထား ကွာတယ်။ အစားစားရှိတယ်။ အဲဒါသည် သူတို့ရဲ့စိတ်ဓာတ်
 ကို ဖော်ပြနေတာပါဘဲ။ တကယ်သိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှေ့မှာ နေရတာအင်မတန်
 အနေကျပ်တယ်။ မျက်လုံးကြည့်ရုံနဲ့ စိတ်ဓာတ်ဘယ်လိုဆိုတာ သိနေတယ်။

နားဆိုရင်လည်း ရှည်ပြီးနားပန်ရှိတယ်ဆို လှပတင့်တယ်...တယ်။ တစ်ချို့
 လူတွေရဲ့ နားဟာ ကပ်ပြီးအပေါ် တက်သွားတယ် မရှည်ဘူး။ ဘာကွာလဲမေးတော့
 ဆန္ဒစေတာ အမြဲတမ်း အပူဓာတ်များပြီး ကြမ်းတမ်းနေတယ်။ ကြမ်းတမ်း
 ခက်ထန်လွန်းတော့ ရှေ့နောက်မစဉ်းစားဘူး။ ဘဝတွေပါ ကြမ်းနေတယ်။
 ဘဝအမှောင် များတယ်ပေါ့။ နားရွက်တွေပါ ချွန်တက်သွားတယ်။ နှလုံးအေးအေးနဲ့
 စဉ်းစားရင်တော့ နားရွက်ဟာ အောက်ဘက်ရှည်ထွက်လာတယ်။

ဒီတော့ နှလုံးအေးအေးထားပြီး ပညာအလင်းနဲ့ ဘက်စုံနယ်နိမိတ်
 ကျယ်ကျယ်ကြီးကို စဉ်းစားနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ သူ့မှာသတ္တိတွေပါလာ
 ပြီးသားပဲ။ သူ့ရဲ့နားပန်ကကြီးတယ်။ သီတဂူဆရာတော်ဘုရားကြီးဆို နားပန်က
 အကြီးကြီးဘဲ။ ထိပ်တန်းဆရာတော်တွေရဲ့ နားတွေဆို အကြီးကြီးဘဲ သေးသေး
 တစ်ပါးမှမပါဘူး။ လူကြီးပိုင်းဆိုင်ရာကို လေ့လာကြည့်ရင်လည်း သူတို့ရဲ့နားတွေ
 ဟာကြီးတယ်နော်။ နားကြီးပြီး တစ်ချို့အောက်ဘက် နားပန်ရှိတယ်။ နာမည်ကြီးတဲ့
 မင်းသားမင်းသမီးတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူကြ

ဘူးနော်၊ ဘာကွာလဲမေးတော့ ပါရမီအင်အား ကံရဲ့အရှိန်အဟုန်တွေကြောင့် ဖြစ်တာလို့ မှတ်ရမယ်။

ဘုရားရဲ့ ခြေဖဝါးတော်ဟာ ညီပြီးချိုင့်ခွက် မရှိဘူးတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ကြောင့် ပါ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာပြီး တသမတ်တည်း ကျင့်နိုင်တဲ့အား ရှိတယ်တဲ့။ ကောင်းမွန် တဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ အသက်ပါအသေခံပြီး ဆောင်ရွက်တယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက် မပြင်ဘူး။ “ဘုရားလောင်းရှုမင်းဇာတ်တော်တစ်ခုမှ သားလေးဟာ လေမုန်တိုင်းတိုက်ပြီး ပင်လယ်ထဲ ကျသွားတယ်။ ဒါကို ပင်လယ်ထဲကရေကို ကုန်အောင်ခတ်ပြီး ရေကုန် လောက်တော့မှ ကယ်မယ်တဲ့ သူလည်းအသေမခံဘူး ကယ်မယ်။ ပင်လယ်ထဲက ရေကို အမြီးနဲ့ပုတ်ပြီး ခတ်ထုတ်တယ်။ အမြီးသာပြတ်ထွက်သွားချင်သွားမယ်။ ဒီကစိတ်မှာတော့ လျော့မသွားဘူး။

အလွန်အင်မတန် ခိုင်မာတဲ့စိတ်နဲ့က မေတ္တာစိတ်ကြီးမားလွန်းတော့ လှိုင်းက ရိုက်ခတ်သွားတယ် သိကြားမင်းကျောက်ဖျာ သွားတင်းတယ်။ သိကြားမင်းကျောက်ဖျာ တင်းတယ်ဆိုတာ အခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး လှိုင်းတူရာ သွားငြိတယ်။ ရေဒီယိုလှိုင်းများလိုပဲ။ ဒီကအလွန် အင်မတန် အားကောင်းတော့ သွားငြိတာပေါ့နော်။ ကိုယ်ထင်ပြုပြီး ဘာလုပ်တာလဲ မေးတယ်။ ကလေးကို ကယ်မှာမို့ ရေတွေကို ခပ်ထုတ်နေတာတဲ့ ဒီလောက်များတဲ့ရေ ဘယ်ကုန်မှာလဲ...လို့ ပြောမိတယ်။ မော့ကြည့်ပြီး သင်ကဲ့သို့သော နတ်ပျင်းနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူးဆိုပြီး ဆက်ပက်နေတယ်...တဲ့။ သိကြားမင်း ဆယ်ပေးလိုက် ရတယ်။”

အင်မတန်ကိုပဲ အဓိဋ္ဌာန်အားက ခိုင်မာတယ် သူများဖျက်လို့ မပျက်ဘူး၊ မေတ္တာအား ဝီရိယအားတွေဟာ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ အဲဒီအားတွေကြောင့် နောက်ဆုံးပိတ်ခြေဖဝါးမှာ သွားပြည့်တယ်။

တိရစ္ဆာန်တွေပဲကြည့်။ ခွေးတွေ ကြောင်တွေရဲ့ ခြေဖဝါးဟာ မြောင်းတွေလို ဖြစ်မနေဘူးလား။ ဝက်တွေဆို ခွာတောင်ဖြစ်သွားတယ်။ ပိုဆင်းရဲတယ်။ လူတွေမှာ ခြေဖဝါးရှိသေးလို့ အခြေအနေကောင်းတယ်။ ခြေဖဝါးခွက်ရင် မကောင်း ဘူး။ တချို့ ခြေဖဝါးတအားခွက်တာတွေရှိတယ်။ ခွက်လွန်းရင် တရားမနာနိုင်ဘူး။ ကောင်းတာမလုပ်နိုင်ဘူး။ ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရှိတယ်။ အရက်သောက် ချင်လို့ ထွက်လိုက်ပြန်ရင်း၊ တော်ကြာပြန်ဝတ်ရင်းနဲ့ ထွက်လိုက်ဝင်လိုက်နဲ့ အကဲခပ် ကြည့်လိုက်တော့ နင်းရင် ခြေဖဝါးနဲ့ ဖနောင့်ပဲထင်တယ်။ အလယ်မပါဘူး။ သူ့ ခြေဖဝါးက ခွက်ကိုနေတယ်။ သူ့မှာပါတဲ့ သတ္တိကနည်းတော့ ထိန်းလို့ကို မရဘူး။ သူ့ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ဘူးပေါ့။ ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်ဘူး။ သတ္တိဟာ ရုပ်တွေမှာ အဖြေပေါ်နေတာ ငြင်းလို့ကိုမရဘူး။ လေ့လာကြည့်နော်။

နောက် သွားတော်ဟာ အချောင်းလေးဆယ်ရှိတယ်တဲ့။ ဘုန်းကြီးတို့မှာ သွားသုံးဆယ့်ငါးချောင်း မနည်းရေရတယ်။ ဒီကြားထဲ ကျိုးတာပါသေး။ နိုင်ငံ ကျော် ကမ္ဘာကျော်ဖို့ဝေးရော ဟိုး တောတွေထဲ လှည့်ပတ်သွားနေရတယ်။ အားခြင်းကွာတာကိုး။ သတ္တိကွာတာကိုး။ မွေးရာပါ အတိတ်ကပြုခဲ့တဲ့ အားခြင်းက မျှဘူးလေ။ သတ္တိကကွာတာကိုး။ မနာလိုမရှိရဘူးနော်။ သူ့ကံအားအရှိန်အဟုန် အား ပါရမီအားဟာ ရင့်လာတဲ့အခါ တစ်နေ့အောင်မြင်တာပဲ။ ဒါကို မနာလိုဖြစ် စရာမလိုဘူး။ ဒါကို အားကျပြီး သာဓုခေါ်ရမယ်။

အဲဒါ စိတ်ထားပုံလေးပဲလေ။ သူများချမ်းသာတာကိုကြည့်ပြီး တွေးပြီး ဝမ်းသာပေးရမှာ။ ပါရမီအားကောင်းလိုက်တာ။ တို့တတွေကို လမ်းပြပေးတာပဲလို့ ဝမ်းသာပေးရမှာ သွားမနာလိုရင် ပိုအောက်ကျပြီး ဇောက်ထိုးဖြစ်လိမ့်ဦးမယ်။ သေသေချာချာမှတ်ပါ။ “သူ့သဘောအမှန်သိလို့ရှိရင် မနိုင်စရာ ရှိပါမလား” မရှိဘူး နော်။

ဘုရားရဲ့ သွားတော်တွေဟာ ခေါ်ခြင်း၊ ထပ်ကျဲခြင်း၊ ကျဲခြင်း မရှိဘူး။ ညီနေတယ်...တဲ့။ ဟောရမှာတော့ ခက်နေပြီ။ ဒီအထဲမှာတော့ မပါ၊ ပါဘူး ထင်ပါရဲ့။ သူများ အတင်းပြောရင် သွားဟာကျဲတယ်။ ကွဲပြားအောင်ပြောရင် သွားတွေ ကျဲကုန်ရော။ သဘောပေါက်လား။ သွားတွေစိပြီး ညီနေတာသည် ကောင်းတယ် လို့မှတ်ပါ။ ဒကာတစ်ယောက်ဆို တပည့်တော်သွားတွေက ထပ်နေတာဘုရား တဲ့။ စာမှာ ပြန်ကြည့်တော့ ကလိကမာပြောလို့ ထပ်တာတဲ့။ ဘုန်းကြီးလည်း ထပ်တယ်။ ဘုန်းဘုန်းငယ်ငယ်က သိပ်ပြောတတ်တယ်။ ကြီးတဲ့အခါမှ ဘုရား စကားက မှန်လိုက်တာလို့ လက်ခံရတယ်။ ငြင်းပယ်လို့ မရဘူးနော်။ အခု တရားဟောတော့ အဆင်ပြေသား၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ နားလည်အောင် ဘယ်လို သင်ရင်တော့ နားလည်မှာပဲဆိုပြီး လှည့်ပတ်ဟောရတာပေါ့။ (ပရိသတ်ပြုံး)

ရုပ်လက္ခဏာတွေဟာ အသွေးအသားမှာပါတဲ့ သတ္တိနဲ့ဆိုင်ပြီးတော့ ပေါ်တာလို့ မှတ်ရမယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ မွေးညှင်းတော်တွေဟာ မျက်နှာဘက်ကို အကုန်လှည့်ပေါက်တယ်တဲ့။ သတ္တဝါတွေကြည့်လေ။ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေက အစ အမြီးဘက်ကို လှည့်ပေါက်တယ်။ လူမှာပေါက်တဲ့ လက်မွှေး၊ ခြေသလုံးမွှေး

တွေ ကြည့်လေ။ အောက်ဘက်ကိုပဲ စုန်ပေါက်တတ်တယ် မဟုတ်လား။

ဘုရားဟောမှာက အပေါ်ကို ဆန်ပေါက်တာသည် အများကို ကောင်းစား
စေချင်တာတဲ့။ သူများကို ရစေချင်တယ်၊ ချမ်းသာစေချင်တယ်၊ ကောင်းစားတာကို
မြင်ချင်တယ်။ အဲဒီစိတ်ကြောင့် ရတာတဲ့။ အဲဒီစွမ်းအားတွေကြောင့် မွှေးညှင်းတောင်
မျက်နှာဘက်ကိုလှည့်ပြီး ပေါက်တယ်။ (ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါဟာ အရှင်နော်)
ဘုန်းဘုန်းဆို လက်မောင်းကမွှေးညှင်းတွေ တရားဟောပါများတော့ ဆယ်ပင်မှာ
ရှစ်ပင်လောက် အပေါ်လှည့်လာတယ်။ နှစ်ပင်လောက်က ဘာလို့မလှည့်သေး
တာလဲဆိုတော့ တခါတခါ ပျင်းတာကိုး။ (ဒါဟာ အရှင်နော်)။

ဘုရားရှင်ဟာ ဆန္ဒတစ်ချက်မှ မလျော့ဘူး။ ပျင်းတယ်လည်း မရှိဘူး။
ဘယ်လောက်ပဲ ဝေးဝေး ဟောတာပဲ။ တစ်ယောက်တည်းရှိလည်း ဟောတာပဲ။
ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဘုန်းကြီးက ပင်ပန်းတဲ့အခါ မဟောချင်တာ ရှိသေး
တယ်။ ကိုယ့်စေတနာက ညံ့တဲ့အခါ ညံ့တယ်။ ဘုရားရှင်မှာတော့ ဒီလို မဟုတ်
ဘူးတဲ့။ ဒီတော့မှတ်ပါ။ စေတနာအားပေါ် မူတည်ပြီး ရုပ်လက္ခဏာ အကုန်ပြောင်း
ပါတယ်လို့နော်။ ဒကာမတစ်ယောက် ကပ်သီးကပ်သပ်ပြောသေးတယ်။
တပည့်တော်က ဘေးလှည့်နေတာဘုရားတဲ့။ သူများကို မကောင်းလည်း မတိုက်
တွန်းဘူး။ မကောင်းလည်း မကြံဘူး။ သူစားဖို့လောက်ပဲ စဉ်းစားတယ်။ ဒါလည်း
ဘေးလှည့်နေတာပေါ့နော်။ အောက်မလှည့်ဘူး။ သူများကို အတင်းပြောချင်တဲ့
ဝါသနာပါရင် အမွှေးတွေက အောက်ကိုလှည့်သွားရော။ သူများ ချမ်းသာတာကို
ကြည့်မှ မကြည့်ချင်တာကိုး။

ဒါဖြင့် မှတ်လိုက်ပါ။ အားလုံးပြန်ပေါင်းလိုက်ရအောင်နော်။ မိမိစိတ်အစဉ်မှာ ယှဉ်ကပ်တဲ့အလင်း အမှောင် ဓာတ်သည် “အညမည”ပဲ။ တစ်ဖက်သားကို မေတ္တာအပြည့်နဲ့ဆို အလင်းဓာတ်ဖြစ်မနေဘူးလား။ ဒါနခဏ်းအောင်ပြီနော်။ ဆယ်ပါးသော ပါရမီပြည့်တော့တာပဲ။ ပြည့်ပြီဆို “အညမည”သတ္တိတွေကောင်းလာတာပဲ။ အဲဒီသတ္တိအရှိန်ဟာ တဖြည်းဖြည်းရင့်ကျက်လာပြီဆို ရုပ်လက္ခာတွေကောင်းလာတော့တာပဲ။

ဗုဒ္ဓအလောင်းတော်ကြီးဟာ ဥစ္စာ၊ ပြည်၊ ရွာ၊ သားမယား အင်္ဂါကြီးငယ် နောက်ဆုံးပိတ် အသက်ပါပေးလှူပြီး ဖြည့်သောကြောင့် (၃၂)ပါးသော လက္ခဏာ ပြည့်တော့တာပဲတဲ့။ လူအဖြစ်နဲ့ ပါရမီနောက်ဆုံးဖြည့်တဲ့ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်မှာဆို မျက်လုံးတော်မှ မျက်ရည်အစား သွေးစီးကျသည် အထိ ခံစားရပါတယ်။ သမီးနဲ့သားကို အလှူခံလို့ရပြီးမှ စုကော ပုဏ္ဏား နှိပ်စက်ပုံ ကြားဘူးကြပါလိမ့်မယ်။ ဘုန်းကြီးတို့အားလုံး သတ္တဝါတွေအပေါ် အပိုင်းအခြား မရှိတဲ့ မေတ္တာနဲ့ ဒီအပူကိုငြိမ်းပြီး အေးချမ်းစွာ ကျော်နိုင်ခဲ့တာဟာ အထူးကြည်ညို စရာပါဘဲ။ ဘုရားရဲ့သဏ္ဍာန်မှာ ဘုရားမဖြစ်ခင် အလောင်းတော် ဘဝထဲက မောဟအမှောင်ဆိုတာ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ကျင့်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ အတုမရှိ လင်းတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် တုနှိုင်းစရာမရှိ၊ တုနှိုင်းမဲ့ အမြတ်ဆုံး မြတ်ဗုဒ္ဓအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပုံကို ကြည်ညိုလို့ ရလောက်ပါပြီ။ သဘောပေါက် လောက်ပါပြီ။ ဒီတော့ အတုမရှိလင်းတဲ့ ဘုရားရှင်က ပေးတဲ့ တရားဆိုတော့ မှားပါမလား။ (မမှား....)သေချာသွားပြီနော်။ ဘုရားပေးတဲ့ တရားရှုနည်းကို ဘုန်းကြီးက အခုသင်မှာ။ ဝိပဿနာကို တိုတိုလေးဟောလည်းရတယ်။ အရှည်ကြီးဟောလည်း ရတယ်။

ဝိပဿနာပညာလိုရင်း တို့ရှင်းသင်ကြားပုံ

တိုတိုဟောကြည့်မယ်။ အာရုံ၊ ဒွါရတိုက်ရင် မှတ်ထားပါ။ နောက်ဆုံး မနောမှာဘဲ သွားဆုံးတယ်။ ဘယ်ကလာလာ နောက်ဆုံးပိတ် မနောမှာပဲ သွားဆုံးတယ်လို့ မှတ်ပါ။ ပင့်ကူအိမ်ပမာလိုပဲ။ ပင့်ကူဟာ ကြိုးတွေသွယ်ထား တယ်။ သူကအလယ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ အကောင်လေးတွေ ကြိုးမှာလာငြိတဲ့အခါ လှုပ်မသွားဘူးလား။ ပိုးကောင်ရှိတဲ့ဆီကို သွားမယ်နော်။ ပြီးရင် အလယ်မှာ ပြန်စားမယ်။ ဒီအတိုင်းပဲလို့ မှတ်ထားပါ။

ဘုန်းကြီးက ကိုယ်နေတဲ့အိမ်လို့ ပြောလိုက်တယ်ဆိုပါစို့။ နားမှာကြား လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ မနောမှာလည်း ပေါ်သွားတယ် မဟုတ်လား။ (တင်...)။ နားကိုလာပြီး မြည်လိုက်တယ်။ သိလိုက်တယ်နော်။ မနောမှာ ပြန်ပုံပေါ်တာပဲ။

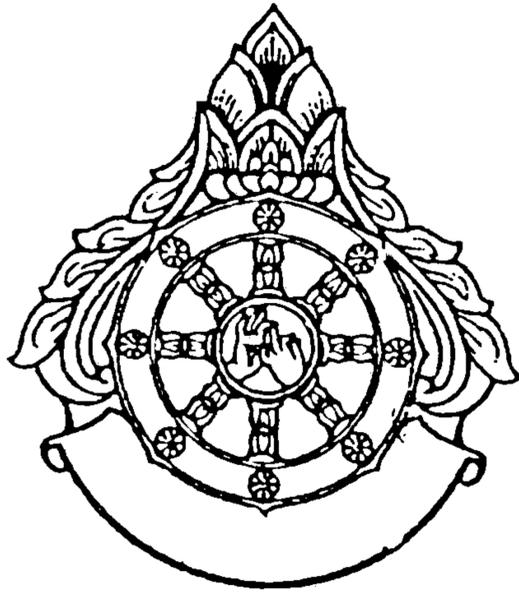
ပုံပေါ်လို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါ ဒီဘက်က ပညာအလင်း ဘုရားပေးတဲ့ ပညာအလင်း ထည့်တော့မယ်။ (အတုမရှိပညာနဲ့ ဘုရားရှင်မြို့ခဲ့ပြီး သိခဲ့တာကို ဘုန်းဘုန်းတို့ သင်တော့မယ်။ ဘုရားရှင်ဉာဏ်နဲ့ မြို့ခဲ့ပြီးသိထားတဲ့ အသိကို ကိုယ်ဘာသာကိုယ် ကျင့်လို့ရပါမလား။ မရဘူးနော်။)

ဘာကြောင့်လဲမေး (၃၂)ပါးသော လက္ခဏာနဲ့ပြည့်မှ မပြည့်တာဘဲ။ လက်ချောင်းတွေဆိုလည်း ထိပ်တွေ အကုန်ညီသွားတယ်။ ခြေတောင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့လက်ချောင်းတွေက အတိုအရှည်ရှိနေတယ်လေ။ ဘုရား လက္ခဏာတော်နဲ့ အဝေးကြီးရယ်။ လျှာတော်မှာလည်း ထူးခြားတယ်။ တအား နူးညံ့ပြီး နဖူးအုပ်လို့ရတယ်။ နားလည်း နှိုက်လို့ရတယ်။ အဲဒီထဲက အာရုံကြောတွေ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းကြည့်တော့ပေါ့။

အဲဒီလို ရုပ်လက္ခဏာမျိုးပိုင်ရှင်သည်သာလျှင် ကိုယ်ဘာသာကိုယ် ကျင့်တယ်ဆိုရင် သစ္စာကို ဖောက်ထွင်းသိတော့တာပဲ။ နိဗ္ဗာန်ကို ကိုယ်တိုင်ကျင့်ရင်း သိသွားတော့တာပဲ။ ဒါဟာ နိဗ္ဗာန်ပဲလို့ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ရင်း သိတာနော်။ ကျန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မသိသေးဘဲနဲ့ကျင့်ရင် သိမလာဘူး။ စိတ်ချ။ တရားကျင့်တဲ့အခါ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် နိဗ္ဗာန်ပေါ်မယ်ထင်သလား။ မရဘူး။ ဆရာမရှိဘဲနဲ့ အလိုလိုဉာဏ် နဲ့လင်းပြီး နိဗ္ဗာန်ပေါ်တာသည် ဘုရားအလုပ်။ နိဗ္ဗာန်ကို မသိသေးဘဲနဲ့ ထိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘယ်တော့မှ သိမလာဘူး။ စိတ်ချ သေသေချာချာ မှတ်ပါနော်။

အယူအဆလေးတွေ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ကပ်ပြီး ချော်နေတာ ပြင်ကြနော်။ တချို့က ထိုင်နေရင်း နိဗ္ဗာန်ပေါ်မယ်ထင်လို့ ထိုင်တာတပုံကြီးရှိတယ်။ မသိသေးဘဲ ထိုင်နေရင် သိလာမှာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ချ ။ ပထမ အသိကိုအရင်ရှာ ရတယ်။ နိဗ္ဗာန်ဟာ ဒါပဲလို့သိအောင် နာရတယ်။ ဆိုလိုတာ ဘုရားရှာပြီးခဲ့တာကို အဆင်သင့် အရင်ယူရတာပေါ့။ ဒါဟာ ဟုတ်ပြီလို့သိအောင် လင်းအောင် အရင်နာရ တယ်။ “သို့သော် နာရင်းနဲ့တော့လည်း မရဘူးနော်။ အခံဓာတ် ပါရမီက ကောင်းမှ ဒါဟာ ဟုတ်ပါလား။ နိဗ္ဗာန်ပါလားလို့ သိတာနော်။” သိပြီဆို ကျင့်တော့။ သဘောပေါက်လား။

မသိသေးဘဲကျင့်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကို သတိထားကြပါ။ ဒီတော့ တရားရှုမှတ်ရင်းနဲ့ ကိုယ်ဘာသာကိုယ် နိဗ္ဗာန်ပေါ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ နိဗ္ဗာန်ပဲလို့ တရားနာရင်းနဲ့ ဪ... ဟုတ်ပါလားလို့ သိသွားပြီဆို ဆက်ကျင့် တော့။ သေသေချာချာ မှတ်ပါဦး။

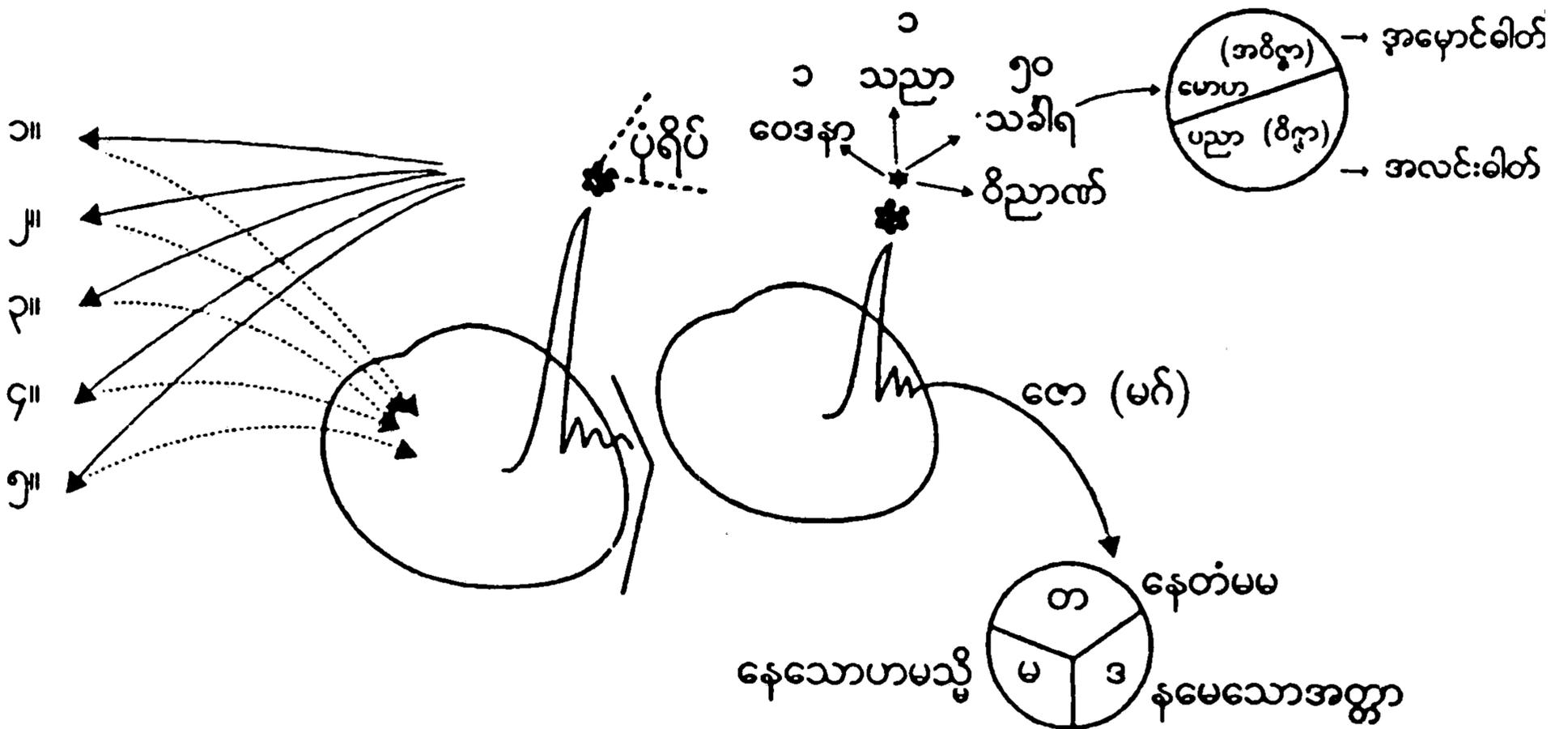
အနတ္တလက္ခဏာသုတ် လာ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အလုပ်ပေးတရား

အတုမရှိ ပညာအလင်းပိုင်ရှင်ကြီးဟာ ဘယ်လိုရှုရလဲလို့ နည်းပေးတဲ့အခါ မနောမှာပေါ်လာတဲ့အာရုံကို နောက်စိတ်က လက်ခံဆုံးဖြတ်တဲ့အခါမှာ ဒီဘက်က ပညာအလင်းဟာ ဘုရားပေးတဲ့ပညာတဲ့။ ဒီပေါ်တဲ့ အာရုံသည် အကောင်အထည် မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ သေသေချာချာ မှတ်ပါနော်။

ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်လို့ အမည်ပေးခဲ့တာပေါ့။ ဒီအမည် တွေကို မယူပါနဲ့တဲ့။ ဘုရားက သတ်မှတ်ပေးခဲ့တဲ့စကား၊ တကယ်ရှုမှတ်တဲ့အခါ မှာလည်း ရုပ်လို့စကားမပြောပါဘူး။ ရေမြှုပ်လို့ပဲ တဖွားဖွားပေါ်ရင်း ပျောက်နေ ပါတယ်တဲ့။ ဝေဒနာလို့လည်း မပြောဘူးတဲ့။ ဝေဒနာတွေ့တယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပညာတ်အနေနဲ့ ညာတာပဲ။ ဒီနေရာမှ ဝေဒနာဆိုတဲ့စကားနဲ့ သွားမတွေ့နဲ့။

ကိုယ့်ကို မသိဘဲနဲ့ ပြောနေတာပါ။ ရေပွက်ပမာလိုပဲ။ ပျောက်နေတာတွေလိမ့် မယ်တဲ့။

အရှုဉာဏ်နှင့် အဝိဇ္ဇာ ပညာနှင့် မောဟ

သညာလို့လည်း စကားမပြောဘူး။ သညာတွေ့တယ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပြီးချတာပဲ။ တကယ်မသိဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိသယောင်ယောင်ဖြစ်ပြီး ညာတာ ပဲ။ သညာလို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါ မပြောပါဘူး။ မပါဘူးတဲ့။ အလုပ်မှာ တံလျှပ်လို တွေ့နေလိမ့်မယ်တဲ့။ ဘုရားအမိန့်ရှိပြီးသားပါ။

သင်္ခါရလို့လည်း မတွေ့ပါဘူး။ စေ့ဆော်မှုသဘော ငှက်ပျောတုံးပမာလိုပဲ။ အားစိုက်ပြီးကြည့်လို့ရှိရင် အရှုခံတရားဟာ ငှက်ပျောတုံးကို ခွာကြည့်လို့ရှိရင် တစ်ခုမှာ မကျန်သလိုပဲ။ အားလုံးပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုတွေ ရလိမ့်မယ် တဲ့။

နောက် ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလည်း မျက်လှည့်လို့ပဲ။ သိလိုက်တာနဲ့ ပေါ်တဲ့ပုံရိပ်တွေဟာ အကောင်အထည်မဟုတ်ဘူး။ မျက်လှည့်ပစ္စည်းလို့ပဲ။ ပျောက် သွားလိမ့်မယ်တဲ့။ တကယ်မဟုတ်မှန်း သိရမယ်။ အဲဒီ ငါးမျိုးသည် တပေါင်းတည်း ဖြစ်တာဖြစ်သောကြောင့် တစ်မျိုးတည်းကိုပဲ ရှုရင်ပြီးပါတယ်တဲ့။

ဘုန်းဘုန်းတို့ ကြိုက်တာ သညာဘက်က ရှုမှတ်တာ ပိုကြိုက်ပါတယ်။ ကြိုက်တာတွေလိုက်၊ တွေးလိုက်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ နားမှာကြားလိုဖြစ်စေ၊ မျက်စိ မြင်လိုက်လိုဖြစ်စေ၊ ကိုယ်မှာထိလိုဖြစ်စေ၊ မြင်ခဲ့၊ ကြားခဲ့တာတွေသည် မနောမှာ ပေါ်တာတွေကို တွေးတာပေါ့နော်။ တွေးလို့ပေါ်တဲ့ အာရုံကို နောက်ကဆုံးဖြတ် ရတာဖြစ်တယ်။ ဒါသည် အရှုခံ အရှုဉာဏ်ပါပဲ။ ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါ တံလျှပ်လို့ပဲလို့ နားလည်လိုက်ရင်ပြီးတယ်။

တရားရှုနည်းကို လွယ်အောင်သင်ပေးခဲ့တာပါ။ ပုစ္ဆာအဖြေထုတ်သလို ပါပဲ။ ဘုန်းကြီးက (၅၀)နဲ့ (၇၀)ပေါင်းမယ်။ ဘယ်လောက်ရလဲ။ (၁၂၀...)။ ဒါဖြင့် ဘုန်းကြီးပြောတဲ့ အသံအထဲမှာ အဖြေပါသလား။ (မပါ...)။ မနောမှာပုံပေါ်တာနဲ့ တပြိုင်နက် အဖြေပါသလား။ မပါဘူးနော်။ တအောင်လေးနေပြီးမှ အဖြေထွက်တာ

မဟုတ်လား။ ဒါသည် နောက်စိတ်က လက်ခံဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ။ သဘောပေါက် ပြီလား။

ရှေ့မှာ ကြား.... ကြား..... ရင်း၊ မနောပေါ်.... ပေါ်.... ရင်းကတော့ အသိလေးပဲဖြစ်တယ်။ ဒါကို အရှုခံခေါ်တယ်။ နောက်စိတ်က လက်ခံဆုံးဖြတ်တဲ့ အခါမှာ (၁၂၀)ဆိုတဲ့ စကားသည် ပညာအလင်းက အဖြေထွက်လိုက်တာနော်။ ပြန်ပြောပါမယ်။ (၅၀)နဲ့ (၂၀)ပေါင်းမယ် (၇၀)၊ အဲဒီ (၇၀)သည် ဘုန်းကြီးပြောတဲ့ အထဲမှာ ပါ.... ပါသလား။ မပါဘူး မဟုတ်လား။ ဘယ်သူဖော်လဲဆိုတော့ ပညာ အလင်းက ဖော်လိုက်တာပါ။ နောက်စိတ်မှ ယှဉ်တဲ့ ပညာက ဖော်လိုက်တာပဲ။ ရှေ့က (၅၀)နဲ့ (၂၀)သည် အရှုခံတရား။ (၇၀)ကတော့ အရှုဉာဏ်ကပေးတဲ့ အဖြေ။ ဘုန်းဘုန်းပြောတာ သဘောပေါက်ပြီလား။ (တင်....)ရှေ့စိတ်၊ နောက်စိတ် နော်။ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကိုယ်နေတဲ့အိမ်လို့ ပြောလိုက်မယ်။ နားမှာလည်း ကြား လား။ အဲဒီပေါ်တာကို နောက်စိတ်က ရှုမှတ်ပေးတာပဲ။ အဲဒီအိမ်ပုံသည် အကောင် အထည် ဟုတ်ရဲ့လား။ တံလျှပ်လိုပဲ အငွေ့ဖြစ်ပြီး ပျောက်နေတယ်။ အဲဒီလို ရှုမှတ်တတ်တယ်ဆို လမ်းကြောင်းတည့်သွားပါပြီ။ ဒီအာရုံကို ဆက်စရာမရှိတော့ ဘူး။

အသက်မှမဝင်တော့ဘဲ။ ပျောက်သွားပေါ့။

အဲဒီမှာ ပြန်ပေါ်တာပဲ။ တင်းတာ၊ ပျော့တာဖြစ်တော့တာပဲ။ ပေါ်တဲ့နေရာ ကို အမှန်အတိုင်း အ-နေရာမှာ အ-ပြုတ်ပြီး ဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ အလင်းဓာတ်ဝင်သွားပြီ

ဆိုရင် အကောင်အထည် မဟုတ်မှန်းသိတာနဲ့တပြိုင်နက် ဖျောက်မသွားဘူးလား။ ဒါဆို တဏှာမလာတော့ဘူးလား။ တဏှာမရှိတာကို နိဝါနခေါ်တယ်။ နိ--ဆိုတာ မရှိတာ။ ဝါန--ဆိုတာ တဏှာ၊ အဲဒါကို နိဗ္ဗာန်လို့ခေါ်တာပါ။ (၁) နိ+ဝါန၊ (၂) နိ+ ဗ+ ဝါန(၃) နိ+ ဗ္ဗ+ န၊ 'ဝ'ကို 'ဗ'ပြုပြီးတော့ ဒွေဘော်ဆင့် ပြန်ကပ်တော့ နိဗ္ဗာန်ဖြစ်သွားတာ နားလည်ပြီနော်။

ဒီတော့ အမှန်သိချိန်လေးမှာ တဏှာအစပ်ပြတ် ထွက်သွားပြီ။ အဲဒါ နိဗ္ဗာန်၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ တဏှာမရှိတော့ ဥပါဒါန်လာသလား။ (မလာ....)၊ မလာရင် ကမ္မဘဝရော လာပါမလား။ မလာဘူးနော်။ ဒါဆို ဇာတိလည်း မလာတော့ဘူး။ အဲဒါကို လိုချင်တာပဲ။ ဇာတိမလာမှတော့ အို၊ နာ၊ သေ၊ လာစရာအကြောင်းမရှိ တော့ဘူးပေါ့။ အို၊ နာ၊ သေ၊ ဆင်းရဲကို လွတ်ချင်လို့ ဒီတရားအားထုတ်ကြတာ လေ။ ဒါဆို လမ်းမှန်ဖြစ်ပြီပေါ့။ ဘုရားပေးထားတဲ့နည်းဟာ မရှုပ်ပါဘူး။ အလွန် ရှင်းပါတယ်။

ပါဠိလိုပြောရအောင်.... ပေါ်ချင်တာပေါ် ရှုမှတ်တဲ့အခါကျရင်တဲ့ ဘုရားက “နေတံမမ.... နေသော ဟမသ္မိ....နမေသော အတ္တာ” လို့ ရှုရမယ်တဲ့။ အဓိပ္ပာယ် ကို မြန်မာလိုပြောရရင် နေတံမမဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ပေါ်တဲ့အမှုအရာ အရိပ်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်လုံးအမှုအရာ၊ မျက်နှာ၊ လက်၊ ခြေ၊ အမှုအရာအားလုံးဟာ ကျွန်တော်သည် ခင်ဗျားပိုင်တဲ့ လက်၊ ခြေ၊ ဦးခေါင်းပါ။ ခင်ဗျားပိုင်တဲ့ အိုးအိမ်တွေ လို မပြောကြောင်း၊ တကယ်လည်း ပြောမှမပြောတာပဲနော်။ အဲဒါကို သိပေးနေ တော့ ပညတ်မလာဘူးခေါ်တယ်။

နေသောဟမသို့...အသစ်.... အသစ်ပေါ်တဲ့အခါ မျက်နှာအမူအရာ ပေါ်လာမယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ်လာမယ်။ ဒါကို ငါ့မျက်နှာမဟုတ်ပါလား။ ငါ့ပတ်ဝန်း ကျင် မဟုတ်ပါလား။ တနည်းအားဖြင့် ငါ့လို့မဟုတ်ကြောင်း သိပေးနေရမယ်တဲ့။ ဘယ်မှာပြောလို့လဲ။ စကားလုံးမပါဘူး။ တကယ်တမ်းပေါ်တဲ့ အရိပ်တွေသည် စကားလုံး လုံးဝ မပါ၊ ပါဘူး။ စကားမပြောဘူး။ ပြီးရင် အကောင်အထည် အတုံး အခဲ အသက်ဝင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အငွေ့လို့ဖြစ်နေတာတဲ့။ ပျက်နေတယ်။ နမေသောအတ္တာပြောတာ။ ဒါဆို တဏှာပါပြတ်ထွက်သွားပြီ။ အဲဒီအတိုင်း ရှုနေ မယ်ဆို 'တည့်ပြီ' တဲ့။ မရှုပ်ပါဘူး။ ဘုရားဟောထားခဲ့တာ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ရှုပ်ကို မရှုပ်ပါဘူး။ ဒါဟာ ဘုရားပေးထားတဲ့ အလုပ်ပေးတရားပဲ။

အနတ္တလက္ခဏာသုတ္တန်ကြီးရှိတယ်နော်။ အဲဒါကို ဘုန်းကြီးပြန်သင်ပေး နေတာ။ သဘောပေါက်ပြီလား။ အဲဒီအတိုင်း ရှုမှတ်တတ်တယ်ဆို တဏှာအစပ် ပြတ်ထွက်သွားလိမ့်မယ်။ ပြတ်တယ်ဆို ဥပါဒါန်၊ ကံ-မလာဘူး။ ဇာတိမလာဘူး။ ကျိန်းသေသွားပြီ။

ဘုရားတရားက နက်နဲတော့ ကျောင်းမှာဆို မနက်ပိုင်း အေးအေး
 ဆေးဆေး စိတ်လန်းဆန်းတဲ့အချိန်မှာ သင်တာများတယ်။ အခုဟာ အချိန်မရ
 တော့ ရတဲ့အချိန်ကို သင်ပေးရတာမို့ ကြိုးစားပြီးတော့ နာယူကြပါ။ နည်းနည်း
 တော့ ဉာဏ်ကစားရလိမ့်မယ်။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ တကယ်ရှိတဲ့တရားသည်
 ဘာကိုလည်းလို့ ရှာရလိမ့်မယ်။ အခေါ်ရှိတာနဲ့ တကယ်ရှိတာမတူဘူး။ အခေါ်ရှိက
 တစ်မျိုး တကယ်အရှိက တစ်မျိုး။ မတူဘူးနော်။

ဥပမာ-လူလို့ပြောလိုက်မယ်။ ဒါဟာ စကားလုံးတစ်ခုအခေါ်။ လူတကယ်
 ရှိသလားလို့ ရှာတဲ့အခါ ဒါဟာ လူပါလို့ ပြောမှာပြောပေး။ ပြောတဲ့နေရာကို
 လက်နဲ့ကိုင်ကြည့်တဲ့အခါ ပူတယ်။ အေးတယ်၊ ပျော့တယ်၊ မာတယ် ခံစားရမယ်
 မဟုတ်လား။ သိလိုက်ပြီး ပြီးရင် မျက်စိမှိတ်ထား။ သို့သော် မကြည့်ဘဲနဲ့ လက်တွေ့
 မျက်နှာတွေပေါ် မနေဘူးလား။ အဲဒါသည် ဘုရားပြောတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်တယ်။
 အာရုံသိကတော့ပေါ်နေမယ်တဲ့။ အဲဒီအာရုံသိကို နောက်စိတ်နဲ့ကြည့်တဲ့အခါ
 ကျွန်တော် 'လူ' ပါလို့ အဖြေပေးသလား မပြောဘူးနော်။

အရိပ်က အဖြေမပေးဘူးလေ။ ဘယ်ပြောမလဲ။ နားကို ကိုင်ကြည့်ရင်
 လည်း အေးတာ ပူတာ ပျော့တာ မာတာတွေ့နေမယ်။ မနောမှာလည်း ပုံရိပ်
 ပေါ်နေတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအရိပ်သည် စကားပြောလားဆိုတော့ မပြောဘူး။
 ဒါဖြင့် လူကတကယ်ရှိတာလား။ ခန္ဓာငါးပါးက တကယ်ရှိတာလား။ (ခန္ဓာ...) ဒါဖြင့်
 အခေါ်က သပ်သပ်၊ တကယ်အရှိက ခန္ဓာငါးပါးမဟုတ်လား။ ဒါသည် လောက၊
 လောကဆိုတာသည် ဘာကို သတ်မှတ်တာလဲလို့ ဘုရားဟောမှာကြည့်တော့

ခန္ဓာငါးပါးကို ပြောတာပါပဲ။

ဘုန်းကြီးက လောကကြီးလို့ပြောလိုက်မယ်။ နားမှာကြားသွားတယ် မဟုတ်လား။ သေသေချာချာ မှတ်ကြပါ။ အဲဒီလို နားမှာကြားတယ်ဆိုရင် ဒီက ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြောက ဆက်ထားတာကိုး။ အဆက်အသွယ် ရှိနေတယ်နော်။ ဒီက အသံလှိုင်းရိုက်ခတ်လိုက်တော့ နားနဲ့အသံတိုက်ချိန်မှာ နာမ်လေးပါးပေါင်း သောကြောင့် ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်လိုက်တယ်။ ပြီးရင် ကာလမခြား၊ မနောမှာလာပြီး ပေါ်တာပါပဲ။ တီဗီ (TV) စက်ဖမ်းသလို ပုံဖွဲ့တယ်။ လောကကြီးဆိုတာ ပေါ်မလာဘူးလား။ ပေါ်တဲ့ပုံကို နောက်စိတ်က လက်ခံ ဆုံးဖြတ်တယ်။

ပညာအလင်းနဲ့ကြည့်တာနော်။ တီဗီ (TV)စက် မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ပေါ်တဲ့ ပုံရိပ်ဟာ တစ်ပုံထဲ မဟုတ်လား။ အရုပ်တစ်ခုတည်းနော်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ လောကလို့ သိလိုက်တာဟာ မနောမှာ လာထင်ဟပ်တယ်။ နောက်စိတ်က ကြည့်တဲ့အခါ လောကကို ကြည့်တာလား။ တံလျှပ်လို ခန္ဓာငါးပါးပေါ်တာကို ကြည့်ရမှာလား (ခန္ဓာ....)။ ဒါဖြင့် အသက်ဝင်သေးလား။ မဝင်တော့ဘူးနော်။ ရှေ့ဆက်တွေးတာရော ရှိသေးလား။ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဒါဆို တဏှာမလာတော့ဘူး။ တကယ့်တကယ် ရှုစရာမများဘူး။ ခန္ဓာငါးပါး တစ်ခုတည်းရှိတယ်။

အသက်ရှုလို့ ကိုယ်မှာထိတယ်ဆို မနောမှာ မျက်နှာ၊ ကိုယ်၊ ခြေလက်၊ အမူအရာပေါ်လာတယ်။ အဲဒါကို ရှုတဲ့အခါ ခုနလိုပဲ ငါပိုင်တာလို့မပြောကြောင်း ငါလို မပြောကြောင်း။ အကောင်အထည်မဟုတ်ကြောင်း သိပေးလိုက်ရုံပါပဲ။ သိပေးလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဆက်ပြီးစကားပြောစရာရှိပါမလား။ မရှိတော့ဘူး။

အသက်မဝင်တော့ဘူးပေါ့။ ဒါဆိုရပြီ။

အဲဒီလို ရှုမှတ်တဲ့နည်းဟာ သစ္စာလေးပါးတစ်ခါတည်း ပြီးသွားနိုင်တယ် တဲ့။ မှတ်ပါနော်။ အာရုံ-ဒွါရတိုက်လို့သိဆိုရင် ရုပ်၊ နာမ် တပေါင်းတည်းဖြစ်တာပါ တဲ့။ သို့သော် စိတ်သည် နှစ်စိတ်မဖြစ်ကောင်းဘူးတဲ့။ နားမှာ အသိပေါ်တယ်ဆို ကျန်တာတွေ မပေါ်နိုင်ဘူး။ မြန်လွန်းလို့ ဆက်တယ်ထင်ရတာပါ။ ဒီကတွေ့ချိန် မှာလည်း ကျန်တာမပေါ်နိုင်ဘူး။ ပေါ်သမျှတွေသည်လည်း ပေါ်ပြီးတာနဲ့တပြိုင်နက် အစအန မကျန်အောင် ပျောက်သွားတယ်။ မလာတော့ဘူး။ အဲဒီသဘောတရားကို နောက်စိတ်က အမှန်သိတဲ့ ပညာအလင်းနဲ့မှ ရတာပါ။ ခုနပြောခဲ့တဲ့ အလင်းဓာတ် နဲ့မှ ရတာပါ။

မောဟပယ်တဲ့ အလင်းဓာတ်နဲ့မှ မြင်ရတာပါ။ တကယ်လို့များ နောက်စိတ် မှာ အမှောင်ဖုံးနေမယ်ဆိုရင် အကောင်အထည်ထင်တယ်တဲ့။ အကောင်အထည် ထင်တာကို 'ဒိဋ္ဌိ' လို့ခေါ်တယ်။ အတုံးအခဲ အစိုင်အခဲထင်တာကို 'ဒိဋ္ဌိ' လို့ခေါ်တယ်။ သူငါထင်ရင် 'မာန'... ဆက်တာသည် 'တဏှာ' ဖြစ်တယ်။ ဒါဆို ရုပ်ရှင်ဖလင် ကွက်ဇာတ်လမ်းလိုပဲ အတွေးတွေက ရှည်ပြီး။ မဆုံးတော့ဘူး။ ရင်ထဲမှာစကား တွေပြောပြီး နေခဲ့တယ်။ သေခါနီးတာတောင် ရင်ထဲမှာ စကားတွေပြောပြီး နေခဲ့တယ်။ သေခါနီးတာတောင် ရင်ထဲမှာ စကားတွေမရပ်တန့်တော့ဘူး။ လာကြပါဦး။ ကယ်ပါဦးနဲ့ အော်ဟစ်ရုန်းကန်ပြီး တင်းသေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သည် အပါယ် လေးပါးပဲ။ နှလုံးအေးပြီး ငါနဲ့ယှဉ်ရင်လည်း အထက်ဆန်ပြီး နောက်သေမှာပဲ။ အကောင်အထည် ထင်သေးတယ်။ အသက်ဝင်သေးတာကို။ တကယ်တော့

အသက်မဝင်ပါဘူး။ အကောင်အထည် မဟုတ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုရှိရင် ချုပ်ငြိမ်း တာသွားပေါ်တယ်။ ဒါဆိုရင် မဆက်တော့ဘူး။ ဒီအခါ ဇာတိမလာတော့ဘူး။ သံသရာလွတ်တဲ့ လမ်းတဲ့။ နားလည်ပြီလား။

ဒါကို ဘုရားရှင်က ကြည့်တဲ့အခါ။ အာရုံ-ဒီရကိုက်ချိန်ပေါ်သမျှသည်ကား ရုပ်၊ နာမ်ပေါင်းပြီး လောင်တာဖြစ်သောကြောင့်။ ဆင်းရဲသက်သက်ပဲ ဘာမှသုံး မရပါတဲ့။ ဒုက္ခသစ္စာခေါ်ပါတယ်။ အခုကြားသမျှ တွေးသမျှတွေဟာ လောင်တာပါပဲ။ မရှိတော့ဘူး။ ပြန်မလာတော့ဘူး။ ဟုတ်ရဲ့လား။ ခုနက ပြောသမျှ ကြားသမျှတွေ ဟာ ရှိသေးလား။ ပြန်တွေးလည်း အဟောင်းမလာဘူး။ အသစ်ပဲလာတယ်။ ခုနေ တရားပွဲမစခင်လေးတင် ကန်တော့ခဲ့တယ်လို့ပြောတော့ ပေါ်လာတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါသည် အခုတွေးလို့ အခုပေါ်တာ မဟုတ်လား။ ခုနကပြောခဲ့ လုပ်ခဲ့တာတွေဟာ တကယ်တော့ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။

ညနေက ဘာဟင်းနဲ့စားခဲ့သလဲလို့ မေးမယ်။ ဒီအခါ ကိုယ်စားခဲ့တာ မပေါ်ဘူးလား။ ဒါဟာ ညနေက ခံစားချက်တွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ အခုတွေ့လို့ အခုပေါ်တာဖြစ်တယ်။ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး။ သဘော ပေါက်ပြီလား။ ပေါ်သမျှသည်ကား အစအန မကျန်အောင် ပျောက်ဖို့ပဲ။ လောင်တာ သက်သက်ပဲ။ ဘာမှသုံးမရဘူး။ ဆင်းရဲသက်သက်ပဲ။ ဒါကို နောက်စိတ်က အကောင်အထည်ထင်လို့ ဆက်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် သံသရာမဆုံးတော့ဘူးတဲ့။ တွေးရင်း တွေးရင် ကြမ်းလာရင် မကောင်းတော့ဘူး။ အစုန်လမ်းပဲ အေးသွား တယ်ဆိုရင် အဆန်ပေါ့။ ဒါပဲ ရှိတယ်။

ဘုရားပွင့်လိုသာ ထွက်လမ်းရတာ။ အကောင်အထည် မဟုတ်ပါဘူးလို့ အမှန်သိရင် ပျောက်တာသွားတွေ့တာပါပဲ။ နိရောဓ ခေါ်တယ်တဲ့။ မဆက်တော့ဘူး။ ရောဓဆိုတာ ပြောခြင်း၊ သွားခြင်းတဲ့။ နိရောဓဆိုတော့ မသွားတော့၊ မပြောတော့ မဆက်တော့ဘူး။ ချုပ်ငြိမ်းသွားတယ် ရပ်သွားတယ်။ ဒီဘက်က သိတဲ့ဉာဏ်ကတော့ ခန္ဓာအစဉ်အတန်းအဆက်မှ ထွက်မြောက်ရာ ဖြစ်သောကြောင့် ထွက်လမ်းကို မင်္ဂလို့ခေါ်တယ်။ စာပေမှာ ပါးစပ်ပေါက်လည်း မင်္ဂနား ပေါက်လည်း မင်္ဂပဲ။ ထွက်ပေါက်မှန်သမျှ မင်္ဂပဲ။ ဒီမှာ ဉာဏ်ထည့်သောကြောင့် ‘မင်္ဂဉာဏ်’ မဂ္ဂသစ္စာခေါ်တယ် ထွက်လမ်းတဲ့။ သံသရာက ထွက်တဲ့လမ်း။

ဒါကတော့ ဆင်းရဲကိုဖြစ်စေတဲ့ အထင်မှားအမြင်မှားသဘော။ ဒီဘက်က နောက်စိတ်က အဝိဇ္ဇာဖုံးတဲ့ အုပ်စုကို ‘ဒုက္ခသမုဒယသစ္စာ’ လို့ခေါ်တယ်။ သမုဒယ သစ္စာလို့ ခေါ်တယ်။ ဒုက္ခသစ္စာသည် ပိုင်းခြားသိရမယ့်တရားတဲ့။ ဘုရားဟောပေးခဲ့တယ်နော်။ ဒီဟာသည် ပယ်ရမယ့်တရား။ တွန်းဖယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီက အလင်းလာတယ်ဆိုရင် အမှောင်ပျောက်သွားတယ်။ ပယ်ပြီးသား တရားဖြစ်သွားတယ်။ ဒါသည် ပွားရမယ်တရား သူ့ကိုပွားလို့ရှိရင် မပြတ်ချုပ်တာတွေပြီ၊ ဆိုက်ရောက်တာ။ သိ၊ ပါယ်၊ ဆိုက်၊ ပွား လေးပါးသစ္စာတစ်ခါတည်း ပြီးတာပါပဲ။

အသက်ရှုလို့ ကိုယ်မှာထိရင် မနောအထိပေါ်ပါတယ်။ အရှုခံ ခန္ဓာငါးပါး၊ အဲဒါကို နောက်ကိုစိတ်က ပညာအလင်းနဲ့ကြည့်တဲ့အခါ တံလျှပ်လိုပျောက်သွားတယ်ဆို ဆက်ပါဦးမလား။ မဆက်လို့ ချုပ်တာတွေသွားတွေ့တယ်ဆို တဏှာ အစပ်ပြတ်ပြီး နိရောဓဖြစ်သွားတာပဲ။ နားလည်တာနော်။

ဘုရားပေးတဲ့နည်းဟာ အလွန်ရှင်းပါတယ်။ သို့သော် ခန္ဓာငါးပါးကို ပိုင်းခြားနားလည်ဖို့တော့ လိုအပ်တယ်။ တကယ်တော့ ဒီအဆင့်ကိုရောက်နိုင်ဖို့ အတွက် ကျောင်းမှာဆို ဆယ်နာရီလောက်အချိန်ယူပြီး သင်ပေးတယ်။ ဒီမှာ နာရီဝက်တောင် အချိန်မရတော့ ဒီနေရာကို ဟောပြုရတာ။ သိပ်တော့ အားမရဘူး။ သို့သော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားသင်ပေးတာကို ရသလောက် မှတ်သားထား လိုက်ပါ။ နောင်တစ်ချိန် အကြောင်းညီညွတ်ခဲ့ရင် ထပ်သင်ပေးပါဦးမယ်။ ဘုန်းဘုန်း တို့တတွေဟာ ဒီတရားကို ဘုရားတစ်ခါပွင့်မှ နာရတဲ့တရားတွေလို့မှတ်ပါ။ အလွန် အင်မတန် ကုသိုလ်ကံကောင်းလွန်းလို့ လူဖြစ်ခွင့်ရတယ်။ ဘုရားသာသနာတော်နဲ့ ကြုံရတယ်။ ရပ်ပြစ်(၈)ပါးနဲ့လွတ်လို့ အင်မတန် ကံကောင်းကြပါတယ်နော်။ ကြိုးစားပြီး ရတုန်းနာယူကြ။

ဆက်ရအောင် အာရုံ၊ ဒွါရတိုက်လို့ မနောအထိ ပေါ်တာသည် နံပါတ်(၂) အကွက်ဖြစ်တယ်။ ဒီငါးခုသည် “တပေါင်းတည်းဖြစ် တပေါင်းတည်းချုပ်” တစ်ခုစီ မဟုတ်ဘူးနော်။ နောက်စိတ်က ပညာအလင်းနဲ့ကြည့်တဲ့အခါ ‘အ’ ပြုတ်သွားတယ် ဆိုရင် သတ္တဝါအထည်မဟုတ်ဘဲ ပျောက်သွားတာကို တွေ့နေမယ်။ မဆက်တော့ ဘူး။ ဒါဆိုရင် ဒီဘက်ကို မဆက်တော့ဘူး။ အဆက်ပြတ်သွားပြီ။ ဇာတိမလာ တော့ဘူး။ အခက်ဆုံးပညာဖြစ်နေတယ်။ အနည်းဆုံး ဆယ်နာရီ လောက်သင်မှ ပြည့်စုံမယ်။ နောက် အကြောင်းညီညွတ်ရင် ကျောင်းသာ လာနာကြပေါ့နော့။ ပြည်နဲ့ရန်ကုန်က မဝေးပါဘူးဗျာ။ ကျောင်းမှာတော့ လစဉ်သင်ပေးတယ်။

နောင်တစ်ချိန်ရောက်ခဲ့ရင်တော့ သင်ပေးပါဦးမယ်။ အခုတော့ ဒီလောက်နဲ့ ကျေနပ်ကြတော့နော်။

အခု ဘုန်းဘုန်းတို့ တရားသိမ်းတဲ့အခါ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ တရားဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားကိုပူဇော်ပြီး သိမ်းရအောင်။ ဘုရားရဲ့ လက္ခဏာ တော်တွေကို ကြည်ညိုကြရအောင်။ ဘုရားလက္ခဏာတစ်ခုခြင်းသည် ကိုယ်ကို နည်းလမ်းကောင်းတွေ ညွှန်ပြပေးနေတယ်မို့ မှတ်ပါ။ လက္ခဏာတစ်ခု တစ်ခု ခြင်းသည် ကိုယ့်ကိုကျင့်စဉ် ပေးနေတာပဲ။ သေသေချာချာမှတ်နော်။

ဘုန်းစရာပုဂ္ဂိုလ်မရှိ၊ တုန်းမဲ့ကြည်ညိုဖွယ်ရာ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ပူဇော်ရအောင်

(၃၂)ပါး လက္ခဏာဘုရားရှိခိုးသည် မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြုစုတဲ့ မဟာဗုဒ္ဓဝင်မှာ ပါ၊ပါတယ်။ ခြေဖဝါးတော်ကစပြီး ပူဇော်ရအောင်။

သေလပုဏ္ဏားနှင့် နောက်ပါတပည့်သုံးရာတို့သည် ဘုရားရှင်အား ဖူးတွေ့ကြပြီး ဘုရားရှင်၏လက္ခဏာတော်များကို စူးစမ်းဆင်ခြင်ကြည့်ရှုနေကြပုံ။

လက္ခဏာ(၃၂)ပါး ဘုရားရှိခိုး

ဖဝါးတော်ညီညာကြောင်း(၁)

၁။ ဘဝထိုထို၊ ရှေးအဟိုဝယ်၊ ကုသိုလ်ပွားလူး၊ တရားထူး၌၊ စူးစိုက်မြဲ
လျက်၊ ဆောက်တည်ချက်ကို၊ တားဖျက်မနိုင်၊ ကြံ့ခိုင်ခြင်း၊ ကောင်းမှု
ရင်းကြောင့်.....

(က) ရွှေခြေနင်းဟန်၊ နင်းပြန်အတူ၊ ကြွမူမခြား၊ ဖဝါးတော်ညီညာ၊
လက္ခဏာတော်၊ အာနုဘော်ဖြင့်

(ခ) ကျူးကျော်ဝံ့စား၊ လှုပ်ချောက်ချားအောင်၊ စွမ်းအားရှိမှု၊
ဘယ်ရန်သူမျှ မပြုဝံ့ပါသော မြတ်စွာဘုရား၊မြတ်စွာဘုရား....။

ဖဝါးတော်ဝယ် တစ်ရုဒ္ဓရစ်ကွက်
စက်လက္ခဏာပါရှိကြောင်း(၂)

၂။ သူ့ချမ်းသာအောင်၊ မကြောက်အောင်ရွယ်၊ စောင့်ရှောက်ကယ်၍၊
ဖွယ်ရာခြံရံ၊ လျှာဒါနံကြောင့်.....

(က) ဝန်းရံပတ်လျက်၊ ရုဒ္ဓရစ်ကွက်ဖြင့်၊ မြချက်ပုံတောင်း၊ အကွပ်
ဆောင်း၍၊ ထောင်ပေါင်းအကန့်၊ ရှင်းသန့်ပြတ်သား၊
ခြေတော်ဖဝါး၌၊ ကြီးမားတေဇော၊ စက်တော်ရတနာ၊
လက္ခဏာဖြင့်...

(ခ) မက္ခာခစား၊ ထံတော်ပါးဝယ်၊ များသောအခြံအရံ ရှိတော်မူပါ
သော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား။

ဖနောင့်တော်၊ လက်ချောင်းတော်၊ ခြေချောင်းတော်
သွယ်ရှည်၍ ဖြောင့်မတ်သောကိုယ်ရှိကြောင်း(၃, ၄, ၅)

၃။ ခြပုန်းပိုးရွ၊ စသည်မကြွင်း၊ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို၊ အလျဉ်းမပြု၊ ဤ
ကောင်းမှုကြောင့်.....

(က) ဖနောင့်လက်ချောင်း၊ ခြေချောင်းသွယ်ရှည်၊ ဖြောင့်သည်
ကိုယ်မှာ လက္ခဏာဖြင့်

(ခ) မေတ္တာမပွား၊ တစ်ဖက်သားကို၊ တုတ်၊ ဓားဆောင်ယူ၊
သတ်လိုမှုလည်း၊ ဘယ်သူမစွမ်း၊ ဘေးဘျမ်းမရှိ၊ ပကတိ
အသက်ရှည်တော်မူပါသော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား...။

ခုနစ်ဌာန အသားတော်ပြည့်ဖြိုးကြောင်း(၆)

၄။ ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်၊ ရသာဓာတ်ကို၊ ဆက်ကပ်ပူဇော်၊ လှူဖူးသော
ကြောင့်.....

(က) ဖြေတော်ဖမိုး၊ လက်ဖမိုးတော်၊ ပုခုံးတော်နှင့် ဂုတ်တော်ခုနစ်
ချက်၊ စုန်လျက်ဖြိုးဖြိုး၊ ညှပ်ရိုးပုခုံး၊ လက်ရိုးရင်တော်၊
ခုနစ်ဖော်လည်း၊ ရှုမျှော်မညှိုး၊ ဆူဖြိုးတင့်စွာ၊ လက္ခဏာဖြင့်....

(ခ) အရသာဓာတ်၊ ထူးအမြတ်ကို မပြတ်သုံးဆောင်တော်
မူရပါသော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား။

လက်၊ ခြေ နူးညံ့၍ ရွှေဇာကွန်ယက် ခတ်သကဲ့သို့
ရိုတော်မူကြောင်း(၇, ၈)

၅။ ချစ်ဖွယ်စကား၊ ပေးကမ်းငြား၍၊ စီးပွားဆောင်လင့် ကိုယ်တူကျင့်ဟု၊
လေးဆင့်သဂြိုဟ်၊ သူ့ကိုထောက်ထား၊ ကောင်းမှုအားကြောင့်.....

(က) လက်ဖဝါးနှင့်၊ ခြေဖဝါးပါ၊ နူးညံ့စွာ၏၊ ရှစ်ဖြာလက်ချောင်း၊
ဆယ်ချောင်းခြေတော်၊ ညီမျှသော်ကြောင့်၊ မုယော်တွင်လစ်၊
အတွင်းဆစ်၌၊ ရေးရစ်ဖြောင့်လေ့၊ စပါးစေ့များ၊ ပွတ်ဟံခါးသို့၊
ဖြောင့်သားညီသာ၊ လက္ခဏာဖြင့်.....

(ခ) ကောင်းစွာသိမ်းဆည်း၊ လုံးစည်းပေါင်းစု၊ လက်တွင်းပြုအပ်၊
ပရိသတ်သာ ရှိုတော်မူပါသော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား။

ဗမ္မကတော်မြင့်၍

မွေးညှင်းတော်ယုံကြောင်း(၉, ၁၀)

၆။ ကြောင်းကျိုးဖော်ပြ၊ မြတ်ဓမ္မကို၊ မိန့်ဟဟောကျူး၊ ပြုခဲ့ဖူး၍.....

(က) မြင့်စူးဗမ္မက၊ ရွှေမျက်ခွက်ကို၊ မော့လျက်ဖူးဟန်၊ မွေးညှင်း
ယုံသည်၊ နှစ်တန်ခြင်းရာ၊ လက္ခဏာဖြင့်....

(ခ) သတ္တဝါအားလုံး၊ လူတဖြုန်းကို၊ လွှမ်းမိုးပိုမောက်၊ အခေါင်
ရောက်သဖြင့်၊ ပါမောက်တစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူသော
မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား။

ဧကီမည်သောသား (တစ်နည်း-စပါးဖုံး)ကဲ့သို့
လုံးဝန်းတင့်တယ်သော သလုံးတော်ရှိကြောင်း(၁၁)

၇။ နှုတ်မှုပညာ၊ လက်ပညာကို၊ ကောင်းစွာပို့ချ၊ သင်ခဲ့ပြီ၍.....

(က) တောဝမြိုင်ဖျား၊ ဧကီသားသို့၊ စပါးဖုံးဟန်၊ လုံးလျား
တင့်တယ်၊ သလုံးတော်ချယ်သဖြင့်.....

(ခ) သုံးဖွယ်သုံးရာ၊ အဖြာဖြာကို၊ မြန်စွာခဏ ရတော်မူပါသော
မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား။

သိမ်မွေ့သော အရေတော်ရှိကြောင်း(၁၂)

၈။ ရဟန်းပုဏ္ဏား၊ သူမြတ်များသို့၊ ခစားဆည်းကပ်၊ သို့ပြုအပ်မည်၊
မအပ်မည်ကို၊ စိတ်ကြည်ညွတ်နှုံး၊ မေးခွဲဖူး၍.....

(က) နူးညံ့အရေ ပိန်းကြာရွှေတွင်၊ ရေမတင်သို့၊ မြူလျှင် ကင်းဝေး၊
ညစ်ကြေးမလိမ်း၊

(ခ) ခပ်သိမ်းသတ္တဝါ၊ လောကဓာတ်ဝယ်၊ ပညာသာသူ၊ တူသူ
ကင်းပြီး၊ ပညာရှိကြီး တစ်ဆူသာ ဖြစ်တော်မူပါသော
မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား။

ရွှေရောင်မယွင်း ဝါဝင်းသောအဆင်းရှိကြောင်း(၁၃)

၉။ ချိုးဖဲ့နှိပ်စက်၊ ဆိုတုံလျက်လည်း၊ အမျက်မလို၊ စိတ်မတိုခဲ့၊
ကြည်ညိုချမ်းမြေ့၊ ချောမွေ့နုမွတ်၊ အဝတ်အာရုံ၊ အခြံအခင်း၊
လှူခဲ့ခြင်း ကြောင့်.....

(က) အဆင်းအရေ၊ ဇမ္ဗူရွှေသို့၊ လျှံဝေဝင်းဝါ၊ လက္ခဏာဖြင့်

(ခ) ဖဲဂါကတ္တိ၊ သိုးမွေးထည်နှင့်၊ ပိုးထည်နုပျောင်း၊ ထည်လိပ်
ကောင်းကို၊ လူပေါင်းမြဟ္မာ၊ နတ်ဒေဝါတို့၊ များစွာကပ်လှူ
မပြတ် ရတော်မူပါသော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား.....။

အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သည့် ယောက်ျားနိမိတ်ရှိကြောင်း(၁၄)

၁၀။ မိသားအဘ၊ မောင်နှမဟု၊ သဟာယချင်း၊ ကွေကွင်းခွဲရာ၊
တွေ့အောင် ရှာ၍၊ ကောင်းစွာထက်ကြပ်၊ ပေါင်းစပ်ခွဲဖူး၊
ကောင်းမှုထူးကြောင့်.....

(က) ဆင်းမျိုးဆဒ္ဒန်၊ ပုံသဏ္ဍာန်သို့၊ နေဟန်တင့်ဆိုး၊ အိမ်ဖုံး
စေ့စပ်၊ သပ်ယပ်ထင်ရှား၊ ယောက်ျား နိမိတ်၊ တံဆိပ်ပြိတ္တ၊
လက္ခဏာဖြင့်...

(ခ) များစွာစုပေါင်း၊ ထောင်သောင်းမက၊ သားကောင်းရတော်
မူထိုက်ပါသော၊ မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား။

အလံအရပ်ညီမျှ ရပ်တော်မူလျက် မညွတ်ဘဲ ဒူးဝန်းတော်ကို
သုံးသပ်တော်မူနိုင်ကြောင်း(၁၅-၁၆)

၁၁။ ပုဂ္ဂိုလ်ယုတ်မြတ်၊ ရွေးချယ်လတ်၍၊ လျောက်ပတ်သင့်လျော်၊ ပူဇော်
ခဲ့ဟန်၊ ကောင်းမှုကံကြောင့်.....

(က) အလံအရပ်၊ ညီလတ်ရွန်းရွန်း၊ ပညောင်ဝန်းသို့၊ ဝန်းသော
ကိုယ်တော်၊ ရပ်သော်စူးစူး၊ မညွတ်ဦးဘဲ၊ ရွှေဒူးဝန်းပေါ်၊
လက်ဝါးတော်ဖြင့် သုံးသော်မိလောက်၊ ကိုယ်ထက်အောင်
လည်း၊ အပေါက်အဆက်၊ ညီလျက်အမျှ၊ ကုန်းမကွတည့်
ပုဏ္ဏကာယာ၊ လက္ခဏာဖြင့်

(ခ) သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂါ၊ ပညာ၊ ဟိရိ၊ သြတ္တပီ ဟု၊
ခုနစ်လီ ဥစ္စာ၊ ရတနာသာရ၊ မြတ်နေဖြင့်၊ ကြွယ်ဝချမ်းသာ
တော်မူပါသော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား.....။

ကိုယ်တော်ပြည့်ဖြိုး၍ ရေစီးကြောင်းမထင် ကျောပြင်ရှိခြင်းနှင့်
လည်တိုင်ဖြိုးတော်မှုကြောင်း(၁၇-၁၈-၁၉)

၁၂။ သူတစ်ပါးကို၊ ကောင်းစေလို၍၊ ကုသိုလ်ပညာ၊ ဥစ္စာနေ၊
သဟာယများ၊ ဘယ်သို့ပွားအံ့ သူ့အားတောင့်တ၊ ကြောင့်ကြဲခဲ့ဟန်၊
ကောင်းမှုကံကြောင့်.....

(က) မြိုင်ယံပျော်မွေ့၊ ရွှေခြင်္သေ့၏။ ရှေ့ထက်ဝက်ကိုယ်၊ ပမာ လိုလျှင်၊
ကိုယ်တော်အောင်မောင်း၊ ရေစီးကြောင်းမထင်၊
ရွှေကျောပြင်နှင့်၊ စည်သွင် မုရိုး၊ ပြည့်ဖြိုးလုံးခြင်း၊ လည်ပင်း
သပွာယ်၊ ဤသုံးသွယ်ဖြင့်....

(ခ) ဤဝယ်လောကီ၊ ဤသည်လောကုတ်၊ ဂုဏ်ပေါင်းချုပ်သော်၊
ယုတ်လျော့ခြင်းရာ၊ မထင်ပါသော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာ
ဘုရား။

အရသာကြော(၇၀၀၀)တို့ အဖျားထောင်၍
လည်၌စွပ်လျက်ရှိကြောင်း(၂၀)

၁၃။ သတ္တဝါခပင်း၊ မညှင်းဆဲရှောင်၊ ကုသိုလ်ဆောင်၍.....

(က) ခုနစ်ထောင်သော၊ ရသာကြောများ၊ အဖျားချင်းအပ်၊
လည်မှာစွပ်၍၊ မီးဓာတ်ဂဟဏီ၊ ဇီရဏီလည်း၊ အညီ
ချက်ချေ၊ အစာကြောသဖြင့်.....

(ခ) ထွေထွေရောဂါ၊ ကင်းရှင်းကွာသည်၊ ကျန်းမာတော်
မူပါသော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား.....။

မျက်လုံးတော်အလွန်ညို၍ မျက်တောင်မွှေးတော်
အလွန်နုကြောင်း(၂၁-၂၂)

၁၄။ မျက်စောင်းမထိုး၊ မကျိုးမျက်မှောင့်၊ ဖြောင့်ဖြောင့် ချစ်ကြည်၊
ကြည်ခွဲ သည်ကြောင့်.....

(က) ညိုကြည်မျက်လုံး၊ အံ့မဆိုးအောင်၊ ရွှေမျက်တောင်မွှေး၊
သွယ်သေးနုစွာ၊ လက္ခာဖြင့်

(ခ) ပိယာသိဒ္ဓိ၊ နတ်ဆေးရှိသို့၊ ကြို-ဘုံခန်း၊ ရဟန်း လူများ၊
သိကြား ဗြဟ္မာ၊ နတ်သူရာဟု၊ သတ္တဝါထိုထို၊ ကြည်ညို
လေးမြတ်၊ ချစ်ခင် အပ်သော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား။

သင်းကျစ်တော် အသားလွှာပါရှိကြောင်း(၂၃)

၁၅။ ကုသိုလ်တရား၊ ဟူသည်များကို၊ ရှေ့သွားအမျိုး၊ ဦးစီးခေါင်းခံ၊
ဆော်စီမံဖူး၊ ကောင်းမှုထူးကြောင့်.....

(က) နဖူးတော်ဝယ်၊ ရှေ့ပြားခြယ်သို့၊ တင့်တယ်လှစ်လှစ်၊
အသားစစ်မှ၊ သင်းကျစ်တော်လွှာ၊ လက္ခဏာဖြင့်

(ခ) သတ္တဝါ ထိုထို၊ များလှမိုလ်တို့၊ ကိုယ်တော်နောက်၌ စိုက်စိုက်
မကွာ၊ လိုက်ရပါသော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား။

မွေးတွင်းတော်တစ်ခုတစ်ခု၌ မွေးညှင်းတစ်ပင်စီနှင့် နဖူးတော်၌ ဥက္ကလုံမွေးရှင်တော်ရှိကြောင်း(၂၄-၂၅)

၁၆။ မလိမ်မထောင့်၊ သစ္စာစောင့်၍၊ ရိုးဖြောင့် မှန်စင်း၊ တရားရင်း ကြောင့်.....

(က) မွေးတွင်းတစ်ခု၊ မြွှာမစုဘဲ၊ တစ်ခုစီတွင်၊ တစ်ပင်စီသာ၊ ရှင်းစွာသင့်လျော်၊ မွေးညှင်းတော်နှင့်၊ မျက်မှောင့်တော် နှစ်ဖက်၊ အလယ်ချက်ဝယ်၊ လံဝက်လောက်မျှ၊ ဆွဲက ရှည်လာ၊ လွတ်လိုက်ခါမှ၊ လကျော်ရစ်ခွေ၊ ဖြူရောင်ဝေသည့်၊ ရွှေနဖူးဝယ်၊ သောက်ရှူးကြယ်သို့၊ နုနယ်ဝွမ်းပုံ၊ ဥက္ကလုံဖြင့်

(ခ) သုံးဘုံလူဗိုလ်၊ ကိုယ်တော်စိတ်ကြိုက်၊ အလိုလိုက်ခါ၊ ပါရပါသော၊ မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား။

သွားတော်(၄၀)စေ၍ သွားတော်မကျဲ သိပ်သည်း
စေ့စပ်ကြောင်း(၂၆-၂၇)

ကုန်းတိုက်စကား၊ ကြည်ရောင်ရှား၍၊ ကွဲပြားမကပ်၊ ကြားစေ့စပ်
သဖြင့် စေ့စပ်ပြီးကို၊ မြဲအောင်ဆိုခဲ့၊ ထိုကုသိုလ်တော်၊ နှိုးပင့်
ဆော်၍.....

- (က) သွားတော်လေးဆယ်၊ ပြည့်ဖြိုးကြွယ်လျက်၊ သေးသွယ်
စိပ်စိပ်၊ သိပ်သိပ်ထူထဲ၊ မကျဲသွားမှာ၊ လက္ခာဖြင့်
- (ခ) ညီညာမြဲစွဲစွဲ၊ သူပင်ခွဲလည်း၊ မကွဲပြိုနိုင်၊ ကြံ့ခိုင်စေ့စပ်
ပရိသတ်သာရှိတော်မူပါသော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၊

ရှည်ပြန်နူးညံ့သော လျှာတော်နှင့် အင်္ဂါရှစ်တန် ဗြဟ္မာသံ၊
ကရဝိတ်သံရှိကြောင်း(၂၈-၂၉)

၁၈။ သူ့နားမချမ်း၊ ကြမ်းကြမ်းကြုတ်ကြုတ်၊ အယုတ်တမာ၊ မဆိုပါပဲ၊
ချိုသာကြည်၊ ဆိုခဲ့သည်ကြောင့်.....

(က) လျှာရှည်ကြီးပြန်၊ လျှာနူးညံ့လျက်၊ ရှင်းသန့်ချိုသာ၊
သိသာနာဖွယ်၊ ပွဲလယ်မထွက်၊ လုံး-နက်-ပဲ့တင်၊ အင်္ဂါရှစ်တန်၊
ဗြဟ္မာ ကရဝိတ်၊ ကောင်းဟိတ်သံသာ၊ လက္ခာဖြင့်

(ခ) ဆိုခါရင့်ကျူး၊ စကားစူး၍ အထူးလိုက်နာ၊ သြဇာပြန်လှိုင်၊
အာဏာထူးပိုင်တော်မူပါသော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား။

လဆန်း(၁၂)ရက် လနှင့် ခြင်္သေ့မင်း၏ မေးကဲ့သို့ ပြီးသော
မေးတော်ရှိကြောင်း(၃၀)

၁၉။ အနှစ်အဆံ၊ ယူရန်ကင်းလျော၊ အသောအဖျင်း၊ ပြောခြင်းမလေ့၊
ကုသိုလ်ငွေ့ကြောင့်.....

(က) ခြင်္သေ့မင်းလို၊ ရွန်းစိုပုံပုံ၊ ပြီးစုန်စုန်လျှင်၊ ပြုံးတော့မည်ပုံ၊
ဆန်းတုံဆယ့်နှစ်ရက်၊ စန်းယုန်စက်သို့၊ ရောင်ယှက်ထွန်းပေါ်၊
မြတ်မေးတော်ဖြင့်

(ခ) ကျူးကျော်ဘယ်သူ၊ တစ်ယောက်လူမျှ၊ ကလူနိုင်ထက်၊ မချိုး
ဖျက်နိုင်ပါသော မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား။

ညီညွတ်သော သွားတော်နှင့် ဖြူဖွေးသော စွယ်တော်
လေးဆူရှိကြောင်း(၃၁-၃၂)

၂၀။ ကြီးငယ်တောင်းလျှင်၊ ချိန်ခွင်တိုရှည်၊ လိမ်လည်လှယက်၊
ခိုးနှိပ်စက်၍၊ အသက်မွေးခြင်း၊ ကင်းခွဲသောကြောင့်.....

(က) မခေါ်မသိ၊ စိန်ကိုစီသို့၊ ပြေညီသွားတော်၊ စွယ်တော်လေးဆူ၊
ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသား၊ ကိုယ်တော်သွား၏၊ နှစ်ပါးခြင်းရာ၊
လက္ခာဖြင့်

(ခ) ယုတ်မာကောက်ကျစ်၊ ဆိုးညစ်သောသူ၊ မပါမူ၍၊ ဖြောင့်ဖြူ
သပ္ပာယ်၊ လ,၌, ကြယ်သော အခြံအရံရှိတော်မူပါသော
မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား။

နိဂုံးချုပ်လက္ခဏာတော် ဘုရားရှိခိုး

ဤသို့ကောင်းမှု၊ ကိုယ်တော်ပြု၍၊ ယခုခါဝယ်၊ သုံးဆယ့်နှစ်ပါး၊
 ယောက်ျားအင်္ဂါ၊ လက္ခဏာဖြင့်၊ စင်္ကြာသခင်၊ ဖြစ်မည်လျှင်တည့်၊ ဖြစ်မည်လျှင်ကည့်၊
 စက်-ဆင်-မြင်း-မြ၊ မ-ဌေး-သား-ဟု၊ ခုနှစ်ပါးရတနာ၊ သားမှာတစ်ထောင်၊
 လေးကျွန်းဘောင်ဝယ်၊ ဘုန်းခေါင်စက္ကဝတ်၊ မချွတ်ဖြစ်မည် လျှောက်တင်သည်ကို၊
 မထီမလေး၊ တံတွေးပေါက်နှယ်၊ စွန့်ပစ်ပယ်၍၊ သောင်းနယ်လောကဓာတ်၊
 လျှံပတ်ကြေညာ၊ မဟာဓမ္မရာဇ်၊ မင်းဆိုးဖြစ်လျက်၊ ရေစစ်တွက်ကျိုး၊ အံ့မဆိုး
 အောင်၊ ဘုန်းတော်ခြောက်စုံ၊ ဂုဏ်တော်အနန်၊ ဉာဏ်တော်ဖြာဖြာ၊ လက္ခဏာ
 နိသင်၊ အမြဲဆင်သော၊ ရှင်ပင်ဘုရား၊ ကိုယ်တော်အားကို၊ ကိုးစားကြပ်ကြပ်၊
 မြဲဆည်းကပ်လျက်၊ တုပ်ဝပ်ရိုကျိုး၊ လက်စုံမိုး၍၊ ရှိခိုးပါ၏ မြတ်စွာဘုရား၊
 မြတ်စွာဘုရား.... ။

ငါးမာန်အောင်မြင် ဘုရားရှင် ရှိခိုးတဲ့ဂါထာနဲ့
ကန်တော့ကြရအောင်

- ၁။ ငါးမာန်အောင်မြင်.... ဘုရားရှင်ကို
ကြည်လင်မြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။ (၂)ခေါက်
- ၂။ ကိလေသာကင်းစင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး
ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။ (၂)ခေါက်
- ၃။ သစ္စာသိမြင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး
ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။ (၂)ခေါက်
- ၄။ အနန္တဂုဏ်အင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး
ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။ (၂)ခေါက်
- ၅။ ငြိမ်းအေးသခင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး
ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။ (၂)ခေါက်
- ၆။ သံသရာကယ်တင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး
ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။ (၂)ခေါက်
- ၇။ နိဗ္ဗာန်စံဝင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး
ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။ (၂)ခေါက်

၈။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး
ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

(၂)ခေါက်

သာဓု သာဓု သာဓု

“ဣမာယ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိယာ” မဂ်လေးတန် ဖိုလ်လေးတန် နိဗ္ဗာန်
တည်းဟူသော ဤလောကုတ္တရာ တရားကိုးပါးအားလျော်သော
ကျင့်ဝတ် ပဋိပတ်ဖြင့်

“ဗုဒ္ဓံ” ၊... မြတ်စွာဘုရားကို။ ပူဇော်မိ၊ ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

“ဓမ္မံ” ၊ တရားတော်မြတ်ကို။ ပူဇော်မိ၊ ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

“သံဃ” ၊ သံဃာတော်မြတ်ကို။ ပူဇော်မိ၊ ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

